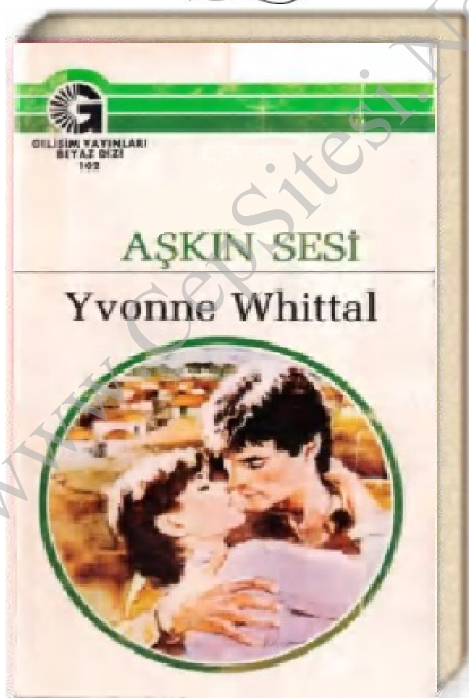
Yvonne Whittal - Aşkın Sesi



AŞKIN SESİ

Dane ciddi bir ilişkiye girmeyi sevmiyordu. Kadınlar onun için birer yatak arkadaşı olmaktan öte anlam taşımıyordu. Transvaal'daki bu kasabaya doktor olarak gelen Jessica'nın ise bu kadınlardan biri olmaya hiç niyeti yoktu.

Dane'le aralarındaki ilişki kesin olarak mesleki sınırlar içinde kalmalıydı. Jessica onu doktor olarak takdir ediyordu. Sorun, Dane'in kendisini kadın olarak görmekte ısrar etmesindeydi.

Jessica her zaman duygularını kontrol etmekteki ustalığıyla övünmüştü. Ama daha şimdiden zırhında bir delik açmayı başarmıştı Dane. Jessica ilk kez kadınlığının farkına varıyordu...

AŞKIN SESİ

«Seni, doktor olmaktan çok, bir kadın olarak görmemden utanıyor musun, Jessica?» Dane'in bu samimi hitabı, genç kızın bastırmaya çalıştığı duygularını tekrar su yüzüne çıkarmış ve içinden geçenleri anladığı için bu adama sinirlenmişti.

«Hayır, Dr. Trafford. Doktorluk mesleğini seçmekle, kadınlığımı yitirmiş değilim ki!»

Jessica daha kapıya varamadan, Dane bir panter sessizliğiyle hareket ederek onun bileğine yapıştı. Jessica sakin görünmeye çalışarak durdu. Fakat, bu dokunuşla, sıcak bir elektrik akımı bütün vücudunu titretmişti.

«Bana biraz fırsat versen, ne kadar dişi olduğunu sana kanıtlardım!»

BİRİNCİ BÖLÜM

Jessica Neal, geniş masasının başında oturan ve inanmaz bakışlarla kendisini süzen babasına baktı. Genç kız biraz sinirli görünmesine karşın, gözlerinde kararlı bir ifade vardı. Louisville'de, Dr. O'Brien'ın yardımcılığını yapmak üzere başvurmuş ve bir yıllık bir sözleşme imzalamıştı. Emekli bir doktor olan babasının bu haberi çok zor kabulleneceği belli oluyordu.

Jonathan Neal, «Hani çocuk doktorluğu yapmaya karar vermiştin?» diye sordu.

«O senin kararındı, baba, benim değil.»

Aslında Jessica'nın, babasını suçlayıcı bir tavırda konuşmaya hiç niyeti yoktu. Çünkü, kendisinden dört yaş büyük ağabeyi Gregory mühendis olmaya karar verdiği zaman, babasının nasıl hayal kırıklığına uğradığını çok yakından biliyordu. Fakat Jessica baba mesleğini seçtiğini söyleyince, Jonathan Neal'in yüzü mutlulukla aydınlanmıştı.

Jessica, şu anda babasına bakarken, düşünmeden konuştuğuna pişman olmuştu. Jonathan Neal yorgun bir tavırla elini kaldırarak, gri telli saçlarının arasında dolaştırdı. Gözlerinin derinliklerinde, gizleyemediği bir endişe okunuyordu.

«Seni çok mu baskı altında tuttum, Jessica?»

Genç kız biraz önceki düşüncesizliğini tamir

etmek amacıyla, sözlerini dikkatle seçerek, son derece yumuşak bir sesle, «Senin yardımların ve rehberliğin, benim için her zaman çok değerlidir, baba,» dedi.

«Ama artık kendi yoluna gitme zamanın geldi, öyle mi?»

«Kendi yolumu, kendim çizmeliyim, baba.»

«Allah kahretsin! Jessica, senin gibi zeki bir insan, Louisville denen ücra yerde kurur!»

«Louisville'de kuruyup kalacağımı hiç sanmıyorum, baba. Her tür hastalığı tedavi etmeye çalışacağım ve kendimi gerçek bir doktor gibi hissedeceğim.»

«Fakat aynı şeyi buradaki hastanede de yapabilirsin.»

Jessica'nın gür kirpikleri arasından öfke şimşeklerinin çaktığı görülüyordu. «Hayır! Son iki yıldır, büyük doktorlarımızın önemsemediği hastalıklara bakmaktan başka bir şey yapmadım!»

«Haksızlık ediyorsun!»

«Tamamıyla gerçek ama. Herkes, kendini kanıtlayıp, üstün olma çabası içinde ve gerçek doktorluğun da ne olduğunu unutmuş durumdalar.»

«Louisville'de, bunların değişik mi olacağını sanıyorsun?»

«Evet.»

Uzun bir sessizilk oldu. Jonathan Neal tekrar koltuğuna oturdu ve dirseklerini masaya dayadı.

«Ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı söylememe gerek yok tabii.»

Jessica başını salladı. «Annemin de bu ha-

beri dehşetle karşılayacağından eminim.»

«Ona benim söylememi ister misin?»

Jessica 'hayır' anlamında başını salladı ve gidip babasının yanağına bir öpücük kondurdu. «Akşam, yemekten sonra ben söylerim.»

Birkaç dakika sonra, Jessica odasında yalnız kaldığında, üzerindeki yükün büyük ölçüde hafiflediğini fark etti. Şimdi sadece annesi kalmıştı. Fakat Amelia Neal'i ikna etmenin çok kolay olmayacağını biliyordu.

Akşam yemeğinden sonra, babası çalışma odasına çekilip, ana-kızı yalnız bıraktı. Amelia Neal, kızının anlattıklarını, sözünü kesmeden ve sükûnetle dinledi.

Jessica sözünü bitirdikten sonra, «Baban biliyor mu?» diye sordu. Jessica sessizce başını salladı. Annesinin yüzünde, endişe ve keder ifadesi okunuyordu. Genç kız, daha sonra odasına çıktığında, hâlâ, annesinin bu konuda neler düşündüğünü bilemiyordu.

Zaman çabucak geçmiş ve Jessica'nın ayrılma günü gelip çatmıştı. O gece, her üçü de huzursuz bir akşam yemeği yediler. Jonathan Neal, sofrada bir kez daha yumruğunu masaya vurdu ve öfkeyle,

«Johannesburg gibi bir şehirdeki çalışma imkânlarını bırakıp gitmekle budalalık ediyorsun. Özel çalışmak istiyorsan, onun da çaresini bulurduk. Ama Louisville gibi bir yerde, kendini diri diri gömmeni kesinlikle anlayamıyorum!»

Jessica annesinin endişeli yüzüne bakarak tebessüm etti. «Benim için en iyi imkânları hazırlayacağından hiç kuşkum yok, baba. Fakat senin dediklerini yapmadan önce, mesleğimde

biraz ilerlemek istiyorum. İki yıldır burada doktorluk yapıyorum. Ama bilgimi tümüyle kullanabilme olanagını Louisville'de buldum.»

«Bir yıllık sözleşme imzalamak zorunda mıydın?»

«İstenen süre buydu ve ben de memnuniyetle kabul ettim.»

Gergin bir sessizlikten sonra Amelia Neal'in sesi duyuldu. «Evlilik konusunda ne düşünüyorsun, Jessica?»

Genç kız merakla annesine döndü. «Evlilik mi?»

«Evet, evlilik. Yıllardır babanla, senin, mesleğiniz konusundaki konuşmalarınızı dinliyorum. Bütün bu süre içinde, nasıl kadın gibi davranılacağını unutmuş gibiydin. Bir eş ve çocuk istemiyor musun, Jessica?»

«Tabii ki ben de bir gün evlenip çocuk sahibi olacağım, ama...»

«O zaman, bu konuyu ciddiyetle düşünmenin zamanı geldi artık. Yirmi sekiz yaşındasın ve unutma ki, gittikçe de gençleşmiyorsun.»

«Kafama ve kalbime uygun, fiziksel olarak da beni çeken bir erkek bulmadıkça, kimseye bağlanmak niyetinde değilim.»

«Umarım ne yaptığını biliyorsundur, yavrum. Louisville'de nerede kalacaksın?»

«Dr. O'Brien'ın bahçesinde küçük bir ev varmış. Orada oturmamı teklif etti. Mobilyalı ve özel telefonu da var.»

Jonathan Neal masadan kalktı ve, «Umarım, en doğru kararı vermişsindir, Jessica,» dedi. Daha sonra, Jessica odasına çıkarak eşyalarını toparlamaya başladı.

Ertesi gün Jessica yola çıktığında, buz gibi bir temmuz sabahıydı. Evlerinin etrafındaki çimenlik bembeyaz bir kırağıyla kaplıydı. Arabasının kaloriferi bile, ellerinin ve ayaklarının buz kesmesini engelleyemiyordu. Önünde uzun bir yolculuk vardı. Öğleden sonra geç bir saatte Louisville'de olmayı ümit ediyor ve sıcak bir iklime doğru gittiğine seviniyordu.

Öğleden sonra, Soutpansberg dağını aşınca, havanın gittikçe sıcaklaştığını fark etti. Kışların ılık ve yazların da çok sıcak geçtiği bir bölgedeydi artık. Jessica şimdi kıyafetini değiştirmiş, ince bir bluzla etek giymişti. Etrafını büyük bir ilgiyle seyrediyor ve dağın eteklerinde Louisville şehrini görüyordu.

Benzin almak için bir istasyonda durunca, büroya girerek Dr. O'Brien'ın evini sordu.

Masa başında oturan kız, evi tarif ederken meraklı gözlerle Jessica'yı süzüyordu. Genç kız teşekkür ederek parasını ödedi ve yola çıktı.

Beş dakika sonra Jessica arabadan inmiş ve bahçe içinde çok güzel bir eve doğru yürümeye başlamıştı. İki tarafı camlı ön kapı açıktı; geniş bir salon ve pahalı halılar göze çarpıyordu.

Jessica birden, bir kadın sesi duydu. «Eğer Dr. Neal'seniz, lütfen içeri gelin. Şimdi yanınıza geliyorum.» Jessica sesin geldiği yana doğru baktı. Uzun boylu güzel bir kadın onu görünce durdu. Hafifçe yanakları pembeleşmişti. «Ah, çok özür dilerim. Dr. Neal'i bekliyordum...»

«Ben, Dr. Neal'im.»

Genç kadının gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

«Siz, Dr. Neal misiniz? Bir iki dakika konuşmadan Jessica'ya baktı ve birden kahkahalarla gülmeye başladı. Bir süre sonra kendini toparlamaya çalışarak, «Lütfen kusuruma bakmayın, canım. Birden kendimi tutamadım.»

Jessica başını kaldırıp bu uzun boylu kadına baktı. «Herhalde kadın olduğumu görünce çok şaşırdınız?»

«Evet, yani hayır! Hay Allah, yüzüme gözüme iyice bulaştırdım! Gelin, şöyle oturun da açıklamaya çalışayım. Kocam, haftalardır yeni gelecek olan 'doktor bey'den bahsediyor. Sizin kadın olduğunuzu anlayınca, yüzünün alacağı ifadeyi çok görmek isterim doğrusu!»

Bu konu, Jessica'nın aklına hiç gelmemişti. Genç kız huzursuzlanmaya başlamıştı. «Dr. O'-Brien benim cinsiyetim hakkında hiç soru sormadı. Birkaç yazışmadan sonra da, benim kadın olduğumu anladı sandım.»

Genç kadının koyu renk gözlerinin kenarları sevimli bir gülüşle kırıştı. «Kocamı gerçek bir sürpriz bekliyor. Özür dilerim, canım. Tahmin ettiğiniz gibi ben, Vivien O'Brien'ım. Şimdi lütfen söyler misiniz, isminizin başındaki 'J' harfi nedir?»

«Jessica.»

«Beni çok kaba bulmuş olacaksınız. Kendimi affettirmeliyim. Bir bardak çay içer misiniz?»

Jessica kibar bir sesle, «Sizce bir sakıncası yoksa yerleşmeyi tercih ederim. Uzun bir yolculuk yaptım ve çok yorgunum.»

«Gayet tabii. Şimdi size yolu...» Birden holdeki telefon çalmaya başladı. «Bir dakika izninizi rica edeceğim.»

Vivien hole doğru yürüdü. Otuz beş yaşlarında gösteriyordu ve son derece zarif bir vücudu vardı. Biraz sonra telefona cevap verdiğinde, Jessica, onun kocasıyla konuştuğunu anlamıştı.

«Evet, Peter. Dr. Neal, şimdi geldi. Ben de onu evine götürmek üzereydim. Bizi orada bulursun. Hoşça kal, sevgilim.»

Vivien oturma odasına girerken, Jessica ayağa kalktı. «Telefondaki Dr. O'Brien mıydı?»

Vivien içinden taşan gülmesini engellemeye çalışarak başını salladı. «Evet. Birkaç dakikaya kadar burada olacak. İsterseniz, ben size yolu göstereyim. Siz arabanızı alın. Hemen köşeyi döndüğünüzde, villanın girişini göreceksiniz. Bir de küçük araba parkı var.»

«Teşekkür ederim.»

Vivien bahçedeki kestirme yoldan villaya doğru yürürken, Jessica da arabasıyla özel yola girdi. Genç kadın evin önünde, elinde bir tomar anahtarlar onu bekliyordu.

«Bu villa, birkaç yıl önce kocamın muayenehanesiydi. Fakat sonradan konuklar için ayırdık. Daha sonra da Peter'ın bir yardımcıya ihtiyacı olunca, burada kalır diye düşündük.»

Villa, Jessica'nın tahmininden daha büyüktü. İki yatak odası, bir yemek ve oturma odası, banyo ve mutfaktan oluşan aydınlık ve sevimli bir yerdi.

Jessica, gözlerini çam ağacından yapılmış ve parlak renkli kılıflar konmuş koltuklar üzerinde gezdirdi. Kendini evinde gibi hissetmişti. «Burayı çok seveceğimden eminim.»

Vivien'ın yüzü sıcak bir tebessümle aydınlan-

dı. «Bir de özel telefonu var. Burası yazın çok sıcak olduğu için soğutma tertibatı da koydurduk. Çok yorucu günler geçireceğiniz için, akşam yemeklerini bizimle yemenizi istiyoruz.»

«Çok teşekkür ederim, ama biraz kendi başıma yaşamaya alışmam gerek.»

«Pekâlâ. Yalnız bir şartım var. Bir kere bu akşam bizimle yiyeceksiniz. Ayrıca, geceleri işiniz uzun sürdüğünde, size yemek getireceğim.»

«Peki, teşekkür ederim.»

Bu sırada, dışarıdan ayak sesleri duyuldu. Vivien, «Peter gelmiş olmalı,» dedi.

Güzel bir erkek sesi, «Vivien, orada mısın?» diye seslendi.

Vivien dönüp genç kıza göz kırptı. «Evet, sevgilim. İçeri gelsene.»

İnce, uzun ve sarışın bir adam villadan içeri adımını attı ve karısının yanında ufak tefek, genç, bir kadın görünce birden durdu.

Peter O'Brien başıyla hafif bir selam verdi ve Jessica'ya doğru baktı. «İyi günler. Dr. Neal' in evli olmadığını sanıyordum.»

Vivien sakin bir sesle, «Sizi tanıştırayım. Bu hanım, Dr. Jessica Neal. Dr. Neal, bu da eşim, Peter O'Brien,» dedi.

Jessica, Dr. O'Brien'ın yüzünü görünce, içinden bir gülme dalgasının yükseldiğini hissetti. Fakat kendini toparlayarak, «Memnun oldum, Dr. O'Brien,» dedi.

«Şeyy... ben... Hay Allah! Hiç bilmiyordum... Hiç... hiç aklıma gelmezdi...»

Sonunda Vivien kendini tutamayark gülmeye başladı. «Seni hiç böyle kekelerken görmemiştim, sevgilim.»

«Gerçekten çok şaşırdım ama.»

Jessica adamın mavi gözlerinin içine mağrur bir ifadeyle baktı «Kadın olmamın sizce bir sakıncası var mı?»

«Tabii ki yok! Doktor olarak, fevkalade vasıflarınız var. Beni de ilgilendiren sadece bu. İşin başından beri sizi erkek sandığım için, bu kadar çok şaşırdım. Neyse, Louisville'e hoş geldiniz, Dr. Neal. Umarım, aramızda mutlu olursunuz.»

Jessica rahatlamış gibi gülümsedi. «Teşekkür ederim, Dr. O'Brien.»

Bu sırada Vivien lafa karıştı. «Artık, Jessica'yı yalnız bırakmanın zamanı geldi. Sana Jessica diyebilirim, değil mi?»

«Gayet tabii.»

«Yemek saat yedidedir, canım. Bahçedeki taşlı yolu izlersen, kestirmeden bizim eve çıkarsın.»

«Teşekkür ederim.»

Vivien gülümsedi. «Sonra görüşürüz öyleyse. Yemek için özel olarak giyinmene gerek yok. Biz resmiyetten pek hoşlanmayız.»

Karı-koca çıktıktan sonra, Jessica bir süre etrafındaki huzurlu sessizliği içine sindirerek olduğu yerde durdu. Burayı çok seveceğinden emindi. O heyecan ve enerjiyle, arabasını boşaltmak üzere dışarı çıktı.

Bu sırada, patikadan, kendisine doğru ilerleyen, bembeyaz dişli bir zenci kadın göründü. Kadın dostça bir gülümsemeyle, adının Lettie olduğunu ve Mrs. O'Brien'ın yardım etmek için yolladığını söyledi.

Lettie'yi reddetmenin, onu ne kadar çok in-

citeceğini sezen Jessica, daha sonra bu yardıma ne kadar müteşekkir kaldığını, düşünüyordu. Yorgunluktan her tarafı ağrımaktaydı.

Sıcak bir duş yaptıktan sonra, valizlerinden birini açarak ince bir elbise ve hafif ayakkabılar giydi. Aynada kendini çabucak süzerek dışarı çıktı.

Jessica bir saat kadar sonra O'Brien'ların şahane oturma odasındaydı.

Dr. O'Brien, «Jessica, şarap içer misin?» diye sordu.

«Lütfen, Dr. O'Brien.»

Adam bir kadehe şarap koydu ve Jessica'ya uzattı. «Şu sizli-bizli konuşmaları bırakalım artık. Beraber çalışacağımıza göre, bu kadar resmiyete hiç gerek yok.»

Jessica gülümseyerek başını eğdi. «Sanırım, beraber çalıştığınız bir arkadaşınız var?»

«Evet. İsmi, Dane Trafford.»

Vivien, «Dane bekârdır ve buradaki insanlara sorarsan, bir hayli de çapkındır,» dedi.

Peter kaşlarını çattı. «Yeter, Vivien!»

«Jessica'nın, beraber çalışacağı iş arkadaşı hakkında bilgi sahibi olması gerekir ama.»

«Dane çok iyi bir doktordur.»

«Ben ondan bahsetmiyorum. Dane'in özel hayatı hakkında o kadar çok şey söylenir ki!»

«Onun özel hayatı bizi hiç ilgilendirmez.»

«Peter, bilirsin, Dane'i ne kadar çok severim. Ama o alaycı tavırlarından vazgeçse, çok daha sevimli bir insan olacak.»

Peter şarabından bir yudum aldıktan sonra kayıtsız bir tavırla omuzlarını silkti. «Bazı konularda böyle davranmasının kendine göre

haklı nedenleri vardır mutlaka.»

«Olabilir. Ama Sylvia Summers denen o kadın neredeyse her hafta sonu Dane'e gelirse, herkese de konuşacak konu çıkar tabii.»

Peter muzip bir ifadeyle, «Sylvia çok güzel bir kadın da ondan,» dedi.

«Mümkün olduğunca az şeyler giyen ve hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan bir kadın tipinden hoşlanıyorsan, güzel bulursun tabii!»

«Kıskançlık mı, Vivien?»

Vivien de kocasına aynı muzip ifadeyle baktı. «Beni deli gibi sevmediğini bilsem, tabii ki kıskanırdım, sevgilim! Her neyse, dediğim gibi Dane'in o kadınla olan ilişkisi, basit kasaba yaşayışına pek uymuyor kuşkusuz. Bunun tek sorumlusu da Dane!»

«Jessica, daha tanımadan Dane'den nefret edecek!»

Vivien dönüp Jessica'ya baktı. «Jessica, şekerim, bütün bu söylediklerime karşılık, Dane'de öyle bir çekici hava vardır ki, bütün kadınlar onun yanında kendilerini bir başka hissederler. Hepsi de ona kızarlar, ama bekleme odasında onu görmek için de kuyruğa girerler. Yani, kendini kolla!»

Jessica, «Kimden kollayacağım? Dr. Trafford'dan mı, yoksa kız arkadaşından mı?» diye sordu.

«İkisinden de. Sylvia sadece gözlerini oyar, ama Dane de seni üzebilir. Esas korktuğum da bu zaten.»

«Ben bir hekimim, Vivien. Öğrenciliğimden bu yana erkeklerin her çeşidiyle karşı karşıya geldim.»

«Ama unutma ki, sen bir kadınsın. Ayrıca, çok da çekici bir dişiliğin var!»

Jessica utangaç bir ifadeyle güldü. «Sen de annem gibi konuşmaya başladın. O da son yıllarda kadınlığımdan başka bir laf etmez oldu.»

«Tabii. Her annede bu eğilim vardır. Fakat sen erkeklerin dünyasında söz sahibi bir doktor oldun ve kuşkusuz o da, kadınlığını unuttuğun kanısına vardı. Haklı değil miyim?»

Jessica şaşkınlıkla söylendi. «Tamam haklısın.»

Bu sırada Peter O'Brien hafifçe öksürdü. «Sözünüzü kestiğim için affedin, ama karnımda ziller çalmaya başladı.»

Vivien gülerek, «Tipik bir erkek işte! Yemekten başka bir şey düşünmezler ki zaten!» dedi.

Yemek süresince Peter, Jessica'ya günlük çalışma hayatlarını anlattı. Genç kız daha sonra evine döndüğünde yeni hayatını düşünmeye başladı. O'Brien'lar çok hoş insanlardı. Fakat Dr. Trafford, hele Vivien'ın söylediklerinden sonra, Jessica'nın kafasında hâlâ bir soru işaretiydi. Genç kız, Dane Trafford'u ve metresini kafasından uzaklaştırmaya karar verdi.

Daha sonra ailesine telefon ederek, salimen vardığını haber verdi. Bir fincan kahve içtikten sonra da yattı. Tamamen yerleşmek için önünde cumartesi ve pazar günleri vardı. Pazartesi sabahı yoğun bir haftaya başlamadan önce, iyice dinlenmeyi umuyordu.

İ K İ N C İ   B Ö L Ü M

O'Brien'ların renkli bahçesinin bir köşesindeki sevimli villasını bir yuva haline getirmek heyecanıyla, Jessica hafta sonunun nasıl geçtiğini anlayamadı bile. Bu evde, doktorluğunun yanı sıra, kadın olduğunu da hissederek yaşayacak ve bu yaşam tarzı da, annesini çok memnun edecekti kuşkusuz.

Peter O'Brien'ın muayenehanesi şehrin ana caddesine çok yakın, eski binalardan birindeydi. Jessica pazartesi sabahı, Peter'la birlikte binadan içeri girince, ilk tanıştığı kişi Hemşire Emily Hansen oldu. Orta yaşlı bir kadın olan Hemşire Hansen, yeni gelen doktorun kadın olduğunu görünce, şaşkınlığını gizlemeyi başarmış ve Jessica'yı bir ana şefkatiyle bağrına basmıştı.

Hemşire Hansen, daha sonra Peter'a sabah telefon edenler hakkında bilgi verdi «Biraz önce Dr. Trafford telefon etti. Bu sabah erkenden Grayson çiftliğine çağırmışlar. Biraz gecikecekmiş.»

«Allah kahretsin! Ne olmuş?»

«Bir boğa, işçilerden birini yaralamış. Dr. Trafford, ameliyat gerekebilir diye, yaralıyı hastaneye götürecek.»

Peter kaşlarını çatarak, Jessica'ya baktı. «Anlaşılan, bu sabah biraz yalnız kalacaksın. Ken-

di başına idare edebilir misin?»

Jessica kendinden emin bir ifadeyle, «Gayet tabii,» diye cevap verdi.

Peter gülümsedi. «Çok iyi. Öğrenmek istediğin bir şey olursa, Hemşire Hansen'e sorabilirsin. Ben birazdan hastaneye gideceğim.»

Birkaç dakika sonra Peter'ın Mercedes'i gözden kaybolunca, Hemşire Hansen, Jessica'ya etrafı gezdirmeye başladı.

«Bu iki oda Dr. O'Brien'ın. Şuradaki iki oda Dr. Trafford'un ve bunlar da sizin, Dr. Neal.»

Jessica merakla, «Neden iki oda?» diye sordu.

«Burası çok kalabalık olunca, ayrı ayrı odalarda iki hastaya birden bakmak gerekiyor.»

Hemşire oda kapısının arkasındaki askıdan bir beyaz gömlek çıkardı ve Jessica'ya baktığında, yüzünde acıklı bir ifade belirdi. Gömlek, gözle görülür şekilde, Jessica'dan birkaç beden büyüktü. Genç kız kendini tutamayarak güldü.

«Hiç önemli değil, Hemşire Hansen.» Çantasını açarak, tertemiz, ütülü beyaz bir ceket çıkardı ve iskemlesinin arkasına astı. «Ben kendiminkini getirdim. Aslında bedenime göre bir şey bulamadığım için, diktirmek zorunda kalıyorum. Hastalar ne zaman gelmeye başlar?»

«Nerdeyse gelirler. Eğer yanılmıyorsam, bekleme odasında biri var galiba.»

«O zaman hemen içeri alalım. Beklemesine hiç gerek yok, değil mi?»

«Tabii, Dr. Neal.»

Jessica bütün sabah, karşılarında kadın bir doktor gören hastalarından çeşitli tepkiler aldı. Şaşkınlık, kararsızlık... nihayet uysal bir boyun

eğişle muayene oldular. Fakat, reçetelerini ellerine alıp odadan çıkarlarken, Jessica bu duygularının tamamıyla kaybolduğunu hissediyordu.

Jessica'ya en zor gelen hastalardan biri, iriyarı, güneşten yanmış bir çiftçiydi. Genç kızı kararsızlıkla ve itimat etmeyen bakışlarıyla süzüyordu.

«Dr. O'Brien yeni bir hemşire daha mı aldı yoksa?»

«Ben hemşire değil, doktorum, Mr. Boshoff.»

Adamın gözleri hayretle büyüdü. «Siz, yeni gelen doktor musunuz?»

«Evet. Şikâyetleriniz nedir?»

«Uzun süredir bir öksürüğüm var, göğsüm de ağrıyor. Acaba bana bir ilâç verebilir misiniz?»

Jessica ayağa kalktı. «Önce, sizi muayene etmem gerek.»

«Muayene mi?»

Adam, şaşkınlıkla ondan bir iki adım uzağa kaçtı. Jessica, adamın ürkek bir ifadeyle güldüğünü görmezlikten geldi ve muayene yatağına doğru yürüdü. «Gömleğinizi çıkarın ve şuraya oturun, Mr. Boshoff.»

Adam gökgürültüsü gibi bir sesle, «Ben bir kadının önünde gömleğimi çıkarmam. Öksürüğüm için bir ilaç verin de gideyim,» diye söylendi.

Jessica sabırsızlıkla içini çekti. «Bakın... ben doktorum ve ilk defa da gömleksiz bir erkek görmüyorum. Bırakın bu saçmalığı!»

«Ben, karımdan başka hiçbir kadının önünde gömleğimi...»

«Bir sorun mu var, Dr. Neal?» Derinden ge-

len, alaylı bir ses duyan Jessica hemen döndü ve kendisini süzen bir çift soğuk, gri gözle karşılaştı. Genç kız, kendisini garip bir duyguyla titreten bu bakıştan sinirlenmişti.

Uzun boylu, zayıf ve adaleli bir vücudu vardı; bir eliyle de hafifçe kapı tokmağını tutuyordu. Bu adam her kimse, Jessica, henüz bir barikat kuramadan, erkeksi görünümüyle kendisini sarıvermişti. Soluğu kesilmiş bir durumda genç adama bakıyordu. Koyu renk saçlı ve otoriter tavırlı biriydi. Çok şık, gri bir elbise giymişti.

Jessica onun çekim alanından kendini kurtararak konuşmayı başardı. «Mr. Boshoff'u muayene etmek istiyorum, ama gömleğini bir türlü çıkarmıyor.»

Mr. Boshoff hemen savunmaya geçti. «Ama o bir kadın, Dr. Trafford!» Jessica bu ismi duyunca, ani bir ilgiyle dönüp, genç adama baktı. Kapının aralığında durmasına karşın, sanki varlığıyla bütün odayı doldurmuştu.

Dane Trafford sert bir sesle, «Aynı zamanda da bir doktor! İlk kez çıplak bir erkek görmüyor. Budalalığı bırak ve gömleğini çıkar!» dedi.

Dane Trafford, geldiği gibi sessizce çıktı. Jessica da başka bir sorunla karşılaşmadan muayenesini tamamladı.

«Eee, neyim varmış?»

Jessica masasına oturarak, onun anlayacağı bir dille açıkladı. «Nefes borunuz çok tıkalı. Sigara içer misiniz?»

«Evet.»

«Günde kaç tane?»

«Üç paketi buluyor. Sigarayı bırakmamı is-

temeyeceksiniz herhalde?»

«Tümüyle bırakın demeyeceğim. Ama hiç olmazsa yarıya indirin. Ayrıca, size bir de ilaç yazacağım. Bir hafta sonra sizi tekrar görmek istiyorum.»

Son hastasını da muayene ettikten sonra memnun bir tavırla arkasına yaslandı. Hayatında bir değişiklik istemişti ve buna kavuşmuştu. Birden babasının, kendisini onaylamayan bakışları gözünün önüne gelince, keyfi kaçtı.

Bir süre sonra, arkasında ayak sesi duyunca döndü ve bir kez daha Dane Trafford'la karşı karşıya geldi. Bu sefer, kapı önünde kalmayıp, Jessica'nın masası önüne kadar yürüdü genç adam. Haşmetli bir görünümü vardı. Gri gözlerinden hiçbir şeyin kaçmadığı belli oluyordu. Jessica gözlerini, genç adamın kalemle çizilmiş gibi muntazam yüz hatlarında dolaştırdı. Herhalde otuz beş yaşlarında olmalıydı ve son derece çekici bir görünümü vardı.

«Yardımlarınız için çok teşekkür ederim, Dr. Trafford.»

Dane omuzlarını silkti; Jessica'ya bakmaya devam ederek, «Bir gün siz de bana, ihtiyacım olduğunda yardım edersiniz,» dedi.

Jessica'ya öyle gelmişti ki, sanki Trafford, mesleki yardımdan çok, özel hayatına ait bir yardımdan söz ediyordu. Jessica'nın bütün vücudunu bir alev dalgası kapladı. Fakat kendisine hâkim olmaya çalıştı ve bu kuşkuyu da kafasından sildi.

«Önümüzdeki bir yıl birlikte çalışacağımıza göre, size her türlü mesleki yardımı yapacağım-

dan emin olabilirsiniz.»

Trafford alaylı bir şekilde gülümsedi. «Bunu duymak beni rahatlattı.»

Jessica başını kaldırarak, onun gri gözlerine baktı. Bu adam, bugüne kadar karşılaştıklarından çok farklıydı. Hiçbir erkek, ona şimdiye kadar, kadın olduğunu hissettirmemişti. Bu huzursuzluk verici duygudan kurtulmak amacıyla arkasını döndüğü anda odaya Peter O'Brien girdi.

«Merhaba! Görüyorum ki, yeni arkadaşımızla tanışmışsın, Dane.» Peter'ın rahatlatıcı ses tonu, biraz olsun Jessica'nın gerginliğini götürmüştü.

Bu sırada, Jessica'nın masası üzerindeki dosyaları almak için Hemşire Hansen içeri girdi. Peter, «Beni arayan oldu mu?» diye sordu.

Hemşire gülümseyerek, «Kimse aramadı. Hemen evinize gidip, rahat bir öğle yemeği yiyebilirsiniz.» dedi.

Dane içini çekti. «Sabahtan beri duyduğum en güzel teklif.» Sonra Jessica'ya döndü. «Siz de benimle gelir misiniz?»

«Teşekkür ederim, ama gelemeyeceğim. Evde yapacak bir sürü işim var. Hâlâ yerleşemedim.»

«Yazık! Şimdilik hoşça kalın.»

Jessica tam kahvesiyle sandviçini yemişti ki, birden telefon çalmaya başladı. Telefon eden, Emily Hansen'dı.

«Sizi yemek saatinizde rahatsız ettiğim için özür dilerim, Dr. Neal. Fakat Dr. Trafford hastanede ve Dr. O'Brien da şu anda hasta bakıyor.»

«Ne oldu, Hemşire Hansen?»

«Hennie Delport telefon etti. Karısı hafif bir baygınlık geçirmiş, çok da sancısı varmış.»

«Hemen giderim. Adresi nedir?»

«Logan'ın kitapçı dükkânının hemen arkasındaki caddede.»

Jessica telefonu kapadıktan on dakika kadar sonra Delport villasının patikasından yürüyordu. Daha çalmaya fırsat kalmadan, kapı hemen açıldı.

«Ben, Dr. Neal'im, Mr. Delport.»

Adam geri çekilerek ona yol verdi. «İçeri gelin. Karımı hemen yatırdım ve sıcak bir buyot hazırladım. Ama ağrısı pek geçmedi galiba.»

Jessica havadar bir yatak odasına çıktığında, eski moda, iki kişilik bir yatakta yatan, kır saçlı, tombul bir kadın gördü. Yüzünün solgunluğundan, çok acı çektiği anlaşılıyordu.

Jessica çantasını, yatağın yanındaki masanın üzerine koydu, gülümseyerek, «Merhaba, Mrs. Delport. Ben Dr. Neal'ım,» dedi.

«Hiç de doktora benzemiyorsun, çocuk! Çok gençsin sen!»

Jessica'ya böyle hitap eden başka biri olsaydı, tüyleri diken diken olurdu. Ama bu iyi yüzlü kadının, 'çocuk' demesi dostça bir iltifattı.

«Yine de sizi muayene etmeme izin vereceksiniz, değil mi?»

«Elbette, çocuk. Yeter ki şu ağrımı geçir.»

Jessica yatağın ayakucunda kararsızlıkla dolaşan, kır saçlı, zayıf adama döndü. «Siz de isterseniz kalabilirsiniz, Mr. Delport.»

Jessica becerikli elleriyle kadının karın bölgesini yoklamaya başladı. Daha sonra, sordu-

ğu soruların cevaplarını dikkatle dinledi.

«Ne zamandan beri bu ağrıları çekiyorsunuz, Mrs. Delport?»

«Maria teyze. Herkes bana Maria teyze, kocama da Hennie amca der. Birkaç haftadır bu ağrıları çekiyorum. Fakat bugünkü kadar kötüsü hiç olmadı.»

«Hiç doktora göründünüz mü?»

«Yok canım! Hazımsızlık zannettiğim için hiç aldırmadım. Nedir bu, çocuk? Neyim var?»

«Kesin bir şey söyleyemeyeceğim, Maria teyze. Ama safra kesenizde taş olabilir.»

Yaşlı kadın yüzünü buruşturdu. «Taş mı? Bende taş ne arar?»

«Bu taşlar safra kesesinin içinde oluşurlar, Maria teyze. Sizin başınızı tıbbi terimlerle ağrıtmayayım. Şimdi ağrınızı kesecek bir iğne yapacağım ve birkaç gün de hastanede yatmanızı istiyorum.»

«Hastanede mi?»

«Röntgeninizin çekilmesi gerek. Böylece teşhisimin doğru olup olmadığını anlayacağız. Sonra da ne yapacağımıza karar veririz.»

Maria teyze hemen itiraza başladı. «Ama ben hastaneye gidemem. Hennie'yi burada bırakıp yalnız başıma yatamam oralarda.»

Bu sırada Hennie amca ilk kez konuştu. Sesinde kararlı bir ifade vardı. «Ben idare ederim, Maria, merak etme. Tamam, doktor, ben hemen hastaneye götürürüm onu.»

Jessica başını salladı. «Ben bu konuda gerekli hazırlıkları yaparım.»

Bir süre sonra, Jessica bej rengi Alfa'sına binmiş ve hastaneye gitmek üzere yola koyul-

muştu. Fakat hastanenin yerini tam olarak bilemiyordu. Hemşire Hansen'ın tariflerine ve yol işaretlerine bakarak yolu buldu. On dakika sonra binadan içeri giriyordu. Hastanenin etrafı kocaman çam ağaçlarıyla çevriliydi.

Jessica'nın hiçbir zaman idarî konularla başı hoş olmadığından, etrafına bakarak şaşkın bir tavırla durdu.

«Bak hele! Kimler gelmiş buralara!» Alaylı bir sesle konuşan, Dane Trafford'du. Sabahtan bu yana üçüncü kez karşılaştığı bu adamın garip bir şekilde, kendisine huzursuzluk verdiğini ve güvenini yitirdiğini hissediyordu.

«Yolunu kaybetmiş bir çocuk gibisiniz.» Dane'in duygulu dudaklarının köşeleri alaycı bir ifadeyle bükülmüştü.

«Evet... biraz. Bugün öğleden sonra buraya bir hasta yatırmak istiyordum. Mümkün olduğu kadar çabuk da röntgenlerinin çekilmesini arzu ediyorum.»

«Beni izleyin, Dr. Neal.» Bir koridordan geçerek büroların olduğu kısma çıktılar. Beyaz gömleğinin içinde, Dane'in heybetli vücudunun bütün adaleleri belli oluyordu. Genç adam, «Hastanız kim?» diye sordu.

«Mrs. Delport.»

Dane şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. «Maria teyze mi? Garip! Sapasağlam bir kadındır o! Nesi varmış?»

«Safra kesesinde taştan kuşkulanıyorum.»

«Hay Allah!» Dane 'Kayıt Bürosu' yazan bir odanın kapısında durdu. Birden dudaklarında yine alaycı bir gülümseme belirdi. «Taş olduğundan emin misiniz?»

«Yüzde doksan dokuz. Yoksa, benim teşhis yeteneğimden kuşkulanıyor musunuz, Dr. Trafford?»

«Böyle bir şey kesinlikle aklıma gelmedi, Dr. Neal. Ama basit bir hazımsızlık da olabilir.»

«Hazımsızlık olmadığından eminim.»

Jessica sinirlendiğini belli etmemeye çalışıyordu. Onun, daha fazla konuşmasına fırsat vermeden, kapıyı vurup içeri girdi. Dane Trafford kadar sinirine dokunan bir adamla hiç karşılaşmadığını düşünüyordu.

Gerekli kayıt işlemleri bittikten sonra, geldiği yoldan geri dönerken, arkasında duyduğu bir ayak sesi, onu iliklerine kadar titretti.

«Dr. Neal!» Jessica, bu tanıdık alaylı sesi duyunca durdu ve arkasını dönerek, kendisine doğru ilerleyen heybetli vücuda baktı. «Peter'a gitmesi gereken bazı röntgenler var. Sizce bir sakıncası yoksa, götürebilir misiniz?»

«Tabii götürürüm, Dr. Trafford.»

Dane birden durdu. «Dr. Neal, Maria teyze için bir konsültasyon gerekiyorsa, emrinizdeyim!»

Jessica tekrar ona döndüğünde, yüzünde soğuk bir tebessüm vardı. İğneleyici bir sesle, «Çok naziksiniz, Dr. Trafford, ama teşhisimin doğruluğundan hiç kuşkum yok,» dedi.

«İşte, karşınızda kendinden emin bir doktor!» Dane açıkça alay etmeye başlamıştı. Jessica kendine bile açıklayamadığı bir duyguyla, hemen savunmaya geçti.

«Eğer, ben kendime güvenmezsem, hastalarımdan bana güvenmelerini nasıl bekleyebilirim?»

Dane, «Çok doğru!» diye mırıldandı. «Başka bir şey var mıydı, Dr. Trafford?»

«Bu gece benimle yemeğe çıkmanız dışında, aklıma başka bir şey gelmiyor.»

Birdenbire şaşıran Jessica bir an söyleyecek şey bulamadı. Fakat sonra kendini toparladı; aynı sükûnetle, «Boş zamanlarınızı değerlendirecek çok daha eğlenceli birini bulabilirsiniz, Dr. Trafford,» dedi.

«Bulacağımdan hiç kumkum yok.» Jessica arkasını dönüp yürürken, Dane'in, onu korkaklıkla suçladığından emindi.

Genç kızın hastalarından biri de Olivia King adında biriydi. Jessica onun dosyasına baktığında, yaşının yirmi dokuz olduğunu görmüştü. Genç kadın odaya girdiğinde, Jessica onu, herhangi bir hastasından daha büyük bir dikkatle süzdü.

Olivia King ufak tefek, Jessica boyunda bir kadındı. Zarif yüz hatlarını çevreleyen ipek gibi kumral saçları vardı. Jessica'nın gördüğü kadarıyla, hamileliğinin son günlerindeydi. Koyu renk, gür kirpiklerinin arasından anlamlı gri gözleriyle bakıyor; kalın, hassas ifadeli dudaklarından çok merhametli bir insan olduğu anlaşılıyordu. Sıcak ve içten bir gülümseyişle Jessica'ya baktı. Bu karşı konulamaz tebessüme, Jessica bir an bile tereddüt etmeden karşılık verdi.

«İyi günler, Mrs. King. Oturmaz mısınız?»

Olivia King soluyarak, Jessica'nın işaret ettiği koltuğa oturdu. «Teşekkür ederim.»

Jessica önündeki kâğıtlara bakarak, «Aslında Dr. O'Brien'ın hastasısınız, değil mi?» dedi.

«Evet, öyle. Yeni gelen doktorun kadın olduğunu duyunca, size gelmeye karar verdim.»

Jessica güldü. «Bana şeref verdiniz, Mrs. King.»

«Şeref mi?»

Genç kadının gözlerinden, şaşırdığı belli oluyordu. Jessica açıklamak ihtiyacını duydu. «Birkaç kişi dışında, bu sabah gelen hastaların tümü, kadın olduğumu görünce bana muayene olmaktan çekinmişlerdi. Ama şu anda karşımda, özel olarak beni görmeye gelen biri var.»

«Sahi mi? Aslında, başka bir doktora gidersem, Peter'ın kırılacağını düşünüyordum. Ama siz kadın olduğunuz için, şimdi yeterli bir mazeretim var.»

Jessica hafifçe kaşlarını çattı. «Korkarım, pek anlayamadım. Neden doktorunuzu değiştirdiğinizi açıklamak zorunda mısınız?»

«Peter'ın karısı Vivien, benim görümcemdir. Bu da durumu güçleştiriyor tabii.»

«Sanırım haklısınız. Genel bir kontrolden geçmeye mi geldiniz buraya?»

«Evet.»

«Lütfen elbiselerini çıkarıp, şu gömleği giyer misiniz, Mrs. King? Ben bir iki dakika sonra dönerim.»

Jessica bitişik odaya geçerek, parmağında derin bir kesik olan bir çocuğa baktı. Odasına döndüğünde, Olivia King hazırlanmış kendisini bekliyordu.

Jessica muayenesini bitirdikten sonra, «Sanırım doğum çok yakında,» dedi.

Olivia gülümsedi. «İnşallah. Ben de sabırsız-

lanmaya başladım artık.»

Jessica onun yataktan inmesine yardım etti ve masasına oturarak gerekli notları aldı. Biraz sonra da Olivia King masanın yanında koltuğa oturdu.

«İlk çocuğunuz olduğuna göre, biraz heyecanlısınız galiba?»

Olivia başını salladı. «Biraz da korkuyorum.»

«Telaşlanacak hiçbir şey yok.»

«Peter da her zaman böyle söyler, ama elimde değil. Neredeyse otuz yaşındayım ve bu yaşta kadınların doğumda bir hayli sıkıntı çektiklerini hep duyuyorum.»

Jessica kalemini bırakıp arkasına yaslandı. «Neden bilmem, bazıları, karşılarındaki insanı korkutmaktan adeta zevk alırlar!»

«Onları dinleyecek benim gibi budalalar olursa, böyle insanlarla daha çok karşı karşıya geliriz.» Olivia bir an sustu. Duyduğu heyecandan kocaman, gri gözleri buğulanmıştı. «Bu bebeği çok istiyorum Dr. Neal!»

«Bundan hiç kuşkum yok.»

Olivia bir an tereddüt etti, ama sonra açıklamaya karar verdi. «Bu bebek, aile bağlarımızı çok daha güçlendirecek. Kocamla tanıştığımda on yaşında kızı olan bir duldu. Şu anda da birbirimize çok bağlıyız, ama bu bağların daha da sağlamlaşacağından eminim.»

«Üvey kızınız... şeyy... ismi neydi?»

«Frances.»

«Frances, bir kardeşi olacağı için seviniyor mu?»

Olivia King'in yüzü sevgiyle parladı. «Hem de nasıl! O yüzden de, bir şey olacak diye ödüm

patlıyor.»

Jessica tatlı tatlı gülümsedi. «Emin olun, hiçbir şey olmayacak. Gereksiz yere endişelenmeyin. Siz de benim gibi ufak tefeksiniz, ama sağlam bir bünyeniz var.»

«Sizinle konuştuktan sonra bir hayli rahatladım. Bir gün çiftliğimize mutlaka bekliyorum. Doktor olarak değil tabii!»

«Çok teşekkür ederim, Mrs. King.»

Genç kadın içtenlikle gülümsedi. «Lütfen, bana Olivia deyin. Louisville'e ilk geldiğimde, Vivien, 'Biz burada büyük bir aile gibiyizdir,' demişti. Gerçekten de öyledir.»

«Teşekkür ederim, Olivia. Benim de adım, Jessica.»

Olivia ayağa kalktı. «Aramızda mutlu olacağını umarım, Jessica. Buradaki insanları tanıdıkça, daha çok seveceksin. Artık gitmeliyim.»

«Bir hafta sonra, seni bir daha görmek isterim.»

«Tabii. Bana bu kadar zaman ayırdığın için çok teşekkürler.»

«Hastalarımı dinlemek de görevimin bir bölümü, Olivia.»

«Gelecek haftadan önce görüşmek ümidiyle, şimdilik, hoşça kal.»

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Jessica o akşam yemekten sonra Maria Delport'u görmek üzere hastaneye gitti. Maria teyze yastıklara gömülmüş, ziyaret saatinde gelecek olan kocasını bekliyordu.

Jessica'nın geldiğini görünce, gülümsedi. «Merhaba, çocuk! Sahi, ismin ne senin, Dr. Neal?»

«Jessica.»

«Buraya bak, Jessica. Sancım dindi ve kendimi çok iyi hissediyorum. Evime, Hennie amcaya dönebilir miyim acaba?»

Jessica kararlı bir ifadeyle başını salladı. «Böyle bir şey söz konusu olamaz, Maria teyze. Size ilaç verdiğim için sancınız kesildi. Ayrıca yarın da röntgenleriniz çekilecek.»

Maria teyze başını salladı. Fakat, bakışları birden uzağa doğru kaydı. «İşte, şu tatlı Dr. Trafford geliyor. Ne kadar yakışıklı, değil mi?»

Jessica bütün vücudunun gerildiğini hissetti. «Hiç farkında değilim.»

«Neyin farkında değilsiniz, Dr. Neal?» İşte, yine o alaycı ses duyulmuştu. Uzun boyu ve adaleli vücuduyla, yatağın öbür yanına geçmiş, Jessica'ya bakıyordu. Genç kız onun varlığından huzursuzlanmaya başlamıştı.

Maria teyzenin cevap vermesine fırsat bırakmadan, hemen atıldı. «Özel bir konu görüşüyor-

duk, Dr. Trafford.»

«Haa, demek Maria teyzeye sırlarınızı anlatıyordunuz, öyle mi?» Alaycı bakışları, Jessica'dan, Maria teyzeye kaydı. «Dr. Neal çıktıktan sonra bana hepsini anlatırsınız, değil mi, Maria teyze?»

Maria teyzenin gözlerinin içi gülüyordu. «Seni şeytan seni! Hiçbir şey söylemeyeceğim işte!»

Dane Trafford'un güneş yanığı yüzünde, sanki kırılmış gibi bir ifade belirdi. «En iyi arkadaşımdan böyle bir şey beklemezdim doğrusu!»

Maria teyze güldü. «Dua et ki, en iyi arkadaşın arasıra senin kulaklarını çekmiyor!»

«Beni kırıyorsun ama, teyzeciğim!»

«Boşver şimdi kırılmayı falan. Ne zaman, kendine iyi bir eş bulup durulacaksın sen?»

Dane'in dudaklarında yine alaylı bir tebessüm belirdi. «Bana, senin gibi iyi bir kadın bul, yarın evlenirim, Maria teyze.»

«Böyle bir şey yapmaya hiç niyetim yok. Bak, kafanda iki tane gözün var. Onların yardımıyla kendin pekâlâ bulursun. Ama tabii, gözlerin hep yanlış yerlerde dolaşırsa, daha çok ararsın!»

Dane Trafford'un metresi hakkında epey dedikodu duymuş olan Jessica soluğunu tuttu. Fakat Dane Trafford sadece güldü. «Belki de baktığım yerlerden hoşlanıyorumdur.»

«O zaman acırım sana!»

Dane esmer başını salladı. Yatakta yatan kadına doğru bakan gözlerinde neşe pırıltıları uçuşuyordu. «Benimle böyle konuşmana nasıl izin veriyorum, bilmem!»

Maria teyze, sevgiyle gülümsedi. «Anan yaşında biriyim de ondan. Ayrıca, kötü ruhlu biri olduğunu bilmeme rağmen, seni çok severim.»

Jessica birden kendini fazlalık gibi görmeye başlamıştı. Hafifçe öksürerek, «Yarın tekrar görüşürüz, Maria teyze,» dedi.

«Peki, Jessica.»

Jessica kıpırdamaya fırsat bulamadan, Dane otoriter bir tavırla elini kaldırdı. «Bir dakika, Dr. Neal.» Jessica, Maria teyzeye veda eden genç adamı beklemek zorunda kaldı. Biraz sonra koridordan asansöre doğru yürürlerken, Dane, Jessica'ya doğru baktı. «Buradaki kantinde harika kahve yapıyorlar.»

Asansöre girerlerken, Jessica soğuk bir sesle, «Çok iyi. Ama geç oldu, eve gitmek istiyorum,» dedi.

Genç adam başını salladı. «Çok iyi bir fikir. Kuşkusuz, sizin kahveniz çok daha iyidir.» Dane'in gözlerindeki şeytani bakış, genç kızın kalbinin şiddetle çarpmasına neden olmuştu.

«Ben sizi davet etmedim ki!»

Bu sırada asansörün kapısı açıldı ve birlikte park yerine doğru yürümeye başladılar.

«Olsun. Ben kendi kendimi davet ediyorum!»

Jessica aniden durdu. Gözlerinden öfke şimşekleri çıkıyordu. «Ne sanıyorsunuz siz...»

«Ben arabamla sizi izlerim. Sakın süratlı gitmeyin. Louisville'de çok katı trafik kuralları vardır.»

Dane uzun adımlarla, kırmızı bir Mustang arabaya doğru yürüdü. Jessica derin bir soluk alarak arabasına bindi, motoru çalıştırdı. 'Bakalım bu işler nereye varacak?' diye düşünü-

yordu. Eğer, Dane Trafford, kız arkadaşı uzakta iken, kendisiyle gönül eğlendirmek niyetinde ise, daha çok beklerdi.

Dikiz aynasından, onun peşinden geldiğini görüyordu. Eve girip, ışıkları yaktığında, Dane yine arkasındaydı. Onun varlığı, sinirlerini bozuyor, bu kararlı görünümü, Jessica'yı korkutuyordu. Fakat, ondan etkilenmemeye çalışacak ve gözünü korkutmasına izin vermeyecekti.

Dane onu mutfağa kadar izledi. «Hımm, çok güzel. Bu evin, ilk işe başladığında, Peter'in muayenehanesi olduğunu biliyor muydunuz?»

Jessica ocağı yaktı. Fincanlara kahve koyarken, ellerinin titrediğini hissetti. «Vivien söylemişti.»

«Ah, şu Vivien! Ne yapsam, kendimi beğendiremem ona!»

«Nedenini biliyorsunuzdur herhalde?»

«Siz biliyor musunuz?»

«Sizin özel hayatınız beni hiç ilgilendirmez, Dr. Trafford.»

Birden, uzun parmaklar Jessica'nın omuzlarını okşayarak, ensesine ulaştı. Genç kızın vücudundan elektrik akımı geçmiş gibi, tehlikeli bir şekilde titredi.

Dane derin ve okşayıcı bir sesle, «İstersen, seni ilgilendirebilir, Jessica,» diye mırıldandı.

Jessica, kahve fincanlarını eline aldı, genç adama döndü. Gözlerinde soğuk bir ilgisizlik vardı. «Kahvenizi için ve sonra da gidin buradan, Dr. Trafford.»

Jessica röntgenleri ışıklı göstergeye tutturup,

incelemek üzere bir adım geri çekildi. İşte, safra kesesinin içinde, taşlar olduğu gibi belliydi.

«Merhaba!»

Jessica birden zıpladı. Dane Trafford, her zaman böyle sessizce sokuluyordu. Genç kız öfkeyle ona döndü. Fakat genç adam röntgenlere bakıyordu. «Maria teyzenin mi?»

Jessica başını salladı. «Evet,» diye mırıldandı.

«Teşhisinizi tebrik etmeme izin verir misiniz?»

Dane'in ses tonunda, iltifattan çok, o kahrolasıca alay vardı. Fakat Jessica sakin bir sesle teşekkür etti.

«Ameliyatı benim yapmamı ister misiniz?»

Jessica da alaylı bir şekilde gülümsedi. «Kendim çok iyi yapabilirim. Ama eğer bir şüpheniz varsa, ameliyata yardımcı olarak girmenize karşı çıkmayacağım.»

«O anı dört gözle bekleyeceğim. Maria teyzeye ne zaman söyleyeceksiniz?»

Jessica göstergenin ışıklarını kapayarak, röntgenleri zarfına yerleştirdi. «Yemek saatinde gidip onu göreceğim. Ama bu işten hiç hoşlanmayacağını biliyorum.»

«Maria teyzenin biraz çenesi düşüktür, ama yüreği sevgi dolu, mantıklı bir kadındır.»

Jessica üzüntüyle içini çekti. «Biliyorum. Kaçınılmaz olan bir şeyi ertelemenin hiç yararı yok, değil mi?»

«Tabii yok. Beni haberdar edersiniz herhalde?»

Birkaç dakika sonra Jessica, Maria teyzenin yatağının yanında oturuyordu. Yaşlı kadının

ameliyattan pek hoşlanmadığı belli oluyordu, ama Dane'in söylediği gibi, bütün söylenenleri mantıkla karşıladı.

«Eğer yapılması gerçekten gerekiyorsa, karşı çıkmak gibi bir aptallık yapmayacağım, çocuk. Bütün öğrenmek istediğim şu: Ne zaman?»

«Mümkün olduğunca çabuk. Eğer ayarlayabilirsem, yarın.»

Maria teyze gülümsedi. «Bak, bu çok iyi. Ne kadar çabuk yapılırsa, o kadar çabuk eve dönerim.»

Aralarında can sıkıcı bir sessizlik oldu. Fakat Jessica vazodaki krizantemleri göstererek konuyu dağıtmaya çalıştı.

«Bu sabah Olivia getirdi.»

«Olivia King mi?»

Maria teyze başını salladı. Gözleri memnunlukla parlıyordu. «Çok sevimli bir çocuktur. Bu kasaba, kasaba olalı, Olivia ile Bernard King'in düğünü gibi bir düğün daha görmedi.»

«Muazzam bir düğündü, desenize!»

«Ne diyorsun, sen! Kilisede, iğne atsan yere düşmezdi. Tabii bir sürü de davetsiz konuk vardı aralarında. O gün, Peter O'Brien'ın kolunda, Olivia içeri girince, oradaki kadınların hepsinin gözünden yaş geldi.»

«Olivia'yı çok seviyorsunuz galiba?» Jessica bütün bunların nereye varacağını merak ediyordu, ama Maria teyzenin aklını biraz olsun ameliyattan uzaklaştırdığı için, aldırmıyordu.

«Evet, çok severim. Logan kitabevi onundur. Bernard'la evlenmeden önce, dükkânın üstündeki dairede otururdu. Fakat şimdi değiştirdiler. O daire de dükkâna eklendi. Sanki bana

dün gibi geliyor. Oysa, aradan üç yıl geçti. Olivia'nın Louisville'e ilk gelişini hatırlıyorum. İncecik, ürkek bir kızdı.»

Jessica hafifçe gülümsedi. «Doğumunu benim yapmamı istiyor, biliyor muydunuz?»

«Evet, söyledi. Sen de bana onu hatırlatıyorsun. İncecik bir şeysin!»

«Bana şişmanlama usulleri mi öğreteceksiniz yoksa?»

«Doktorlar bile, çoğunlukla kendilerine bakmayı bilemezler. Jessica, neden evlenmedin sen?»

Jessica yüzünde ciddi bir ifade olmasına rağmen, için için gülüyordu. «Evlenmeyi düşünecek pek vaktim olmadı, Maria teyze.»

«Saçma! İnsan, her zaman evlenmeyi düşünecek zaman bulur.»

«Evlenebileceğin biriyle karşılaşırsan, tabii ki düşünürsün.»

Maria teyze, Jessica'yı dikkatle süzüyordu. «Böyle biriyle karşılaşmadığını nereden biliyorsun?»

«İnsan, bunu hemen hisseder, sanırım.»

«İşte, yanlışın da burada zaten. Bir adamla tanışırsın ve 'Kesinlikle aradığım adam bu olamaz,' diye düşünürsün. Fakat onu daha iyi tanıdıkça, bir de bakarsın ki, tam istediğin gibi biri.»

Jessica huzursuzlanmaya başlamıştı. Maria teyzenin konuşmaları gittikçe annesini hatırlatıyordu. «Bir kere evleneceğim adamla aynı şeylerden hoşlanmamız gerek.»

«Yani, Dane Trafford gibi biri mi?»

Jessica birden irkildi ve hemen, «İnşallah,

öyle biri olmaz!» diye bağırdı.

«İstediği gibi bir kadın bulursa, onun çok iyi bir koca olacağından eminim.»

«Ama o kadın ben değilim. Her neyse, Hennie amca gelmeden biraz dinlenmeniz gerek.»

Maria teyzenin koğuşunda yatan diğer hastalar, sanki konuşulan her şeyi işitmiş gibi merakla Jessica'yı süzmeye başlamışlardı. Jessica da yıllardan beri ilk kez yanaklarına kan hücum ettiğini hissetti.

Dane Trafford, iyi bir koca olurdu ha? Böyle bir şeyi aklının ucundan bile geçiremezdi. Tanıdığı her kadını bir yatak arkadaşı olarak gören çapkının biriydi o!

O gün, öğleden sonra, Jessica, Maria teyzeyle konuştukları konuyu enine boyuna düşündü. Fakat akşam evinde yalnız kalınca, bütün bunların üzerinde durmaya bile değer bulmadığı ve gülüp geçilecek bir konu olduğu kanısına vardı. Aklını meşgul edecek çok daha önemli konular vardı. Bunlardan biri de Maria teyzenin, ertesi sabah yapılacak ameliyatıydı. Dane Trafford da ameliyatta ona yardım edecekti. Eleştiren gözlerle onu izleyeceğinden yüzde yüz emindi genç kız.

Jessica tahmininde yanılmamıştı. Maria teyze ameliyat masası üzerinde serilmiş yatıyordu. Jessica, Dane'in sınayan gözlerle kendisini süzmesine biraz sinirlenmişti. Genç adamın, beyaz ameliyat önlüğü, ağzını ve burnunu örten maskesi altında, herhangi bir kimseden farkı yok gibiydi. Jessica da büyük bir gayret sarfederek onun varlığını dikkate almamaya ka-

rar verdi. Ama Dane Trafford, kolay kolay kenara atılabilecek biri değildi. Kendini, hocalarının denetimi altında ilk kez ameliyat yapan bir öğrenci gibi hissediyor ve son derece huzursuzlanıyordu, güvenini yitirmeye başlamıştı. Tam bu sırada anestezist, ameliyatın başlayabileceğini haber verdi.

Jessica içinden dualar ederek elini kaldırdı. İlk ameliyat aleti avucunun içine konduğu anda, tekrar eski güvenine kavuşmuştu. Dane Trafford'un yanında oluşu artık onu korkutmuyordu. Usta elleriyle, fevkalâde bir ameliyat yaptı.

Ameliyattan sonra, üstlerini değiştirip, birer kahve içmek üzere, doktorların dinlenme salonuna indiler. Dane Trafford, «Çok iyi bir ameliyat yaptınız, Dr. Neal,» diye söze başladı. Jessica onun iltifatlarına devam edeceğini sanarak, başını kaldırıp baktı. Fakat yanılmıştı. Genç adam hafif alaylı bir sesle, «Şu kadın doktorlar, ameliyattan sonra dikme işini doğrusu çok iyi kıvırıyorlar. Eee, ne de olsa, dikişe, erkeklerden çok daha yatkınlar tabii!» dedi.

Jessica bir an, şakaklarının zonkladığını hissetti. Dane'in sözlerine sinirlenmemeye karar verdiği için kendini hemen toparladı. «Yani yaptığım ameliyatın, başarısız olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?»

Dane'in kaşları kalktı. «Kabul etmek gerekir ki, her zaman insanın kendini geliştirme olanağı vardır.»

Jessica gülümsedi. «Teşekkür ederim, Dr. Trafford. Moralimi yükseltiyorsunuz doğrusu!»

-Demek istediğim şu, Dr. Neal. Kadın bir dok-

torun, ameliyata yaklaşımıyla, erkek bir doktorunki o kadar farklı ki! Erkek bir doktor için ameliyat masasında yatan kişi sadece bir hastadır. Ama sizler için durum bambaşka. Kadınlardan iyi doktor veya operatör olmaz demiyorum. Fakat yaklaşımları tümüyle duygusal. Bu duygusallık, yaptıkları işe de gölge düşürüyor tabii!»

«Demek böyle düşünüyorsunuz?»

Dane, Jessica'nın sesindeki alaylı titreşimleri duymazlıktan geldi. «Düşünmek değil, öyle olduğundan eminim. Maria teyzeye bıçağınızı ne kadar zorlukla değdirdiğinizi gözlerimle gördüm.»

Jessica birden, kendini savunma gereğini duydu. «Kadın doktorlar konusunda son derece çağdışı fikirleriniz var. Ayrıca, gerekmedikçe de hiç kimseyi kesip biçmekten hoşlanmıyorum. Ameliyat manyağı bir sürü doktorun hastaları ne hale getirdiğini kendi gözlerimle gördüm.»

«Ben bundan bahsetmiyorum. Konuştuğumuz konu, sizin iyi bir operatör olup olmadığınız.»

Jessica kahve fincanını masaya bırakarak derin bir soluk aldı. «Sanırım, bir ameliyatın nasıl yapılacağı konusunda bana ders vereceksiniz?»

«Hayır. Tekniğiniz konusunda söyleyecek bir sözüm yok!»

Jessica soğuk bir ifadeyle gülümsedi. Sesindeki kızgınlığı saklamaya gerek bile görmeden, «Yok canım!» diye söylendi.

«Beni endişelendiren, sadece sizin yaklaşımınız!»

«Yine başladığımız yere döndük. Beni, doktor olarak, çok kadınca ve duygusal buluyorsunuz, öyle mi?»

«Tamamen öyle.»

«Sizinle aynı fikirde değilim. Ama kadın olduğum gerçeğini değiştirmek elimde değil!» Jessica, konuşmanın sona erdiğini belirtmek ister gibi ayağa kalktı. Ama Dane henüz sözünü bitirmemişti.

«Değişmenizi hiç istemiyorum zaten. Dr. Jessica Neal'in kadın tarafını görmekten çok memnunum ben!»

Dane'in sesindeki beklenmedik bir ihtiras Jessica'nın bütün vücudunu okşar gibi sardı ve sanki genç adam, o uzun parmaklarıyla kendisine dokunmuş gibi teninin ürperdiğini dehşetle fark etti. Gözlerini kaldırıp Dane'e baktı. Ama hemen hata ettiğini anladı. Bu gri bakışlar, kadınları çok iyi tanıyan bir erkeğin gözleriydi ve Jessica'da uyandırdığı duyguların kesinlikle farkındaydı.

Genç kız bu alışkın olmadığı duyguyu kontrol altında tutmaya çalışarak, «Hennie amcayla konuşmadan önce, Maria teyzeye bir bakmak istiyorum,» diye mırıldandı.

«Seni, doktor olmaktan çok, bir kadın olarak görmemden utanıyor musun, Jessica?» Dane'in bu samimi hitabı, genç kızın bastırmaya çalıştığı duygularını tekrar su yüzüne çıkarmış ve içinden geçenleri anladığı için bu adama sinirlenmişti.

«Hayır, Dr. Trafford. Doktorluk mesleğini seçmekle, kadınlığımı yitirmiş değilim ki!»

Jessica daha kapıya varamadan, Dane bir

panter sessizliğiyle hareket ederek onun bileğine yapıştı. Jessica sakin görünmeye çalışarak durdu. Fakat, bu dokunuşla, sıcak bir elektrik akımı bütün vücudunu titretmişti.

«Bana biraz fırsat versen, ne kadar dişi olduğunu sana kanıtlardım!»

Jessica, onun elinin altında çarpan nabzının şiddetini anlamasın diye dua ediyor, kayıtsız görünmek için büyük bir çaba harcıyordu. «Bu tür yetenekleriniz olduğundan hiç kuşkum yok.» Bileğini, Dane'in elinden kurtararak ondan uzaklaştı. «Ama bu yeteneklerinizi keşfetmeye hiç niyetim yok!» diye ekledi.

Jessica, Maria teyzenin koğuşuna doğru yürürken, sinirli bir ifadeyle kaşlarını çatmıştı. Aslında sinirlendiği sadece kendisiydi. Her zaman, duygularını kontrol altında tutabilmesiyle övünürdü. Fakat Dane Trafford, onu tamamen savunmasız bir hale getirmişti. Bunun farkında olmak Jessica'yı son derece rahatsız ediyordu. İleride, onunla gereksiz yere münakaşalara girmemeye çok dikkat etmeliydi. Fakat beraber çalıştıklarına göre, bu işin ne kadar güç olacağının da farkındaydı.

Jessica, Louisville'e geleli, aşağı yukarı bir hafta olmuştu. Bir gün, öğleden sonra James Boshoff muayenehanesine geldi. Jessica gülmesini zor tutarak, geniş kenarlı şapkasını elinde evire çevire, ter içinde kendisine doğru ilerleyen adama baktı.

«İyi günler, Mr. Boshoff. Sizin, Dr. Trafford'a veya Dr. O'Brien'a gideceğinizi sanıyordum.»

Boshoff utangaç bir ifadeyle Jessica'ya bak-

tı. «Evet, ama şeyy... gelip size bir söyleyeyim dedim... Verdiğiniz ilaç çok iyi geldi. Ayrıca, sigarayı da azalttım.»

Jessica, oturması için koltuğu işaret etti. «Bunu duyduğuma gerçekten sevindim.»

Bir an huzursuz bir sessizlik oldu. Boshoff söze başlamadan önce, hafifçe öksürdü. «Maria Delport oturup kalkıp, sizin ne kadar iyi bir doktor olduğunuzdan bahsediyor. Ayrıca çok daha iyileşmiş.»

Maria teyze de hiç güçlük çıkarmayan bir hastaydı.»

«Beni tekrar görmek istemiştiniz, değil mi, doktor?»

Jessica gülümsedi. «Evet, Mr. Boshoff. Gömleğinizi çıkarıp, şuraya oturur musunuz?»

Muayene çok uzun sürmemişti. Jessica stetoskopunu masanın üzerine bırakırken, James Boshoff, «Daha iyiyim, değil mi, doktor?» diye sordu.

Jessica gerekli notları almaya başlamıştı. «Evet. Size verdiğim haplara bir süre daha devam etmenizi istiyorum. Sigarayı daha da azaltabilirseniz, ciğerleriniz tamamen temizlenecektir.»

Adamın utangaç bakışlarında hayranlık dolu bir ifade vardı. «Teşekkür ederim, doktor. Beni tekrar görmek istiyor musunuz?»

«Şimdilik hiç gerek yok.» Jessica adamın yüzünü aydınlatan geniş tebessümüne aynı şekilde cevap verdi.

«Tekrar teşekkürler, doktor.» Birkaç dakika sonra Jessica yalnız kalmıştı. Dudaklarına kadar gelen kahkahayı koyvermekten kendini ala-

madı.

«Demek sonunda, bizim ihtiyar budala, kendini hanım doktorumuzun ellerine bıraktı ha?»

Jessica hemen başını kaldırdı ve masasına doğru ilerleyen Dane Trafford'u gördü. Genç adamdan taşan güçlü çekicilik genç kızı bir kez daha çarptı. Beyaz, ipek gömleğinin altında adaleleri kıpırdıyordu. Mükemmel bir erkek vücudunun en güzel örneğiydi. Bu güzel vücuda mesleki açıdan bakmak, Jessica için gittikçe daha zorlaşıyordu. Esas sorun da buradan kaynaklanıyordu zaten. Genç kız o alaylı gri gözlere baktı. Dane, Jessica'nın bütün aklından geçenlerin farkındaydı ve sözüne cevap bekler gibi duruyordu.

Jessica'nın dudaklarının kenarı, tebessüm eder gibi hafifçe oynadı. «Herhalde Mr. Boshoff, o kadar kötü bir doktor olmadığıma karar vermiş olmalı.»

«Ben, Mr. Boshoff olsaydım, seni görmeye gelmemin bambaşka nedenleri olurdu!»

Dane'in sesindeki ihtiras ve teklifsiz bir şekilde konuşması, Jessica'nın aklını başına getirdi. Tebessümü dudaklarında dondu, birden ayağa fırladı. «Benim eve gitmem gerek.»

Dane onun önünü kesti. «Acele etme, Jessica. Yakındaki çiftliklerden birinden telefon ettiler. İşçilerden biri yaralanmış. Peter, benimle beraber gelmenin iyi olacağını söyledi. Louisville'in civarını öğrenmen açısından senin için de yararlı olur.»

Jessica'nın, evde rahat ve huzurlu bir gece geçirme ümitleri birden suya düşmüştü. İçini çekerek, beyaz ceketini çıkardı. Stetoskopunu

çantasına attı.

«Ben hazırım, Dr. Trafford.»

Dane başını salladı. «Benim arabayla gidelim.»

On dakika sonra, kırmızı Mustang tozlu yolda hızla ilerliyordu. Batmak üzere olan güneş, gölgeler oluşturarak kaybolmaktaydı. Jessica sessiz bir şekilde oturuyor, Dane'in gidecekleri yer hakkında verdiği bilgileri dinliyordu. Dane yol üzerinde bulunan çeşitli çiftlikleri gösterdikçe, Jessica bütün bunları aklında tutmaya çalışıyordu.

«Bu yörelerin en zengin sığır çiftliği, Vivien O'Brien'ın kardeşi Bernard King'e aittir. Çiftliği Louisville'in kuzeyinde kalır. Bu yörelerde ona 'davarcı King' derler.»

Jessica cevap vermedi. Olivia King'in ve Vivien O'Brien'ın, burada tanıdığı en sevimli insanlardan olduklarını düşünüyordu.

Dane bozuk çiftlik yoluna saptı. Bir süre sonra arabasını park ettiğinde, telaş içinde bir sürü insan gördüler. İriyarı bir çiftçi, bir grup zencinin arasından çıkarak yanlarına geldi ve olanları anlatmaya başladı. Anladıklarına göre, işçilerden biri, yüksek damdan kayarak yere düşmüştü.

Dane ve Jessica, gün ışığı henüz kaybolmadan, işçinin yaralarını dikkatle tetkik ettiler. Öylesine bir uyum içinde çalışmışlardı ki, Dane fazla bilgi vermeye gerek duymadan Jessica'ya döndü. «Hastaneyi ara ve bir ambülans göndermelerini söyle. Nelere ihtiyacımız olduğunu da anlat,» dedi.

Jessica başıyla onaylayıp, iriyarı çiftçiyle bir-

likte eve doğru yürüdü. Bir iki dakika sonra da hastaneyle konuşuyordu.

Jessica işçinin yaralarının bir hayli ciddi olduğu kanısındaydı. Fakat röntgenler çekilmeden kesin bir yargıya varmak istemiyordu. Dıştan gördüğü kadarıyla, boyun omurlarındaki sinirlerin tehlikeli bir biçimde ezildiği belli oluyordu. Bir süre sonra Dane'in yanına gittiğinde, onun da aynı kanıda olduğunu anladı.

Güneş battıktan bir süre sonra ambülans geldi. Sessiz bir ilgiyle olanları izleyen grup, yaralı işçi araca yerleştirilirken, yavaşça dağılmaya başlamıştı.

Dane, «Benim arabamı kullanabilir misin?» diye sordu. Jessica başıyla onaylayınca da ona bir deste anahtar uzattı. «Öyleyse hastanede görüşürüz.»

Dane ambülansa bindi ve kapılar kapandı. Jessica hastaneye doğru yol alan aracın arkasından bir süre baktı.

Daha sonra, Dane'in arabasına binerek yola koyuldu. Bu kadar güzel bir arabayı kullanmanın zevkini çıkarıyordu. Kadife gibi gökyüzünde, yıldızlar göz kırpar gibi parlıyorlardı. Sonunda, hastanenin kapısından içeri giren Jessica, bunlardan zevk almanın zamanı olmadığını düşünerek, çabucak arabayı park edip binaya girdi.

Az sonra Dane'in yanındaydı. «Yaralı ne durumda?»

«Şu anda röntgeni çekiliyor.» Dane ceketini giyiyordu.

«Ne düşünüyorsunuz?»

«Biraz şans, biraz da iyi bakımla, yakın bir

gelecekte kendini toparlayacaktır sanırım. Sen ne düşünüyorsun?»

«Benim düşündüğüm, çok şanslı biri olduğu. İyi ki, biz gelene kadar kimse yerinden oynatmamış onu.»

Dane başını salladı. «Röntgenlerin çekimi biraz zaman alacak. Benimle kantine gelip bir fincan kahve içer misin?»

Genç kızın dudaklarında zoraki bir tebessüm belirdi. «Pek fazla bir seçme şansım yok galiba?»

«Araban burada olmadığına göre, başka çaren yok.»

Jessica derin bir soluk aldı. «Öyleyse geliyorum.»

«Kabul edeceğini biliyordum.» Dane onun koluna girdi ve kantine doğru yürümeye başladılar. Jessica yine onun fiziksel yakınlığını bütün benliğiyle hissediyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Önlerinde buharı tüten kahveleriyle, hastane kantininde karşı karşıya oturmuşlardı.

Dane içini çekti. «Tıp tahsili yapmaya nasıl karar verdin, Jessica?»

Jessica bu soruya şaşırmıştı. Dudaklarını bükerek, «Herkes, tıp tahsili yapmaya nasıl karar verir?» diye sordu.

«Bir sürü nedeni olabilir. Zimbabwe'de bir çiftliğimiz vardı. Annemle babam bir grup gerilla tarafından öldürüldü orada. Ben de onların, ölümle karşı karşıya geldiklerini gördüğüm anda, doktor olmaya karar vermiştim. Şu andaki bilgim, o zaman da olsaydı, onların hayatını kurtarabilirdim. O sıralarda eczacılık tahsili yapıyordum. Fakat o olaydan sonra, planlarımı değiştirmek zorunluluğunu hissettim.»

Genç kız, ilgiyle onun yüzüne baktı. «Sanırım bu olay, Zimbabwe'deki gerilla savaşlarının başlangıcında oldu?»

Dane güldü. «Yaşımı tahmin etmeye uğraşıyorsan, seni bu dertten kurtarayım. Otuz beş yaşındayım.»

«Hiç de...»

«Ben öyle olduğundan eminim. Neyse, benim doktorluğu seçme nedenimi öğrendin. Şimdi de sen anlat bakalım.»

Jessica nedenini kesin olarak açıklayamadığı bir sebeple, ona babasından bahsetmekten kaçındı. Gözlerini yere indirerek, «Her zaman, benim için en uygun mesleğin doktorluk olduğunu düşündüm,» diye cevap verdi.

Tekrar gözlerini kaldırıp Dane'e bakma gücünü bulunca, genç adamın gözlerinde alaylı pırıltıların uçuştuğunu gördü. «Şu anda senin için en uygun şeyi ben biliyorum. Zaten onun için de üniversite diploması gerekmez.»

«Bunun ne olduğunu duymak istemiyorum desem bile, bir faydası olmayacak, değil mi?»

«Çok haklısın.» Dane'in gözleri, en gizli duygularını keşfetmek istercesine, sanki Jessica'nın ruhunu delip geçiyordu. Daha sonra, bu gözler, ihtirasla parlayarak, aşağılara indi ve Jessica'nın küçük göğüsleri üzerinde durdu. Genç adam sanki göğüslerini okşuyormuş gibi, Jessica'nın bütün vücudu ürperdi; bu ürperiş tabii ki Dane'in gözünden kaçmadı. «Sana en uygun düşecek şeyin, bir aşk macerası olduğundan eminim.» Dane'in bakışları, Jessica'nın inip kalkan göğüslerinden ve çılgınca atan boğazındaki damardan ayrılmıyordu.

«Bu aşk macerasını da sizinle geçirmemi tavsiye ediyorsunuz herhalde?»

Bembeyaz dişler, geniş bir tebessümle aydınlandı. «Aklına ilk olarak benim gelmem doğrusu çok sevindirici.»

Jessica kızgınlıkla söylendi. «Zaten kendinizi kastediyordunuz.»

«Beni yanlış değerlendirmene çok üzülüyorum.»

Jessica masanın altında ellerini yumruk yap-

mıştı. «Burada oturup, sizin saçmalarınızı dinlemek de beni üzüyor.»

Bu sırada dahili telefondan duyulan bir erkek sesi, konuşmalarının kesilmesine neden oldu: 'Dr. Trafford. Lütfen Kaza Servisine geliniz. Dr. Trafford. Lütfen...' Her ikisi de o anda yerlerinden telaşla fırladılar.

Kantinden çıkarlarken, Dane, «Ne yazık! Bu ilginç konuşmamız yarıda kaldı,» dedi. Jessica kızgınlıkla dönüp Dane'e baktı. Fakat bu bakış genç adamın gözlerindeki alaylı ifadeyi daha da artırmaktan başka bir işe yaramadı.

Bunu izleyen üç hafta içinde, Jessica, Louisville'e ve insanlarına çok daha alışmıştı. Ayrıca, trafiği çok yoğun olan yeni işine de uyum sağlamayı başarmıştı. Bu kadar değişik türde hastayı Johannesburg hastanesinde hiçbir zaman bulamadığını düşünüyordu.

Jessica için bir tek sorun vardı: Dane Trafford. Bütün gücüyle genç kızı ayartmaya uğraşıyordu. Şu ana kadar hiçbir başarı kaydedememişti, ama Jessica, en ufak bir fiziksel yakınlaşmayla, Dane'in galip geleceğinden korkuyordu.

Huzursuz bir şekilde içini çekerek, arabasını evin önünde park etti. Kitap okuyup, sakin bir akşam geçirmek niyetindeydi. Fakat, Vivien'ın koşarak arabaya doğru geldiğini görünce, bütün ümitlerinin balon gibi söndüğünü hissetti.

Vivien arabanın kapısını açıp, Jessica'nın yanına oturdu. Yüz hatları gerilmiş, endişeli bir ifadeyle bakıyordu. «Hemen Olivia'lara gidiyoruz. Ben de seninle gelip yolu göstereceğim. Ne

olduğunu yolda anlatırım.»

Jessica, Vivien'ın sesindeki telaşı duyunca, hemen gaza bastı. Olivia'nın doğumu üç gün gecikmişti ve bu bekleyiş de Olivia'nın sinirlerini iyice bozmuştu.

«Olivia, Frances'e seni aramasını söylemiş. Zavallı çocuk, seni bulamayınca, panik içinde bana telefon etti. Bernard, yaralı bir ceylanın peşinden gitmiş ve tabii Olivia'yı hastaneye götürecek kimse de yok. Yeğenimin söyledikleri bunlar. Tabii, çabucak da gelmemizi istedi.»

Jessica onun endişeli yüzüne baktı. «Daha ne kadar yolumuz var?»

«Beş kilometre kadar.»

Jessica, Vivien'ın yol tariflerini izleyerek sessizce arabayı kullanıyordu. En sonunda eve vardılar. Jessica arabasını park etti ve on iki, on üç yaşlarında bir kız çocuğunun koşarak kendilerine doğru geldiğini gördüler.

«Viv teyze, geldiğinize o kadar çok sevindim ki!»

Vivien, onu kollarının arasına alarak, «Üzülme, küçüğüm. Dr. Neal de beraber geldi. Hiçbir sorun çıkmayacak. Şimdi uslu bir çocuk gibi verandada otur ve babanı bekle,» dedi.

Frances kaşlarını çatarak itiraz etti. «Ama ben size yardım etmek istiyorum!»

Bu sırada evin kapısına varmışlardı. Jessica ilk kez konuştu. «Yardıma ihtiyacım olursa, seni çağıracağım, Frances, söz veriyorum.»

Bu sesteki otoriter ifade, Frances üzerinde hemen etkisini gösterdi ve uysal bir sesle, «Pekâlâ,» diye mırıldandı.

Kocaman bir yatak odasına girdiklerinde, ya-

takta yatan Olivia'yı gördüler. Bu geniş alan içinde genç kadın ufacık görünüyordu. Olivia başını çevirdi. Solgun yüzünde endişeli bir ifade vardı. Hafifçe gülümsedi.

«Gelebildiğine çok sevindim, Jessica. Senin de, Vivien. Halim olsaydı, hastaneye kadar kendim gider, sizleri de buraya kadar yormazdım.»

Vivien, «Aman Tanrım! İyi ki böyle aptalca bir işe kalkışmamışsın,» diye bağırdı.

Jessica çantasını halının üzerine bıraktı, gelip Olivia'nın yanına oturdu. «Ağrılar ne zaman başladı?»

«Gerçeği söylemek gerekirse, bu sabah. Fakat hemen geçince, endişe edecek bir şey olmadığını düşündüm. Yarım saat kadar önce de esas ağrılar başladı. Ahh!» Sancının birden bastırmasıyla sözünü yarıda kesti.

Jessica hemen, «Şimdi, şöyle rahatla, Ollvia. Derin ve ağır nefes almaya çalış,» dedi.

Sancı dinince Jessica onu iyice muayene etti. Tam bitirmesine yakın, genç kadın yeni bir sancıyla kıvranmaya başladı.

Vivien telaşla sordu. «Hay Allah! Ne yapacağız şimdi?»

Jessica çantasını açıp içindekileri kontrol etti ve sakin bir sesle, «Doğumu burada yapacağız,» dedi.

Bu sırada Olivia'nın sesi duyuldu. «Yani... yani... bebek şimdi mi geliyor?»

Jessica ona bakarak gülümsedi. «Çok yakın, Olivia. Ama gerekli hazırlıkları yapacak zamanımız var.»

Vivien ve Frances hemen yardıma koştular. Jessica hepsine güven duygusu aşılayarak, on-

ları harekete geçirdi; Frances'e de odanın dışında kalmasını söyledi.

Bir iki dakika sonra içeriden Olivia'nın, Jessica'yı çağıran sesi duyuldu. Genç kız hemen içeri koştu.

Yirmi dakika sonra Olivia'nın çocuğu doğdu. Yüksek sesle, dünyayı protesto eden, sağlıklı bir oğlan çocuğuydu. Jessica işini bitirdikten sonra, onu sardı sarmaladı ve annesinin kucağına verdi.

Frances başını kapıdan uzatarak, «İçeri gelip bebeği görebilir miyim artık?» diye sordu. Bu arada annesi de rahat etsin diye, bebeği beşiğine almışlardı. Vivien yeğenini içeri aldı. «Gel bakalım.»

Frances koşarak beşiğin yanına geldi ve ilgiyle bebeği izlemeye başladı. «Ne kadar küçük! Büyüyecek, değil mi, Olivia?»

Olivia yorgun görünmesine rağmen, gözleri mutlulukla parlıyordu. «Tabii, canım. Bir gün gelecek, senin kadar kocaman olacak.»

Biraz sonra, oturma odasında kahvelerini içmeye başlamışlardı. Birden, Vivien başını kaldırıp baktı. Gözleri garip bir şekilde parlıyordu. Sanki her an ağlayacakmış gibiydi.

«Ben bu evde, bu çiftlikte büyüdüm. Hayvanları doğum yaparken çok gördüm. Fakat bugün, Olivia'nın doğumunu seyrederken kendimi o kadar âciz ve değersiz buldum ki! Evliliğimin en mutlu anını elimden kaçırdığımı şimdi çok daha iyi anlıyorum.»

Jessica, boğazının düğümlendiğini hissetti. Bir şey söylemeye fırsat bulamadan, Vivien kendini toparladı ve yerinden kalkıp, kahve

koydu.

Karanlık basmaya başlamıştı. Evin sessizliği, bir kamyon gürültüsüyle bozuldu. Bu sırada Jessica, Olivia'nın odasındaydı. Koridorda telaşlı ayak sesleri duyuldu.

Birden, gökgürültüsü gibi, derinden gelen bir ses, «Nerede o? Nerede Olivia?» diye bağırdı.

Jessica, Vivien'ın sesini duydu. «Burada, Bernard. Ayrıca telaşlanacak bir şey yok!»

Jessica ve Olivia birbirlerine bakışıp gülüştüler. Tam bu sırada yatak odasının kapısı telaşla açıldı.

Kapıda duran adam çok uzun boyluydu. Simsiyah saçlarının arasında gümüş teller vardı. Onun köşeli çenesine ve son derece güçlü vücuduna bakan Jessica, 'Bu adamla kavga edenleri Allah korusun,' diye düşündü. Koyu renk, vahşi gözler ilgisiz bir ifadeyle, bir an Jessica'nın üzerinde durdu, sonra yatakta yatan kadına döndü. Birden, inanılmaz bir şey oldu. Vahşi bakışlı gözler, yumuşacık bir ifadeye büründü. Genç kadını, düşkünlük derecesine varan bir bakışla süzdü. Bu iriyarı adamın, gözleri dolarak yutkunduğu görüldü.

Boğuk bir sesle, «Olivia?» diye fısıldadı; yatağın yanına çökerek, başını karısının boynuna gömdü.

Jessica dönüp Vivien'a baktı. Genç kadın, sanki kıpırdamaya korkar gibiydi. Bu güzel sahneyi bozmak ve onları rahatsız etmekten çekinir bir hali vardı. Bernard ve Olivia King'in aralarında çok özel bir yakınlık vardı. Herkesin özlemini çektiği bir yakınlık... Jessica da şimdiye kadar hiç duymadığı bir boşluk his-

siyle sarsılmıştı.

Birden Olivia'nın sesini duydu. «Kabalığımı affet, Jessica. Sana kocam Bernard'ı tanıştırayım. Bernard, bu hanım da, Dr. Jessica Neal.»

Kocaman adam, ayağa kalktı ve kuvvetle Jessica'nın elini sıktı. «Seni tanıdığıma çok memnun oldum, Jessica. Olivia'nın yardımına bu kadar çabuk koştuğun için teşekkür ederim.»

Koyu renk gözler, şimdi gülümsüyordu. Bu sırada, deminden beri sessizce kapıda duran Vivien odanın içine doğru yürüdü. Jessica, iki kardeş arasında kuvvetli bir sevgi bağı olduğunu hissetmişti.

Olivia, kocasına dönerek, «Oğlumuza bakmayacak mısın?» diye sordu. Üç kadın ayrı ayrı duygularla, beşiğinin içinde dünyadan habersiz yatan oğlunu izleyen Bernard'a baktı.

En sonunda Bernard, gözleri parlayarak doğruldu. «Küçük, çirkin bir şeytan bu!» dedi.

Olivia gülümsedi. «Tabii! Tıpkı babasına benziyor!»

Bernard karısının yanına otururken yumuşak bir sesle güldü. Gülüşü, derinden gelen bir gökgürültüsünü andırıyordu.

Bu sırada Jessica çantasını toparlamaya başlamıştı. Vivien neşeli bir sesle, «Peter şimdi telefon etti. Buraya geliyormuş. Yemeği burada birlikte yiyelim,» dedi.

«Başka sefere...»

Olivia, Jessica'nın sözünü kesti. «Lütfen kal, Jessica.»

Olivia'nın gözlerindeki yalvaran ifadeyi reddetmeye kimsenin gücü yetmezdi. Jessica içini

çekerek tebessüm etti. «Teşekkür ederim, Olivia. Kalıyorum.»

O akşam yemek masasının etrafında toplandılar. Bütün konuşmalar heyecanlı bir hava içinde geçiyordu. Frances bütün olanları babasına ve Peter O'Brien'a anlatırken, kara gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Vivien'ın Frances'e bakışları derin bir sevginin izlerini taşıyordu.

Jessica, Vivien için endişelenmeye başlamıştı. Yemek süresince, derin bir sessizliğe gömülmüştü. Birkaç kez, Jessica onun gözlerindeki mutsuzluk ifadesine tanık olmuştu. Vivien'ın bu hali genç kızı meraklandırıyor ve kendi çocuklarının olmama nedenlerini düşünüyordu.

Jessica daha sonra, Olivia'ya veda etmeye gittiğinde, onu yüzünde yorgun, fakat mutlu bir tebessümle buldu.

«Jessica... Sana teşekkür etmeye bir türlü fırsat bulamadım.»

«Teşekkür etmene hiç gerek yok, Olivia.»

«Hayır, var! Yolladığım haberin, Bernard'a zamanında ulaşamayacağını biliyordum. Sen şu kapıdan içeri girene kadar neler çektiğimi bir bilsen!»

«Artık bunları düşünme. Bebeği ve seni kontrol etmeye, her gün geleceğim.» Jessica beşiğe doğru eğildi. «İsmini ne koyacak sınız?»

«Henüz kararlaştırmadık.»

«Ona çok güzel bir isim buldum,» dedi Bernard. İçeri girip, karısının yanına gelerek elini tuttu.

Olivia tatlı bir tebessümle kocasına baktı. «Sahi mi, sevgilim?»

«Ona, Logan'dan daha uygun bir isim düşü-

nemiyorum. Sen ne dersin?»

«Bernard!...» Olivia şüpheyle kocasına baktı. Fakat Bernard kararlı görünüyordu.

Genç adam Jessica'ya dönerek, «Logan, Olivia'nın genç kızlık ismidir,» diye açıkladı.

Jessica bebeğin minicik ellerine dokundu. «Bu ismi çok beğendim. İyi akşamlar, Logan. Yarın, seninle tekrar görüşeceğiz.»

Genç kız Olivia'nın odasından çıkınca, Peter'la karşılaştı. «Seni arabana kadar geçireyim, Jessica.» Jessica ona gülümseyerek teşekkür etti. Doğumla ilgili, özel olarak konuşmak istediği belli oluyordu.

Arabaya vardıklarında, Peter, «Doğumda hiçbir sorun çıkmadı ya?» diye sordu.

«Hayır. Her şey çok normal gitti.»

Peter başını salladı. Sarı saçları ay ışığında gümüş gibi parlıyordu. «Çok iyi. Olivia çok ufak tefek bir kadın. Normal bir doğum yapacağından biraz kuşkuluydum doğrusu. Ama...» Hafifçe omuzlarını silkerek gülümsedi. «Aile içinden birisi bu duruma düşünce, olabilecek her türlü tehlikeli durum, insanın aklına geliyor. Bu da berbat bir şey tabii.»

«Vivien ve Frances bana çok yardımcı oldular. Benim tarafımdan onlara tekrar teşekkür et lütfen.»

«Olur.»

Jessica eve vardığında, saat dokuzu geçiyordu. Tam bir banyo yapmaya karar vermişken, telefonun çaldığını duydu.

«Bütün gece sana telefon edip durdum.» Dane Trafford'un suçlayıcı sesi, Jessica'nın kalbinin çarpmasına neden olmuştu.

«Bugün öğleden sonra Olivia'nın bir oğlu oldu. Doğum için çiftliğe gittim.»

«Yani bebek çiftlikte mi doğdu?»

«Evet.»

Bu kesin cevap, hattın öbür ucundaki Dane'in öfkeyle patlamasına neden olmuştu. «Neden hastaneye gelmedi peki?»

«Hiçbir vasıta bulamamış. Bernard da yaralı bir ceylanın peşinden gitmiş.»

«Bir ambülans bulup, onu hastaneye sen getirebilirdin!»

Jessica gittikçe sinirlenmeye başlamıştı. «Vakit yoktu.»

Dane vahşi bir sesle, «Ne demek, 'vakit yoktu'?» diye bağırdı.

«Ben oraya vardığımda, doğumun son safhası başlamıştı.»

«Ne olmuş yani! Kaç kadın doğumdan önce, hastanelerde beklemeye vakit bulabiliyor, biliyor musun?»

«Sanırım yüzlerce. Ama...»

«Bunu bildiğine göre, neden onu hastaneye getirmedin öyleyse?»

Jessica sinirine hâkim olmaya çalışarak, «Çünkü, hastamın, sallanan bir ambülans yerine, rahat yatağını tercih edeceğini düşündüm, Dr. Trafford!» diye söylendi.

Dane alaylı bir sesle, «Bak, bu çok iyi! Demek, ihtiyacın olur diye, bir ameliyathaneyi her zaman yanında taşıyorsun!» dedi.

«Bu kadar alaylı konuşmanıza bir anlam veremiyorum.»

«Allah kahretsin! Ben alay etmiyorum!»

«O zaman, ne söylemek istiyorsunuz? Yoksa

benim, acil durumlarda yetersiz olduğumu mu düşünüyorsunuz?»

«Yeterli olup olmadığını ben nereden bileyim?»

Jessica ne kadar kırıldığını ona belli etmemeye çalışarak, buz gibi bir sesle, «Öğrenene kadar, kendi düşüncelerinizi kendinize saklayın, Dr. Trafford!» dedi.

Dane rahatsız olmuş gibi içini çekti. «Bak, Jessica, söylemek istediğim sadece şu: Bir sorun çıktığında, gerekli aleti bulamasaydın, ne olurdu o zaman?»

Jessica, Dane'in haklı olduğunu kabul ediyordu. Ancak, kendisi de orada olup, Olivia'yı muayene etseydi, bir ambülans yolculuğunun ne kadar gereksiz olduğunu kabul ederdı.

«Ben, Olivia için en iyi olanı yaptım. Ayrıca, o da böylesini tercih ederdi.»

«Bir kadından da ancak böyle bir cevap alırsın işte!»

Jessica soğuk bir sesle, «Bu ne demek oluyor şimdi?» dedi.

«Herkesin bildiği gibi, kadınlar daima hisleriyle hareket ederler. Sen de buna tipik bir örneksin.»

«Hislerle, benim kararımın hiçbir ilgisi yok, Dr. Trafford!»

«Öyle mi?»

Jessica'nın eli, ahizeyi sıkmaktan bembeyaz olmuştu. Dalga dalga yükselen öfkesini tutmak için büyük bir çaba sarf ediyordu.

Nazik olmaya çalışarak sordu. «Başka bir şey var mıydı, Dr. Trafford?»

«Evet. Ama, şimdilik kalsın.»

Hat kesilmişti. Jessica ahizeyi gürültüyle yerine bıraktı. Öfkesinden bütün vücudu yaprak gibi titriyordu.

Gözlerinden şimşekler çakarak, «Allah, bu adamı kahretsin!» diye söylendi. Bir yandan kendisini ayartmaya çalışıyor, diğer yandan da bir tıp öğrencisi gibi görüyordu. Jessica hangisinin daha berbat olduğuna karar veremiyordu. Dane, çoğunlukla çekilmez ve sinir bozucu bir insan gibi davranıyordu. İşte, bu da o davranışlarından biriydi.

Genç kız, o gece çok az uyudu. Gece yarısından sonra, hastaneden çağırmışlardı. Tekrar evine döndüğünde gün ağarmak üzereydi. Bir duş yapıp giyindi; güneşin doğuşunu seyrederek kahvaltısını yaptı. Fakat Hemşire Hansen, Jessica'nın makyajla kapamaya çalıştığı yorgunluğunu hemen anlamıştı.

Jessica muayenehaneye geldiğinde, Hemşire Hansen onu dikkatle süzdü. «Yorucu bir gece geçirdiniz anlaşılan. Bu sabah da pek sakin olmayacağa benzer. Dr. O'Brien hastanede. Dr. Trafford da ormancıların kliniğine gitti. Kaleyi korumak da size kaldı ve içerisi de insandan geçilmiyor.»

Jessica bitkin bir halde, ceketini giydi; gülümsemeye gayret ederek, «Öyleyse hemen başlayalım, Hemşire Hansen,» diye mırıldandı.

Bu sabahki kalabalık gibisine Jessica hiç rastlamamıştı. Hastaların sonu gelmek bilmiyordu. Ayrıca, Venda'dan bir kamyon dolusu hasta gelmişti. Bir sürü zenci, kendisini merak ve ilgiyle izliyordu. Bu kadar insana nasıl yetişebileceğini merak ediyordu.

Hastaların biri geliyor, biri gidiyor, Hemşire Hansen, büyük bir gayretle ona yardım etmeye çaba gösteriyordu.

Nihayet son hasta da gittikten sonra, Hemşire Hansen, Jessica'ya baktı. Genç kız, yorgunlukla kendini koltuğuna bırakmış ve gözlerini yummuştu.

«Berbat bir sabahtı, Dr. Neal. Yorgunluktan bittiniz.»

Jessica gözlerini açıp, kendisini sevgiyle süzen kadına baktı. «Biliyor musunuz, Hemşire Hansen? Çok yorgun olduğumu kabul ediyorum. Ama ne kadar mutlu olduğumu da size anlatamam. Hayatım boyunca, hep bu tür doktorluk yapmayı düşledim. Yorgunluktan kemiklerinizin sızladığını hissedersiniz, ama son derece de tatmin olmuşsunuzdur.» Genç kızın gözleri birden neşeyle parladı. «Babam bu sabah beni görseydi dehşete düşerdi herhalde.»

«Babanız doktor olmanızı istemiyor muydu?»

Jessica güldü. «Yoo, doktor olmamı çok istemiştir, ama kafasında, benim için çok başka planlar vardı.»

Hemşire Hansen pek anlayamamıştı. Jessica da hiçbir açıklamada bulunmadı. Ceketini çıkarıp çantasını aldı. «Öğle yemeği yemekten vazgeçeyim de, Olivia ile bebeği bir görmeye gideyim. Sonra da, arayan olursa, hastanedeyim.»

BEŞİNCİ BÖLÜM

Şans eseri olarak, sadık Evalina ve diğer hizmetçiler hariç, Olivia yalnızdı. Jessica bebeği ve Olivia'yı muayene ettikten sonra, çay içmek üzere oturdular.

Jessica, Olivia ile konuşmaktan son derece zevk alıyordu. Genç kadın zeki ve kültürlüydü

«Vivien bu sabah erkenden, Logan'a banyo yaptırmaya geldi. Evalina'nın, banyo yaptırmaya niyeti olduğunu görünce neredeyse bayılacaktı.»

Jessica'nın beklediği an gelmişti. Sanki o anda aklına gelmiş gibi, «Vivien çocuk seviyor galiba?» dedi.

Olivia gülümseyerek başını salladı. «Frances'e tapar adeta. Logan'ı da çok şımartacağa benzer.»

«Neden kendi çocuğu yok?»

Olivia'nın yüzü asıldı. «Vivien bu konuyu hiç açmaz. Bernard'ın söylediğine göre, bir sürü doktora tedavi olduktan sonra, çocuğu olmayacağı gerçeğini artık kabullenmiş.»

«Evlat edinmeyi hiç düşünmemişler mi?»

«Bilemiyorum. Vivien, her zaman bana, bu durumu kabullenmiş biri izlenimini vermiştir.»

«Bu lafı pek inanarak söylemişe benzemiyorsun.»

«Doğru. Sanıyorum, Vivien kalbinin ta de-

rinliklerinde, bir çocuk sahibi olma arzusuyla yanıp tutuşuyor. Ama çok gururlu olduğu için, bir çocuk sahibi olmanın çok önemi yokmuş gibi davranmayı yeğliyor.»

Jessica. Olivia'nın anlattıklarını hazmetmeye çalışarak, «Anlıyorum,» diye mırıldandı.

«Aklından neler geçiyor, Jessica?»

Jessica çabucak, karşısındaki gülümseyen, sakin gözlere baktı. «Bir fikrim var. Eğer gerçekleşirse...» Sözünü bitirmeden durdu.

Olivia ,«Bu fikrini bana da söyler misin?» diye sordu.

Jessica boş çay fincanını tepsinin üzerine bırakarak söze başladı. «Johannesburg'da, bir öksüzler yurdunda, on yaşında çok mutsuz, küçük bir kız var. Bir trafik kazasında, annesiyle babası ölmüş, kendi de yaralanmış. Ben onu hastanede tanıdım.» Bir soluk alarak durdu. Sonra devam etti. «Hiç kimsesi yok. Okul tatilini benim yanımda geçirmesi için ona söz vermiştim.»

«Kafandakinin ne olduğunu galiba anlamaya başladım. Vivien bu çocuğa ilgi duyarsa, belki onu evlat edinir.»

Jessica başını salladı. «Megan çok tatlı bir çocuktur. Onu gördükten sonra sevmemenin imkânı yok. İnsanlara hemen kalbini açar ve karşısındakinden de aynı şeyi bekler.»

«Jessica., bu planın yürümesini bütün kalbimle diliyorum.»

«Acaba, eylül tatili için yanıma gelmesini söyleyeyim mi, ne dersin?»

Olivia heyecanlanmıştı. «Tabii! Ne kadar çabuk harekete geçersek, o kadar da çabuk sonu-

ca ulaşırız.»

Jessica teşekkür eder gibi baktı Olivia'ya. «Bu konuyu sana açtığıma çok memnunum, Olivia.»

«Kimseye bir şey söylemeyeceğimden emin olabilirsin. Tabii farkındasın, Vivien herhangi bir şeyde kuşkulanırsa, bütün plan mahvolur.»

Jessica tabii ki bunun farkındaydı. Çok dikkat etmeye çalışacaktı. Daha sonra hastaneye doğru yola çıktığında, kendini bir hayli ferahlamış hissediyordu. Megan'ı da mutlu edecek gerekli hazırlıkları hemen yapmaya başlayacaktı.

Ancak iki gün sonra faaliyete geçip, gerekli telefonları edecek fırsatı bulabildi genç kız. Telefon konuşmasını bitirince, yüzü mutlulukla aydınlandı. Şimdi yapılacak tek şey kalmıştı. Babasına da telefon edip, çocuğu dönem sonunda okuldan alıp, Louisville trenine yerleştirmesini söyleyecekti.

«Bu mutlu tebessümü, neye borçluyuz acaba?» Bu alaylı sesi duyan Jessica koltuğunu döndürünce, Dane Trafford'un odadan içeriye girdiğini gördü. «Sebebini söyleyecek misin, yoksa bir sır olarak kalacak mı?» Jessica oturduğu yerden, üzerinde her zaman garip bir etki yaratan, bu uzun boylu ve adaleli vücuda bakıyordu.

«Okul tatilini yanımda geçirecek olan küçük bir kız için gerekli hazırlıkları yapıyorum. Öksüzler yurdunda kalıyor ve hiç kimsesi yok.»

«Senin hastan mıydı?»

«Dolaylı olarak, evet.»

Dane'in dudakları alayla büküldü. «Benim

görüşüm bir kez daha kanıtlandı, değil mi? Yani, kadın doktorların hastalarıyla duygusal olarak ilgilendikleri?»

Jessica sinir içinde iskemlesini çekerek ayağa kalktı. Dane gelip masasının kenarına oturmuştu. Onunla arasında bir mesafe bırakmaya çalışarak, «Hastalarımın sadece fizik olarak iyileşmelerini değil, ruhsal açıdan da dengeli olmalarını sağlamak, benim görevim. Bunu itiraf etmekten de hiç utanmıyorum,» dedi.

«Tam, kadınca bir konuşma!»

«Kadın olduğuma göre, çok doğal.»

Jessica bunu söylediğine pişman olmuştu. Fakat, artık çok geçti. Dane Trafford'un gözleri, genç kızın vücudunda dolaşmaya başlamıştı. Jessica, bu bakışların altında çırılçıplak soyunmuş gibi hissediyordu kendisini.

Dane alaycı bir tebessümle, «Uzun bir süredir bu gerçeğin farkındayım,» dedi. Sonra Jessica'nın bir şey söylemesine fırsat kalmadan odadan çıktı.

Jessica, Dane'in ne kadar sinir bozucu bir adam olduğunu düşünüyor, çantasını toplarken elleri titriyordu. Hemşire Hansen'a veda ederek evinin yolunu tuttu.

O gece telefonda babasıyla konuşmak Jessica'yı rahatlatmıştı. Babası, okul tatil olunca, Megan Leigh'i öksüzler yurdundan alarak Louisville trenine bindirecekti.

Jonathan Neal, «Bu hafta sonu Louisville'e geliyoruz. Bu konuyu enine boyuna konuşuruz. Cuma günü öğleden sonra orada olacağız. Pazartesi sabahı da döneceğiz,» dedi.

«Harika!»

«Evinde kalabileceğimiz yerin var mı?»

«Bir misafir odam var.»

Jonathan ferahlamış gibi içini çekti. «Çok iyi. Annenin otellerden ne kadar nefret ettiğini bilirsin.»

Jessica güldü. «Evet. Ona sevgilerimi ilet. Söyle, telaşlanmasın.»

«Telaşlanan sadece o değil. Aslında, bu yüzden seni görmeye geliyoruz.» Babası bir süre sustu. Sanki Jessica'dan cevap bekler gibiydi. Kızından ses çıkmayınca, Jonathan Neal bir kez daha içini çekti. «Her neyse, gelince uzun uzun konuşuruz.»

Babasıyla konuşmak, Jessica'yı eğlendirmişe benziyordu. Her ikisi de, kızlarının, işinden memnun olup olmadığından kuşkulanıyorlardı. Şimdi Jessica'nın görevi de onları ikna etmek olacaktı.

Genç kız, çabucak bir duş yaptı ve rahat bir eteklikle, kayısı rengi ipek bir bluz giydi. İpeğin serinliğini vücudunda hissetmek, genç kızı rahatlatmıştı. Uzun bir süredir özlemini çektiği sakin bir gece geçirmek niyetindeydi. Hafif bir şeyler yiyecek, sonra da, yeni gelen tıp dergisini okuyacaktı.

Neşe içinde buzdolabını açtı. Fakat birden ön kapı büyük bir gürültüyle açıldı ve Dane Trafford fırtına gibi içeri girdi.

«Elindeki işi hemen bırakıp benimle gel. Acil bir durum var.»

Jessica tereddüt bile etmeden, buzdolabının kapısını kapadı. «Çantamı alayım.»

«Bırak şimdi çantayı. Gerekli her türlü şey

var bende.»

Jessica soru sormadan bu emre uydu. Evin kapısını kilitleyip arabaya bindiğinde, merakını daha fazla tutamayarak, «Ne var? Ne oldu?» diye sordu.

«Henüz olmadı, ama olacak.»

«Ne demek 'olacak'?» Jessica'nın kalbi, bir felaketle karşılaşacakmış gibi çılgınca atmaya başlamıştı.

«Şimdi hiçbir şey sorma, lütfen!»

Dane sessizlik içinde, kuralları çiğnemeyecek bir hızla arabayı kullanıyordu. Bir süre sonra, bir yola saptılar; karşılarına, kocaman bir arazi içinde eski yapı bir ev çıktı. Karanlıkta çevreyi görmek pek mümkün olmuyordu. Ama Jessica bir tenis kortunu ve evin sağındaki yüzme havuzunu seçebiliyordu. Ev, dıştan görünüşüne bakılırsa, yeni restore edilmişti. Avluda ışıklar yanıyor, evde bir felaket olduğuna dair de en ufak bir iz görünmüyordu.

«Gel benimle,» Dane arabadan çıkarken, genç kızı kolundan tuttu ve taş merdivenlerden çıkararak, kapının önüne getirdi. Kapıyı vurmadan açtı. Pırıl pırıl avizenin aydınlattığı kocaman bir hole girmişlerdi.

«Evime hoş geldin, Jessica!»

Jessica boş gözlerle, bir süre Dane'e baktı. Bir iki saniye sonra durumu idrak edince bütün vücudu kızgınlıkla titremeye başlamıştı.

Duyduğunun doğru olduğuna emin olmak ister gibi, soğuk bir sesle, «Burası sizin eviniz mi?» diye sordu.

Dane ellerini cebine sokmuş, sükûnetle onu seyrediyordu. Başını sallayarak, «Evet,» dedi.

«Peki, acil durumun nerede olduğunu sorabilir miyim?»

«Karşında duruyor! Bu akşam, yalnız yemek yemeye bir türlü gönlüm razı olmadı.»

Jessica gözlerinden ateş fışkırarak, Dane'in sert hatlı, mağrur yüzüne baktı. Öfkeden kısılmış bir sesle, «Beni aldatıp buraya getirdiniz,» dedi.

«Davet etsem gelir miydin?»

«Tabii ki hayır!»

«Gördün mü!»

Jessica onu tokatlamamak için kendini zor tutuyordu. «Siz delisiniz!»

Dane hafifçe güldü. «Sanırım, evet.»

«Beni derhal evime götürün!»

«Benimle yemek yedikten sonra götürürüm.»

«O zaman, ben de yürürüm.»

Jessica kapıya varamadan, Dane bir adımda onun önüne geçerek, heybetli vücuduyla kapıya yaslandı.

«Jessica, benden korkuyor musun?»

Genç kız bu delici bakışlardan gözlerini kaçırarak, «Saçmalamayın,» dedi.

«O zaman kal da yemek yiyelim.»

Dane'in temiz kokusu, Jessica'nın burnuna kadar geliyor ve duygularını tehlikeli bir şekilde karmakarışık ediyordu. Fakat genç kız kendisini toparladı. «Boş vaktimi geçireceğim kişiyi kendim seçerim. Bu kişi de siz değilsiniz.»

«Hiç de kibar değilsin, Jessica.»

«Şu anda kibar olacak halim pek yok.»

«Yapacağın tek şey, benimle yemek yemen. Sonra da istediğin zaman seni evine götürü-

rüm.» Dane güçlü parmaklarıyla, Jessica'nın çenesini tutup, kendisine bakmaya zorladı. «Olmayacak bir şey mi istiyorum senden?»

Jessica şaşılacak kadar sakin bir sesle, «Şu anda beni eve götürmeyi reddettiğinize göre, başka seçme şansım kalmıyor, değil mi?» dedi.

Dane onu bıraktı, oturma odasına doğru yürümeye başladı. «Gel benimle.» Jessica oda kapısında şaşkınlıkla durunca, Dane hafifçe tebessüm etti. «Beğendin mi?»

«Pek beğenmedim.» Eleştiren gözlerle, solgun ışıklandırmaya, pahalı görünümlü müzik setine ve bol yastıklı koltuklara baktı genç kız.

Dane onu içeriye doğru çekti. «Gerçeği öğrenmek isteyen, sana sormalı, Jessica. Neresini beğenmedin?»

Jessica bir kez daha gözlerini odada dolaştırdı. «Hiçbir yerini. Üçüncü sınıf filmlerin ayartma sahnelerindeki dekora benziyor.»

Dane bu söze kahkahalarla güldü. «Senin gibi cici bir kız, böyle filmleri nereden biliyor?»

«Ben çocuk değilim!»

Dane'in bakışları bir an, genç kızın vücudunun kıvrımlarında dolaştı. «Tabii değilsin! Bu odayı beğenmemene üzüldüm doğrusu. Benim için oldukça rahatlatıcı bir oda. Gözü rahatsız etmeyen ışıklar, güzel bir müzik...» Uzanarak bir düğmeye dokundu. Birden, odaya keman sesleri yayıldı. «...ve rahat koltuklar...»

«Koltuk mu? Ne koltuğu! İki tane kanepe var ve ikisi de oturmaktan başka her işe yarar!»

Dane, Jessica'nın eline bir içki kadehi tutuşturdu. «Hadi, iç şunu.»

Jessica içkiye şüpheyle baktı. «Nedir bu?»

«Kendi keşfim olan bir aşk iksiri. İnsanın gizli kalmış her türlü ihtiraslı arzularını ortaya çıkarır!»

Jessica huzursuz bir şekilde güldü. «Saçmalamayın.»

«Saçmalayan sensin. Elinde tuttuğun, bir kadeh şarap sadece!»

Jessica yumuşacık yastıkların vücudunu sardığı kanepeye oturdu. Gerçekten de saçmalamıştı. Hatta kendini budala gibi hissediyordu. Dane de gelip yanına oturdu. Gözleri, Jessica'yı huzursuzlandırıyordu. Her bakışı, sesinin her titreşimi baştan çıkarıcıydı. Jessica, birden, bütün bunlara kendisinin de karşılık verdiğini dehşetle fark etti. Sanki uyuşturulmuş gibi onun cazibesine kapılmıştı. Çok geç olmadan, bir an önce buradan kaçmalıydı.

Birden ayağa fırlayarak kadehini masanın üzerine bıraktı. Kızgın bir sesle, «Olanaksız bir şey bu! Hemen gitmeliyim!» dedi.

«Gitmene hiç gerek yok. Bu gece, Peter nöbetçi. Bu da demektir ki, bu gece hiç rahatsız edilmeyeceğiz.» Dane de ayağa kalkarak kadehini onunkinin yanına bıraktı. Heybetli vücuduyla, bir kez daha avantajlı duruma geçmişti.

«Mümkün değil! Sizinle geceyi burada geçiremem.»

Dane'in gözleri kısılmıştı. «Herkesin ne diyeceğinden mi korkuyorsun?»

«Ününüzün her yere yayıldığını bilmiyormuş gibi davranmanız gereksiz!»

«Benim hiçbir şey gibi davrandığım yok! Ama izin verirsen, bir şey hatırlatmak istiyo-

rum. Buraya benim arabamla geldin. Kimse geldiğimizi görmedi, kimse de giderken görmeyecek. Yani, elâleme karşı, sen, evinde mışıl mışıl uyumaktasın.»

«Yine de eve gitmeyi tercih ederim.»

Dane güçlü elleriyle, Jessica'nın omuzlarını tuttu. Onun dokunuşu, genç kızın derisini yakıyor, bütün vücuduna bir sıcaklık yayılıyordu. Dane hafifçe iterek, onu yine kanepeye oturttu.

«Şarabını iç ve rahatına bak. Gece daha yeni başlıyor.» Jessica'nın eline yine kadehini tutuşturdu; kendisi de yanına oturdu. O kadar yakınındaydı ki, Dane otururken, genç kız onun adaleli bacağını bacağında hissetti.

«Dr. Trafford...»

«Dane. Hiç olmazsa bu gece ismimi söyle.» Genç adam kanepenin arkasına, Jessica'ya doğru kolunu uzattı. Şimdi onun tıraş losyonunun kokusunu çok yakından duyuyordu.

Jessica çaresizlik içinde gri gözlere doğru baktı. «Sen hiç pes etmezsin, değil mi, Dane?»

«Değer bir şey olduğu sürece, hayır!»

Jessica soluğunu tuttu. «Beni mi kastediyorsun?»

«Evet, seni kastediyorum.»

Jessica içkisinden bir yudum aldı. Şarabın, karmakarışık duygularını yatıştıracağını umuyordu. «Aklmdan geçenler için ben uygun biri değilim.»

Dane'in parmakları, Jessica'nın boynunu okşamaya başladı. «Aklımda ne olduğunu nereden biliyorsun?»

«Bir aya yakın bir zamandır Louisville'deyim.

Duyduklarıma, gördüklerime dayanarak, bir tahminde bulunabiliyorum.»

«Sanırım, Sylvia Summers'ı kastediyorsun?»

Jessica onun ellerinin temasından kurtulmak amacıyla oturuşunu değiştirdi. «Evet, ama özel hayatın yalnız seni ilgilendirir. Yeter ki, bu özel hayatının içine beni de sürüklemeyesin.»

Dane ona doğru eğildi. Jessica kanepenin köşesine sıkışıp kalmıştı. Çekiciliğinin kızı etkilediğinin farkındaydı genç adam. Bacağı Jessica'nın bacağına yapışmış, onun ürpermesine neden olmuştu.

«Benim hakkımda pek iyi şeyler düşünmüyorsun galiba?» Dudakları, Jessica'nınkilere o kadar yakındı ki, konuşurken nefesinin sıcaklığı duyuluyordu. Birden, bu ihtiraslı dudaklar kendisini öptüğünde, nasıl bir his duyacağını merak etti.

«Kadınları cinsel bir araç olarak gören erkeklerden pek hoşlanmam.»

Dane'in dudakları alayla büküldü. «Sylvia gibi kadınlar, bir erkekten zaten başka bir şey beklemezler ki!»

Jessica başını çevirerek, onun dudaklarından uzaklaştı. «Korkarım haklısın. Ama Sylvia gibi kadınlar bile, zamanı gelince bir evliliğin rahatlığını ararlar.»

«Evlilik mi? Her şeyi elde ettikten sonra, evlilik bana ne verebilir ki?»

Jessica şarabından bir yudum daha aldı. «Aile. Çocuğun olsun istemez misin, Dane?»

«Çocuğumun olması için öncelikle kendime bir eş bulmalıyım. Şu anda da, hayatımın sonuna kadar bir tek kadına bağlı kalmak fikri

pek iç açıcı değil doğrusu.» Jessica anlayamadığı bir nedenle, kalbinin derinliklerinde bir sızı duydu. Kadehini dudaklarına götürdüğünde, Dane derin bir soluk alarak, «Tanrı aşkına, bu konu nereden açıldı şimdi?» diye sordu.

«Bilemiyorum. Bıraksak iyi olacak galiba.»

Dane gözlerinde anlamlı bir bakışla Jessica'ya doğru eğildiği sırada, kapının hafifçe vurulduğu duyuldu. Her ikisi de kapıya baktılar. Beyaz ceketli bir zenci,

«Yemek hazır, Mr. Dane,» dedi.

Dane sesli bir şekilde içini çekerek Jessica'dan uzaklaştı. «Teşekkürler, Jonas.»

Büyük bir yemek odasında, çok lezzetli dört çeşit yemek yediler. Jonas hafif adımlarla gelip giderek servis yapıyordu. Anlaşılan, patronunun hanım arkadaşlarına alışkındı. Jessica birden, içinde bir kıskançlık duydu. Kuşkusuz, yatakta biten bir gecenin başlangıcı olarak, kimbilir kaç kadın, şimdi kendisinin oturduğu yerde yemek yemişti!

Jessica kafasından bu rahatsız edici düşünceyi atarak, bütün ilgisini yemeğine vermeye çalıştı. Fakat, bu leziz yemeğin tadına varmak oldukça güç oluyordu.

Yemekten sonra kahve servisi yapıldığında, Jessica tehlikesiz bir konuya başladı. «Gerçekten, çok iyi bir operatörsün, Dane. Tümüyle bu dalda ihtisaslaşmayı düşünmüyor musun?»

«Beyin cerrahisi ilgimi çok çekiyor. Louisville'de çalışmaktan sıkılırsam, bu dalda çalışmalar yapmak isterim.»

Jessica kendini tutamadan, «O zaman babamla bir konuş,» dedi.

Dane hayretle kaşlarını kaldırdı. «Babanla mı?»

Jessica huzursuzlukla kıpırdandı. «Babam beyin cerrahıdır. Geçen yıl emekli oldu.»

«Daha önce neden söylemedin?»

Jessica bu konuyu açtığına pişman olmuştu. Kayıtsızlıkla omuzlarını kaldırarak, «Önemli bir şey olduğunu düşünmedim,» dedi.

«Babanla tanışabilir miyim acaba?»

«Tabii tanışırsın.» Jessica başını kaldırıp Dane'e baktığında, genç adamın gözlerinde anlayamadığı bir ifade gördü.

«Dört gözle bekleyeceğim o halde.»

Oturma odasına döndüler. Dane bir sürü plağın içinden birini seçerek pikaba koydu ve Jessica'ya doğru giderek elini uzattı.

«Dans et benimle, Jessica.» Gözleriyle sanki onu esir almıştı. Jessica karşı koyacak gücü bulamıyordu. Dane onu kanepeden çekerek kaldırdı, kollarına aldı.

Jessica daha önce birçok kez dans etmişti. Fakat Dane'le dans etmek onun için yepyeni bir tecrübeydi. Dane Jessica'nın sırtının çukurundan tutmuş, genç kızda çeşitli duygular uyandıran adaleli vücuduna yapıştırmıştı. Müziğin ritmine uyarak hafifçe hareket ediyorlar ve Dane'in sert baldırları Jessica'nınkilere sürtünüyordu. Genç kız elini onun göğsüne dayamış, gömleğinin altından teninin sıcaklığını duyuyor, onun kalbinin de kendisininki gibi hızla attığını fark ediyordu. Erkekliğinden taşan kudretli hava, Jessica'nın damarlarındaki kanı tutuşturuyordu. Dane başını eğip yanağını onunkine yaslayınca, Jessica karşı koyma gü-

cünü bulamadı. Bu anın hiç sona ermemesini istiyordu sanki.

Dane, Jessica'ya bakarak gülümsedi. İhtirastan kalınlaşmış bir sesle, «Davranışlarım hakkında verdiğim sözü tutmak çok zor olacak galiba,» dedi.

Jessica kendini biraz geri çekti. Kısık bir sesle, «Eve gitsem iyi olacak herhalde,» diye mırıldandı.

«Ciddi olamazsın!»

Jessica titrek bir gülümsemeyle baktı. «Çok ciddiyim.»

Daha sonra, arabada Jessica'nın evine doğru yol alırlarken, aralarında garip bir sessizlik hüküm sürmekteydi. Genç kız, 'Acaba kızgın mı?' diye düşündü. Belki de, umurunda bile değildi. Herhalde, Jessica'nın reddettiklerini ona verecek sürüyle kadın vardı.

Genç kız, evin kapısını açarken, «Seni davet etmeyeceğim, Dane,» dedi. Fakat Dane'in eli, omuzunun üzerinden uzanarak, kapıyı itti.

«Olsun, ben yine de geleceğim.» Jessica'yla birlikte eve girdi, kapıyı arkasından kapadı.

Jessica oturma odasının ışıklarını yaktı. Sonra, kurtuluşu sanki kızmakta bulmuş gibi öfkeyle, «Bu iş çok uzadı artık!» diye söylendi.

Dane anahtarları sehpanın üzerine bırakıp, sert bir şekilde onu omuzlarından tuttu. «Ben de aynı fikirdeyim. Allah kahretsin! Hayatımda tanıdığım en can sıkıcı kadınsın, Jessica!»

Dane'in gözlerinde tehlikeli pırıltılar yanıp sönmeye başlamıştı. Fakat Jessica, görmezlikten gelerek geri çekildi ve mutfağa doğru yürümeye başladı. «Bir fincan kahve içtikten son-

ra evine gidersin.»

Sözü geçen kahve, hiçbir zaman yapılamadı. Jessica ocağı yaktı. Fakat Dane uzanıp ocağı söndürdü ve Jessica'yı kendisine çevirdi. Genç kızın kızgınlıkla söyleyeceği her söz, dudaklarında donup kalmıştı. Dane'le çelik dolap arasında sıkışmıştı. Genç adamın gözlerindeki tehlikeli pırıltılar hâlâ devam ediyordu. Uzun boyuyla, Jessica'nın önünü kesiyor; bu da genç kızın, kendisini, tuzağa düşmüş bir hayvan gibi hissetmesine neden oluyordu.

Dane'in elleri şimdi belinde dolaşmaya başlamıştı. Jessica ne olacağını merakla beklerken, Dane onu belinden tutarak havaya kaldırdı.

«Beni hemen yere bırak!» İçgüdüsel bir hareketle, Dane'in omuzlarına yapışmış, parmaklarının altında, onun adalelerini hissediyordu.

«Kollarını boynuma dola ve beni öp!»

Jessica'nın beyninde tehlike çanları çalmaya başlamış, duyduğu öfkeden yüzü kızarmıştı. Dane'i tekmelemek istedi. Fakat, sonradan pişman olacağı bir şeyi yapmaktan kaçındı.

Boğuk bir sesle, «Kesinlikle böyle bir şey yapmayacağım,» diye bağırdı. Kurtulmak için gösterdiği çaba, Dane'in alayla gülmesine neden olmuştu.

«O kadar hafifsin ki, Jessica! Dediğimi yapana kadar bu şekilde durmaya hazırım.»

Dane gerçekten de yerinden kıpırdamıyordu. Onun sert vücudunun temasından hoşlanan Jessica şu anda ondan nefret ediyordu.

«Senden nefret ediyorum, Dane Trafford!»

Dane sırıttı. «Sen de kızdığın zaman tapılacak gibi oluyorsun. Öp beni.»

Genç adam sözünden döneceğe benzemiyordu. Jessica çekingen bir hareketle, kollarını onun boynuna dolayarak, hafifçe dudaklarına dokundu.

«Sen buna öpüşmek mi diyorsun?»

Jessica'nın yanaklarına kan hücum etmişti. «Evet. Şimdi, bırak beni!»

«Beni doğru dürüst öpmedikçe bırakmam. Dudaklarını benimkilerin üzerine koy ve ona kadar say.»

Jessica ümitsiz bir durumdaydı. Ondan kurtulmanın tek yolu buysa, bu aptallığa katlanacaktı. Öfkeden parlayan gözlerini kapadı ve dudaklarını onunkilerin üzerin koydu.

Bir... iki... üç... dört...! Birden, anlaşmalarının dışında bir şeyler olmaya başladı. Haksızlıktı bu! Dane dudaklarını açmış. Jessica'nın aralanan dudaklarını büyük bir ihtirasla öpmeye başlamıştı. Genç kız bütün vücudunun ürperdiğini hissediyordu. Dudaklarını her an geri çekebilirdi. Fakat böyle bir şey yapmadı. Bu öpüş uzun süre devam etti. Ta ki, Jessica uysallaşıp, öpüşüne karşılık verene dek!

Dane, «Seni istiyorum, Jessica,» diye mırıldandı. Bu sözler genç kızda soğuk duş etkisi yapmış, ondan biraz uzaklaşmıştı.

Gözlerindeki utanç ve ıstırap ifadesini gizlemek amacıyla uzun kirpiklerini eğdi. «İstediğin bu mu?»

«Evet, bu!»

Jessica onun kollarının arasından çekildi. Bacaklarının titrediğini hissediyordu. «Özür dilerim, Dane. Bu tür ilişkilere hayatımda yer yok benim.»

«Emin ol, pişman olmazsın.»

Jessica acı bir şekilde güldü. «Bir âşık olarak, tecrübelerine diyecek yok doğrusu! Korkarım bu konuda biraz eski moda fikirlerim var. Önüne gelenle yatmaya alışkın değilim ben.» Ondan uzak durmaya çalışıyor, usta ellerinin temasını hâlâ vücudunda hissederek titriyordu.

Dane yüzünü buruşturdu. «'Önüne gelenle yatmak' sözünden hiç hoşlanmadım. İstediğim, sadece, seninle sevişmek.»

Jessica büyük bir gayretle kendini toparlamaya çalıştı; soğuk bir sesle, «O da aynı şey, Dane! Aşkla hiçbir ilgisi yok. Bu sadece şehvet. Kendimden iğrenirim sonra!» dedi.

Dane'in bakışları, Jessica'nın ince vücudu üzerinde dolaştı. Gözlerinde inanmaz bir ifade vardı. «Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?»

«Kendimi çok iyi tanırım, Dane. Yürümez, biliyorum.»

«Seninle nasıl başa çıkacağım ben, Jessica?»

«Baştan çıkarılacaklar listesinden sil beni. Ve Sylvia Summers gibi kadınlara koş!»

«Belki de yapmam gereken bu!»

Bu sözler Jessica'yı derinden yaralamış, içinde sonsuz bir boşluk yaratmıştı. Dane bir kez daha eğilerek, vahşi bir şekilde dudaklarından öptü.

«İyi geceler, Jessica.»

Arkasında, benzi solmuş, yaprak gibi titreyen genç kızı bırakarak çıktı.

ALTINCI BÖLÜM

Jessica cuma günü öğleden sonra eve gittiğinde, Vivien'ı, annesiyle babasına ev sahibeliği yaparken buldu. Genç kadın, Amelia ve Jonathan Neal çiftini, kültürü ve sevimliliğiyle adeta büyülemişti. Vivien onları, o gece de yemeğe davet etti. Jessica, henüz babasıyla oturup konuşma fırsatını yakalayamamıştı.

Annesiyle babası, Jessica'nın Louisville'de çalışmasından son derece memnun görünüyorlardı. Babası, Peter ile son tıbbi gelişmeler konusunda konuşmaya dalmış, annesi de hayranlıkla bu güzel evi seyrediyordu.

O gece, Jessica'nın evine döndüklerinde, her ikisi de yorgun, fakat mutlu olarak yataklarına girdiler.

Ertesi gün Peter, Jonathan'a hastaneyi gezdirirken, Jessica da annesiyle yalnız kalmıştı. Amelia çok yorulup yorulmadığını, doğru dürüst gıda alıp almadığını soruyordu kızma.

Jessica gülerek, «Çok iyiyim, anne. Beni merak etme,» dedi. Geç geldiği geceler Vivien'ın ona hazır yemek bile bıraktığını anlattı.

Annesi memnunlukla gülümsedi. «Vivien harika bir kadın!»

«Burada herkes bana çok iyi davranıyor. Ayrıca işimi de çok seviyorum.»

O gün öğleden sonra, Jessica, babasıyla ko-

nuşmaya fırsat bulabildi. Annesi uyuyordu. Jessica da mutfaktaki işlerini bitirip, babasının yanına geldi. Jonathan yeni ve modern hastaneyi ne kadar çok beğendiğini anlatmaya başladı.

«Peter O'Brien'ı gerçekten çok beğendim, Jessica. Diğer iş arkadaşı nasıl biri?»

Jessica şaşırdığını belli etmemeye çalışarak, «Dane Trafford mu? Çok... çok iyi bir doktor. Çok da yetenekli bir operatör. Beyin cerrahisiyle de ilgileniyor,» dedi.

Jonathan'ın gözleri ilgiyle parladı. «Öyle mi? Onunla tanışacak mıyım?»

«Sanmıyorum. Ben...» Birden babasının yüzündeki hayal kırıklığını görünce sustu. «İstersen, telefon edip, çaya gelmesini söyleyeyim.»

«Tabii isterim.»

Jessica yatak odasına geçerek, titreyen elleriyle, Dane'in numarasını çevirdi. Bir iki kere çaldıktan sonra telefon açıldı. Fakat cevap veren Dane değildi. Kedi gibi mırıldayan bir kadın sesiydi. Jessica kalbini soğuk bir pençenin kavradığını hissetti.

«Dr. Trafford evde mi?»

«Dr. Trafford bu hafta sonu çalışmıyor. Lütfen Dr. O'Brien'ı arar mısınız?»

Jessica'nın teşekkürünü beklemeden telefon kapanmıştı. Genç kız ıstırapla ahizeyi yerine koydu.

«Geliyor mu?»

«Hayır. Başka... başka bir sözü varmış.»

Jonathan kaşlarını çattı. «Yazık! Sen çok solgun görünüyorsun, Jessica. Ne oldu?»

Jessica zorla gülümsemeye çalışarak, «Hafif

bir hazımsızlık. Ben gidip bir çay yapayım. Annem de neredeyse kalkar.»

Hafta sonu tatili çabucak geçti. Dane'i pazartesi öğleden sonraya kadar görmemesi belki de büyük bir şanstı. Hastalarından biri hakkında görüşmek üzere, Peter'ı görmeye gitti. Söz dönüp dolaşıp, annesiyle babasına gelmişti. Bu sırada Dane içeri girdi. Beyaz bir safari takım giymiş, bu kıyafet güneş yanığı tenine çok yakışmıştı.

Peter gitmeye hazırlanırken, «Yazık ki, hafta sonunda Jessica'nın ailesiyle tanışmadın, Dane. Jonathan Neal, tanıdığım en ilginç doktorlardan biri. Seni de beyin cerrahisi konusunda epey aydınlatabilirdi,» dedi.

Dane cevap vermedi. Fakat dudakları ince bir çizgi halini almıştı. Peter çıktıktan sonra soğuk bir sesle, «Neden, hafta sonunda annenle babanın geleceğini bana söylemedin?» diye sordu.

Jessica ayağa kalktı. Ellerinin titrediği fark edilmesin diye ceplerine soktu; pencerenin önüne giderek, görmeyen gözlerle dışarı baktı.

«Cumartesi öğleden sonra, seni çaya çağırmak için telefon ettim. Fakat çok meşguldün.»

Dane yanına geldi. «Haa, evet, Sylvia. Telefona o mu cevap verdi?»

«Sanırım oydu. Tabii hafta sonunu birden fazla kadınla geçirmiyorsan!»

Hava oldukça gerginleşmişti. Dane elini uzatarak, onun omuzundan tutup kendisine çevirdi. «Senin bir tek sözün, onu geçmişimin bir parçası haline getirir, Jessica.»

«Acaba ne kadar sürer dersin? Bir başka ka-

dına da aynı şeyleri söyleyinceye kadar, değil mi?»

Dane birden elini çekti. Gözlerinden ateş fışkırıyordu. «Allah kahretsin! Hayatımda hiçbir kadını senin kadar istemedim.»

«Yok canım, iltifat ediyorsun herhalde! Gerçeği öğrenmek istiyorsan, söyleyeyim. Kendimi son derece alçalmış hissediyorum!»

Dane'in yüzünden bütün kanı çekilmişti sanki. Jessica'nın kollarını, kıracakmış gibi sıkıyor, gözlerinde sonsuz bir öfke görünüyordu. «Tanrım! Geçen akşam, benimle öpüşürken hiç de böyle görünmüyordun. Hissettiğin, sadece, en doğal bir duygu olan arzuydu. Bana öyle tepeden bakar gibi pozlar atma, Jessica Neal! Yoksa şu anda sana, Allahın cezası bir yalancı olduğunu kanıtlarım!»

Dane birdenbire onu bıraktı. Jessica sendeleyerek, pencerenin kenarına tutundu. Dudaklarını ısırarak, Dane'in, kendisini ıstırap içinde görmediğine şükrediyordu. Genç adam yüzünde Jessica'yı korkutan bir ifadeyle odadan çıktı. Sanki ona bir daha yaklaşmamaya karar vermiş gibiydi. Bu da genç kızı her şeyden çok yaralardı.

Jessica'nın kuşkuları doğru çıktı. Bu olayı izleyen haftalar boyunca, Dane ona kibar bir yabancı gibi davrandı. Jessica, genç adamın alaylı konuşmalarını bile özlemişti. Her ne kadar alaycı olsa bile, Jessica'ya sık sık gülümserdi. Bütün bu haftalar boyunca, Jessica bir tek şeyden emin olmuştu: Onu seviyordu. Bu hissini kendine bile itiraftan çekinmişti. Ama

artık hiçbir faydası yoktu ve bu sevginin kötüye kullanılmasına izin vermeyecekti.

Genç kız, civar çiftliklerden birinde, bir hastaya gitmişti. Dönüşte, Olivia'yı ve bebeği görmeye karar verdi. Uzun zamandır onları ziyarete gidiyor, çay içip sohbet ediyorlardı.

Her zamanki gibi, verandada oturup çaylarını içtiler. Logan huzur içinde beşiğinde uyuyordu.

Olivia gri gözleri heyecanla parlayarak sordu. «Megan ne zaman geliyor?»

Jessica sabırsızlıkla, «Yarın sabah, ilk trenle burada olacak,» dedi.

«Vivien'a hiç bahsettin mi?»

«Pek bahsettim sayılmaz. Küçük bir kızın beni ziyarete geleceğini, gündüzleri ben yokken bahçede oynayıp oynayamayacağını sordum.»

«Ne dedi?»

Jessica güldü. «Vivien'ı bilirsin. Hiçbir itirazı olmadığı gibi, ben yokken, ona yemek hazırlamayı ve bakmayı bile teklif etti.»

Olivia'nın yüzü ciddileşti. «Umarım, planın başarılı olur.»

«İnşallah!» Jessica bir kumar oynadığının farkındaydı ve bedelini çok ağır bir şekilde ödememek için dua ediyordu.

Olivia'nın bir hayli moralini düzeltmesine karşın, Jessica o geceyi huzursuzlukla geçirdi. Hâlâ doğru bir şey yapıp yapmadığından emin değildi. Ya Megan'la Vivien, birbirlerinden hoşlanmazlarsa? Ya Vivien böyle bir sorumluluğu almak istemezse? Ya...

Yattığı yerde kendi kendine söylendi. «Bırak bu düşünceleri! Yaptığın sadece bir deneme. Planlandığı gibi yürümezse bile, sonunda kimse üzülmeyecek.»

Geç saatte biraz uykuya dalabildi. Ama şafakla beraber uyandı. İstasyona doğru yola çıktığında, güneş iyice yükselmişti.

İstasyondaki memur, trenin gelmek üzere olduğunu haber verdi. İki dakika sonra da tren uzaktan görünmüştü.

Tren perona yanaştığında, Jessica pencereden el sallayan sarı saçlı kızı gördü.

«Dr. Jessica!»

Jessica da elini salladı ve bir süre sonra küçük bir bavulla, Megan ona doğru koşuyordu. Birden kendini Jessica'nın kollarına doğru fırlattı. Jessica dengesini bulmaya çalışarak küçük kıza sımsıkı sarılıp saçlarından öpmeye başladı.

«Seni tekrar gördüğüme çok sevindim, Megan.»

«Sizi çok özledim.»

«Ben de seni. Hadi, artık yola çıkalım. Sana evimi bir an önce göstermek istiyorum.»

Eve vardıklarında, Megan bütün odaları dolaştı. Jessica da mutfakta kahvaltı hazırlıyordu. Megan son derece iştahlıydı. «Öksüzler yurdunda pek yumurta vermiyorlar bize. Bazı özel günler dışında tabii.»

Jessica 'özel günler'in ne olduğunu sormadı. Omlet tabağını Megan'ın önüne doğru itti. Megan da hiç itiraz etmeden tabağını tekrar doldurdu.

Jessica bulaşıkları yıkamaya fırsat bulama-

dan, Vivien'ın eve doğru geldiğini gördü. Kalbi çarpmaya başlamıştı.

«İçeri girebilir miyim?»

«Tabii. Mutfaktayız.»

Vivien bir tabak keki masanın üzerine bırakıp, bakışlarını Megan'a çevirdi. «Dün gece kek yapmıştım. Çayla biraz yersiniz diye düşündüm.»

Jessica'nın kalbi, göğsünü delecekmiş gibi atıyordu. «Çok teşekkür ederiz, Vivien. Megan, bu hanım, Mrs. O'Brien. Onun da kocası doktor.»

Megan utangaç bir sesle, «Merhaba, Mrs. O'Brien,» dedi.

Vivien, Megan'ın elini tutarak sıcak bir tebessümle, küçük kızın gözlerinin içine baktı. «Seni tanıdığıma çok sevindim, Megan. Lütfen bana, Vivien teyze de. Mrs. O'Brien, çok uzun ve söylemesi çok zor, değil mi?»

Megan utanarak başını eğdi. Vivien başını kaldırıp, kendilerini dikkatle izleyen Jessica'ya baktı. «Bugün öğleden sonra nöbetçisin, değil mi Jessica?»

Jessica içini çekti. «Maalesef, evet.»

«Bugün, Olivia'lara gidiyorum. Megan'ı da götürebilirm. Hem Frances'le tanışır. Ayrıca çiftlikte çok eğleneceğinden eminim.»

Mavi gözler, soran bakışlarla Jessica'ya döndü. «Gidebilir miyim, Dr. Jessica?»

«Gayet tabii, Megan.»

«Öğle yemeğinden sonra gelip seni alırım. Şimdilik hoşça kalın.»

Jessica derin bir soluk aldı. Gerginliği gözle görülür bir biçimde azalmıştı.

Megan uzaklaşan Vivien'ın arkasından baktı. «Çok iyi bir insan.»

«Evet, çok iyidir. Hadi, gidip bavullarını açalım.»

Jessica ufak bavulu açıp, içindeki birkaç parça eşyaya bir süre baktı. Ayrıca, bir diş fırçası, havlu, tarak ve bir de saç fırçası vardı. Küçük kızın bütün malı mülkü buydu.

Genç kız düşünceli bir tavırla kaşlarını çattı. «Hımm, sanırım seninle biraz alışveriş yapmamız gerekecek. Bir iki elbise, şort ve bluz almalıyız.»

Megan'ın yüzünde kuşkulu bir ifade belirmişti. «Bana yeni elbiseler mi alacağız?»

«Evet. Hadi, hemen çıkalım.»

Jessica bu alışverişten, Megan'ın mı, yoksa kendisinin mi daha çok zevk aldığına bir türlü karar verememişti. Bir saat kadar sonra, paketlerle dolu olarak çocuk butiğinden çıktıklarında, Megan heyecanla, «Ne kadar eğlenceli!» diye bağırdı.

Jessica gülümsedi. «Bu kadar yeter herhalde, değil mi?»

Megan'ın yüzü memnuniyetle parlıyordu. «Tabii! Teşekkür ederim, Dr. Jessica.»

«Günaydın!» Bu sakin sesi duyan Jessica, gergin bir şekilde döndü ve Dane'in ifadesiz yüzüyle karşı karşıya geldi.

«Günaydın.» Tıbben mümkün olmadığını bilmese, kalbinin taklalar attığına yemin edebilirdi Jessica.

Genç adam hafifçe tebessüm ederek, Megan'a döndü. «Ben, Dane Trafford'um. Senin adın ne?»

«Megan Leigh. Siz de doktor musunuz?»

«Korkarım evet. Senin için bir sakıncası var mı?»

Megan başını salladı. «Hayır. Siz, Dr. Jessica'nın arkadaşı mısınız?»

Dane kısaca Jessica'ya baktı. Genç kızın sıkıntıdan yanaklarının pembeleştiğini fark etmişti.

«Sen Jessica'nın suratını asarak bana bakmasına aldırma. Aslında beni çok sever, ama herkesten gizliyor! Dondurma ister misin?»

Megan mutlulukla, «Evet, lütfen,» diye bağırdı.

Yürümeye başladıklarında, Dane her ikisine de uzanarak, ellerindeki paketlerin bir kısmını aldı. «Vay, vay! Ne kadar çok alışveriş yapmışsınız!»

Megan gururla, «Dr. Jessica bana bir sürü şeyler aldı,» dedi.

«Öyle mi?» Dane bir çayhaneden içeri girerlerken, eğilip, alaylı gözlerle Jessica'ya baktı.

Megan heyecanla, «Orada boş bir masa var,» dedi.

Dane, «Hadi, öne düş bakalım,» diye cevap verdi. Sonra Jessica'nın önünde alayla eğildi. «Buyurun, Dr. Jessica!»

Jessica sessizce Dane'in önünden geçti. Bu adam, kesinlikle, hayatında gördüğü en sıkıcı insandı. Şu anda da neyin peşinde olduğunu bir türlü kestiremiyordu.

Masaya oturduklarında, Dane, Jessica'ya dönerek sordu. «Ne istersin, dondurma mı?»

Eğer, Dane onu sinirlendirmeye uğraşıyorsa, bir hayli başarılı oluyordu doğrusu! Fakat Jes-

sica serinkanlılığını korumaya çalışarak, «Çay içeceğim,» dedi.

«Pekâlâ.» Dane garsonu çağırarak siparişleri vermeye başladı. «Küçük hanıma bir büyük dondurma, iki de çay lütfen. Eee, Megan, Dr. Jessica'yla tatil geçirmeyi dört gözle bekliyordun herhalde?»

Megan gözleri parlayarak gülümsedi. «Evet. Dr. Jessica tatilde beni yanına alacağına söz vermişti. Zaten sözünü hep tutar.»

«Öyle mi? Doğrusu, hatırlanmaya değer bir şey!»

Megan birden Dane'e dönerek, «Siz de Dr. Jessica kadar iyi bir doktor musunuz?» diye sordu.

Jessica bir kez daha yanaklarının pembeleştiğini hissetti. Dane hafif bir alayla, «Bilemiyorum. Sen ne dersin, Jessica?» dedi.

Jessica'nın dudakları alayla büküldü. «İyi bir bilgisayarın yeteneklerini kim tartışabilir!»

Megan merakla ve hiçbir şey anlamadan ikisine de bakıyordu. Ama bu iki kişinin arasındaki gerginliği hissetmiş gibiydi. Dane onun şaşkınlığını fark etti.

«Dr. Jessica, benim çok iyi bir doktor olduğumu söylemek istiyor. Hatta kendisinden bile iyi buluyor beni! Bunu demek istedin, değil mi, Jessica?»

Jessica bir an tereddüt etti. Fakat, Megan'ın meraklı bakışlarını görerek, zorla tebessüm etti. «Başka ne demek istemiş olabilirim!»

Dane'in dudaklarında yine alaylı tebessüm belirdi. Bir şey söylemeye fırsat kalmadan, garson siparişlerini getirdi.

Gergin hava biraz kaybolmuştu. Megan da, başlarda biraz utangaç davranmasına rağmen, daha sonra rahatlamıştı.

Daha sonra, Jessica'nın arabasına doğru yürürlerken, dondurma ikram ettiği için Dane'e nezaketle teşekkür etti Megan.

Paketler ve Megan arabaya yerleştikten sonra Jessica, Dane'e döndü. «Ona çok iyi davrandın. Teşekkür ederim.»

«Deneme zahmetine katlanırsan, benim her zaman iyi davrandığımı görürsün.»

Sesinde ihtiraslı titreşimler vardı. Jessica onun karanlık ve derin gözlerine baktı. Bu sözlere nasıl bir tepki göstereceğini bilemiyordu.

En sonunda, «Seni fazla tutmayalım. Tekrar teşekkürler,» diyebildi.

«Rica ederim.»

Jessica arabaya binip uzaklaşırken, dikiz aynasından Dane'nin arkalarından baktığını görebiliyordu. Genç adam elini sallayınca, Jessica'nın yanakları yanmaya, kalbi şiddetle çarpmaya başladı. Gaza basarak, oradan mümkün olduğunca çabuk uzaklaştı.

İçinden Dane'e lanetler yağdırıp duruyor, fakat diğer yandan da bütün kapıların henüz yüzüne kapanmadığını fark ettiğinden, içi rahatlıyordu.

Eve vardıklarında Megan, «Dr. Trafford'u çok sevdim. Siz sevmiyor musunuz?» diye sordu.

Jessica kızın yüzündeki merak ifadesini görmüştü. Dikkatle cevap vermeye çalışarak, «Şey... sanırım seviyorum,» dedi.

«Eğer seviyorsanız, yanımıza geldiğinde ne-

den o kadar kızdınız?»

«Kızmadım. Sadece biraz şaşırdım.»

«Yaa!»

Megan buna ne anlam vereceğini pek anlayamamıştı. Jessica onun daha fazla soru sormasını engellemek amacıyla, eşyalarını konuk odasına yerleştirmesini söyledi.

Vivien yemekten hemen sonra Megan'ı almaya geldi. Bir süre sonra çıktıklarında, Jessica arkalarından dualar ediyordu.

Bunu izleyen günlerde, Jessica'nın işi bir hayli yoğun olduğu için, Vivien'ın da Megan'la ayrılmaz bir bütün haline gelmesi kaçınılmaz olmuştu. Jessica'nın nöbetçi olduğu gecelerde Vivien, Megan'ın onlarda kalmasını istiyordu. Jessica önce biraz karşı koydu tabii, ama fazla da ileri gitmedi. Megan da, O'Brien'larda kalmayı sevinerek kabul etmişti.

Megan, Louisville'e geleli bir hafta kadar olmuştu. Bir sabah, Jessica ve Dane birlikte Orman Müdürlüğü'ne doğru gidiyorlardı. Dane oraya ayda bir kere sağlık kontrolüne giderdi. Fakat Jessica ilk kez gidiyordu ve sonsuz bir merakla yola çıkmıştı.

Louisville'i arkalarında bırakıp orman yoluna sapmışlardı. Dane çevre hakkında Jessica'ya bilgi veriyordu. «Ormancılar genellikle sağlıklı insanlardır. Temiz hava ve güneşte kim sağlıklı olmaz zaten!»

Buna rağmen, o sabah, ormancıların kliniği ağzına kadar doluydu. Jessica kadın ve çocuklara bakarken, Dane de erkek hastalarla ilgilendi. Öğleden sonra dönerlerken, Jessica kendini son derece yorgun hissediyordu.

Bir süre sonra,anayola varmışlardı. Dağlar arasından geçen yol, sert virajlarla doluydu. Bu virajlardan birinde, bir sığır kamyonunun kaza geçirmiş olduğunu gördüler. Kamyon tehlikeli bir şekilde, uçurumun kenarına asılı kalmıştı. Kaza yerinde birkaç araba park etmişti. Etrafta ise, ne yapacağını bilemeyen birtakım insanlar dolaşıp duruyordu.

Bu sırada biri koşarak onlara doğru geldi. «Dr. Trafford! Sizi gördüğüme çok sevindim. Yardıma ihtiyacımız var. Şu yol kenarında oturan adam, kazadan önce kendini kamyondan atmayı başarmış. Ama şoför hâlâ orada, yaşayıp yaşamadığını da bilemiyoruz!»

«Hemen arabana bin ve Orman Müdürlüğü'ne git. Olanları anlat, kamyonu çekebilecek bir şey getirmelerini söyle. Sonra da Louisville hastanesine telefon edip, acele bir cankurtaran iste.»

«Hemen gidiyorum, Dr. Trafford.»

Bu sırada Jessica yaralıyı muayene etmişti. Dönerek, Dane'e bilgi verdi. «Adamın ufak tefek yaraları var. Kamyonun içinde kalandan ne haber?»

«Allah kahretsin, bilmiyorum! Kamyon yol kenarına çıkana kadar beklemeye mecburuz.»

«Bu işin pek bekleyebileceğini sanmıyorum.» Jessica, doktor çantasını açtı. Boynundan çıkardığı eşarbına, ihtiyacı olabilecek şeyleri, aceleyle doldurmaya başladı.

«Ne yaptığını sanıyorsun sen?»

Jessica eşarbını düğümleyip bluzunun içine attı. «Kamyonun arkasından tırmanıp ön tarafa geçeceğim. O adama ulaşmam gerek.»

Dane vahşi bir sesle, «Sen çıldırdın mı? En hafif bir rüzgârda kamyon aşağıya uçar!» diye bağırdı.

«İkimizden birinin ona ulaşması gerek, Dane. Hafif olduğumdan, benim gitmem en akıllıca çözüm herhalde.»

Dane öfkeden çıldırmış bir haldeydi. «Hayır! Sana izin vermiyorum!»

Fakat Jessica kararlı görünüyordu. Sabırsızlıkla, «Tanrı aşkına, Dane! Eğer hâlâ yaşıyorsa, onu kurtarabilirim,» diye bağırdı.

«Jessica, hayatınla kumar oynayamazsın...»

«Burada durup, onun ölmesini beklemektense, hayatımı ortaya koymayı tercih ederim.»

Bu sırada bir adam yanlarına gelerek, «Arabamda ip var. Kamyonun arkasından, yolun karşısındaki ağaca bağlarız. Kamyonun arkasına da taş doldurursak, belki biraz dengede tutabiliriz,» diye önerdi.

Jessica hemen atıldı. «Önerinizi beğendim. Ama çabuk olun.»

«Hemen hallederim, efendim.» Adam telaşla koşarak etrafa emirler yağdırmaya başladı.

Bir süre sonra, Jessica'ya, hazır olduklarını haber verdiler. Dane, «Ne yaptığının farkındasındır herhalde?» dedi.

Jessica onun kısılmış gözlerine baktı. «Evet, farkındayım.»

«Belki de ölmüş olan biri için kendini feda ediyorsun.»

Jessica kamyona bir göz attıktan sonra Dane'e döndü. «Biliyorum. Ama emin olmalıyım. O kamyon son derece tehlikeli bir durumda ve senin ağırlığını kaldırmaz, Dane. İkimizden bi-

rinin de oraya gitmesi gerek, değil mi?»

«Allah kahretsin! Evet, ama...»

Jessica onun sözünü kesti. «Hadi, artık konuşmayı bırak da bana yardım et.»

Dane'in yüzü bembeyaz kesilmişti. «Tanrı aşkına, Jessica, lütfen dikkatli ol!»

Jessica başını salladı. «Merak etme,» diye mırıldandı.

Dane onu kollarından tutarak, kamyonun arkasına doğru kaldırdı. Jessica kamyonun demirlerine, tutununca, araç hafifçe gıcırdayıp sallandı. Fakat Jessica ayağını koyacak bir yer bulmuştu bile. Dane arkasından vahşi bir sesle emirler yağdırıyordu. Jessica kan ter içinde kamyonun arkasına ayak bastı. Aslında biraz korkuyordu. Ama o adama yardım gerektiğinin de farkındaydı. Taşla dolu kamyonun arkasında dikkatle ilerliyor, bağlı ipin gerildiğini görüyordu. Kamyon bir kez daha sallandı ve uçuruma taş parçalarının yuvarlandığı duyuldu. Şimdi, en tehlikeli kısma gelmek üzereydi. Genç kız, şoför mahalline geçmek üzere demirleri tırmanırken, kamyonun ön tekerleklerinin boşlukta durduğunu gördü. Birden, midesi bulanmaya başladı. Jessica'da yükseklik korkusu vardı. Ama artık geriye dönemezdi. Cesaretle yoluna devam etti.

Sağa sola emirler yağdıran Dane'in sesini duyuyordu. Fakat, Jessica'nın hiçbir şeye dikkat edecek durumu yoktu. Büyük bir dikkatle şoför mahallinin kapısına indi. Aşağıya bakmamaya çalışıyor, saçları, ter içindeki alnına yapışıyordu. Kapı kulbunu yakalayarak çevirdi. Kapı gıcırdayarak açıldı ve Jessica, kıpırdama-

dan duran zencinin yanına oturdu. Adam kendinden geçmiş gibi direksiyona yaslanmıştı.

Jessica kapıyı kapadı. Sanki, daha bir emniyette olacağını sanıyordu. Sonra da yanında oturan adama döndü. Şakağındaki bir yaradan oluk gibi kan akıyordu. Dudaklarında da kan vardı. Jessica usta parmaklarıyla adamı muayene ederek başka yara aradı.

Bu sırada Dane'in sesi duyuldu. «Jessica?»

«Her şey yolunda. Hâlâ yaşıyor!»

Sonra kendi kendine, «İnşallah,» diye mırıldandı genç kız. Gözlerini adamdan ayırmadan, belli belirsiz atan nabzını dinlemeye başladı.

Çabucak, bluzunun içindeki eşarbı çıkarıp, sabırsız ellerle açarak işe koyuldu. Aşağı yukarı on dakika kadar geçmişti. Fakat Jessica zaman kavramını yitirmiş gibiydi ve içinde bulunduğu tehlikeli durumun farkında değildi. Şu anda, sadece hastasının sağlığıyla ilgiliydi. Allahtan, adam kendinde değildi ve acı duymuyordu.

Bir süre sonra, tekrar Dane'in sesini duydu. «Sakın kıpırdama. Vinci getiriyorlar.» Birkaç saniye sonra da, ağır bir aracın yaklaştığını duydu Jessica.

Bağrışmalar ve telaşlı ayak sesleri arasında, işini görmeye devam ediyordu. Sadece, gözlerine kadar inen terleri silmek için durdu. Sonunda yardım gelmişti. «İnşallah, çok geç kalmamışızdır,» diye mırıldandı.

Bu sırada, Dane'in bağırdığını duydu. «Sıkı dur, Jessica. Kamyonu yola çekecekler şimdi.»

Jessica, «Ben hazırım,» diye bağırdı; bir taraftan da yaralıyı sıkıca tutmaya çalışıyordu.

Birden, burnuna kuvvetli bir benzin kokusu geldi. Kamyon geriye doğru hareket etmeye başlayınca, korkusu yeniden canlandı. Sımsıkı gözlerini yumarak dualar etmeye başladı. En ufak bir dikkatsizlik, her ikisini de uçuruma yuvarlayabilir ve bütün emekleri boşa gidebilirdi.

Birden, bir mucize olmuş gibi her şey bitiverdi. Cankurtaran da siren çalarak olay yerine yetişmişti. Jessica'nın yanındaki kapı ardına kadar açıldı.

«Jessica!»

Genç kızın tanıdığından çok farklı bir Dane Trafford, karşısında duruyordu. Yüzü bembeyaz ve ter içindeydi. Beyaz gömleği kirlenmiş, gri pantolonu tozlanmıştı. Dağınık saçlarını düzelten elleri titriyordu. Jessica ona dokunmak, onu teselli etmek istedi. Fakat buna zaman yoktu.

«Bana yardım et, Dane. Dış kanamayı durdurabildim. Ama baygın bir halde ve durumu ağır.»

Dane başını salladı, hiç konuşmadan Jessica'yı kamyondan indirdi. Bir süre genç adamın elleri belinde kaldı. Fakat cankurtaranın görevlileri yaklaşırken geriye çekilip, yaralıyı sedyeye almalarına yardım etti.

Jessica çantasını toparladı. «Ben de onunla gidiyorum.»

Dane, «Hastanede görüşürüz,» diye mırıldandı. Jessica cankurtarana bindikten sonra arabasına doğru yürüyen Dane'in arkasından baktı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Jessica'nın en büyük düşmanı zamandı. Ameliyat masası üzerinde yatan adamın iç kanaması vardı. Anestezist, nabzının ve solumasının çok zayıf olduğu konusunda onu uyarmıştı. Jessica' nın beş dakikaya daha ihtiyacı vardı. Sadece beş dakikacık!

«Gitti, Dr. Neal!»

Anestezistin yumuşak sesi, ameliyathanenin gergin sessizliğini yırttı. Jessica'nın bir damarı bağlayan elleri birden durdu. Bu savaşı zaman kazanmıştı. Yenik düşmüş bir halde arkasını döndü.

Ameliyathaneden çıkarken, Dane'in emir veren sesini duydu. «Gerekeni yapın, hemşire.»

Jessica soyunma odasına doğru yürüyordu. Dane'in arkasından geldiğini duydu. Ama onunla konuşmak istemediğinden adımlarını sıklaştırdı. Olanları düşünmek için yalnız kalmak istiyordu. Çabucak odaya girerek kapıyı kapadı.

Ne yaptığının farkına varmadan soyunmaya başladı. Duşa girerken, 'Acaba ne hata yaptım?' diye düşünüyordu. Duşu açtı. Buz gibi su vücudunu kamçılamaya başlamıştı. Ameliyatın her safhasını adım adım gözünün önüne getirmeye çalıştı. Fakat bir türlü kafasını toparlayamıyordu. Beyni uyuşmuş gibiydi. Elbiselerini askıdan alırken, gerçekle bir kez daha yüz yüze geldi.

Elbisesindeki kan lekeleri, gösterdiği gayretin boşa gittiğini alayla hatırlatır gibiydi. Ne olurdu, biraz daha zamanı olsaydı!

Odadan çıkınca, Dane yolunu kesti. Genç adam hâlâ ameliyat elbiseleri içindeydi ve yüzünde garip bir ifade vardı. «Jessica, iyi misin?»

Jessica gergin dudakları arasından, «İyiyim,» diye mırıldanmayı başardı.

«Böyle şeyler olur, Jessica.»

Genç kızın sararmış yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. «Biliyorum.»

«Yapılabilecek her şeyi yaptın sen.»

Jessica'nın gözlerinde yaşlar belirmeye başlamıştı. Yutkunarak, yaşları engelledi. «Gidip gerekli evrakı dolduravım, akrabalarına haber verilip verilmediğine bir bakayım.»

Dane omuzlarından tutarak onun gitmesine mani oldu. «Jessica... bir daha sakın hayatını öyle tehlikeye atma.»

Bir an gözleri birleşti. Sanki her ikisi de Jessica'nın kamyona çıktığı anı tekrar yaşıyor gibiydiler. Bu, yalnız ikisinin paylaştığı bir duyguydu ve şu anda, Jessica kendini Dane'e son derece yakın hissediyordu. Fakat genç kız, onun gözlerinde gördüğü anlamı tam olarak anlayamadan, Dane gözlerini indirdi. Jessica da içini çekerek, onun kollarından çekildi.

«İyi geceler, Dane.»

Koridorda yürürken, onun, arkasından baktığını hissediyordu. Fakat dönmeye cesareti yoktu. Gözyaşları kirpiklerini ıslatmaya başlamıştı. Dane'in, kendisini bu halde görmesini istemiyordu.

İki gün sonra bir akşam, Jessica kapının vu-

rulduğunu duydu. Kapıyı açtığında, her zamanki alaylı tebessümüyle Dane'i buldu.

Jessica da, aynı alaylı ifadeyle, «Sakın bana, Şöyle bir geçiyordum. Işığını görünce, hadi bir uğrayıp kahve içeyim,' diye düşündüğünü söyleme,» dedi.

İçeri adım attığında, Dane'in yüz ifadesi değişmemişti. Neşeli bir sesle, «Akıldan geçenleri de okumaya mı başladın, Jessica?» diye sordu.

Jessica kapıyı kapayıp mutfağa doğru yürümeye başladı. «Çok şükür ki, öyle bir yeteneğim yok.»

Dane kahveleri hazırlayan Jessica'yı izleyerek, «Megan uyuyor mu?» diye sordu.

«Evet, ama burada değil. Geceleri işim uzarsa, Vivien'larda kalıyor.»

Dane bir iskemle çekerek, masanın başına oturdu. «Anlıyorum. Bana öyle geliyor ki, Megan vaktinin çoğunu Vivien'la geçiriyor.»

«Ben gece gündüz çalışıyorum. Vivien da çocukları çok seviyor; ben yokken onunla ilgileniyor.»

«Harika bir çözüm!»

Jessica kaşlarını çatarak Dane'in karşısına oturdu. «Nereye varmak istiyorsun, Dane?»

«Sanırım, Megan'ı buraya getirişinin bir amacı var.»

«Öyle mi?»

Dane hafifçe gülümsedi. «Vivien'la Peter'ın çocukları yok, Megan'ın da annesi, babası... Bu mantıkla gidersen, her şey yerli yerine oturuyor.»

«Dane...»

«Mesleği doktorluk olan bir kadının, kafası

yerine hisleriyle hareket etmesinin tipik bir örneği!»

«Dane, ben...»

«Ağzımdan bir şey kaçırmayacağımdan emin olabilirsin. Eğer korktuğun buysa. Sadece bu düşüncemin doğru olup olmadığını anlamak istemiştim.»

Jessica huzursuzlukla iskemlesinde kıpırdandı. «Nasıl anladın?»

«Gayet basit. Peter boyuna Megan'dan bahsetmeye başlamıştı. Birden, Megan'ın senden çok, onlarla beraber olduğunu fark ettim. Olayları da birbirine bağlayınca, bu sonuç çıktı.»

«İtiraf ederim ki, harika bir mantık!»

«Fakat kabul etmelisin ki, olaylar her zaman, senin duygusal yüreğinin yönettiği gibi gerçekleşmeyebilir.»

Kuşkusuz, Dane haklıydı. Fakat, şu anda, böyle düşündüğü için Dane'den nefret ediyordu. «Ben hâlâ umutluyum.»

«Tam kadınca bir yaklaşım! Ya bu zekice planın yürümezse?»

«Kuşkusuz, hayal kırıklığına uğrayacağım.»

«Zavallı Megan da bir paket gibi trene konup, öksüzler yurduna geri postalanacak, öyle mi?»

Jessica, Dane'in bu hassas noktaya parmak basmasından rahatsız olmuştu. «Böyle konuşma Dane!»

Dane sert bir sesle, «Gerçekleri görmelisin, Jessica. Megan'a hürriyeti ve aile hayatını tattırdın. Tekrar oraya dönünce ne kadar mutsuz olacağını düşünebiliyor musun?» dedi.

Jessica birden ayağa fırlayarak, «Tanrı aşkına, sus!» diye bağırdı. Dane'e arkasını dönüp

pencereden bakmaya başladı.

«Bunu hiç düşünmedin, değil mi?»

Dane de ayağa kalkmıştı. Jessica ona döndü ve arkasındaki dolaba, kuvvet almak istermişçesine sımsıkı tutundu. «Hem de ne kadar çok düşündüm. Planım yürümediği takdirde, bu ağır yükün altından nasıl kalkacağımı bilemiyorum.»

Dane'in dudakları alayla büküldü. «Ben dahil, hiç kimse, bu yükü seninle paylaşmayacaktır!»

«Kimseden, özellikle senden, böyle bir şey beklemiyorum zaten.» Jessica zorlukla konuşuyor, kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu.

«Kızgın olduğun zaman çok güzelleşiyorsun.»

«Saçmalama! Git ve beni yalnız bırak lütfen!»

«Vicdanın seni rahatsız ediyorsa, yardım etmeye hazırım.»

Jessica başını dikleştirdi. «Vicdanım çok rahat!»

«Öyle mi?»

Dane'in bakışı, Jessica'yı huzursuzlandırıyordu. «Eğer hemen çıkıp gitmezsen...»

Bir anda Dane'in dudakları onu susturdu. Dudaklarını aralayarak, ihtiraslı bir biçimde Jessica'yı öpmeye başladı. Ellerini genç kızın ensesine kilitlemiş, başını eğmeye zorluyordu. Jessica karşı koymaya çalıştı, ama ta derinden, onun ihtiyacıyla yanıyordu. Ellerinin altında, onun göğsünün sıcaklığını hissediyordu. Dane kollarını onun vücuduna sararak, sımsıkı kendisininkine yapıştırmıştı. Jessica göğsünün altında onun kalbinin attığını duyuyor, vücudunu okşayan ellere karşı koyacak gücü bulamıyordu. Şimdi, Dane'in tecrübeli parmakları, arzuyla

sertleşmiş göğüslerinin üzerinde dolaşmaya başlamıştı. Mantığı, ateşle oynadığını söylüyordu. Fakat vücudu, genç adamınkine daha da yapışmıştı, elleriyle de ensesini okşuyordu. Ancak Dane dudaklarını çekince, Jessica'nın aklı başına gelebildi.

«Lütfen, Dane! Lütfen... yapma!»

Dane onun titreyen dudaklarından hafifçe öptü. Derin bir soluk alarak, «Yine de denemeye değerdi,» dedi. Sesinde ve gözlerinde, yine o alaycı titreşimler vardı.

Bunu izleyen günlerde, Jessica sık sık, o gece Megan hakkındaki konuşmalarını düşündü; her seferinde de içini bir huzursuzluk kapladı. Dane'in söylediği gibi, ya planı yürümezse? Sonra ne olacaktı?

Bu düşünceleri kafasından silmeye uğraştı. Fakat, Megan'ın Johannesburg'a döneceği günün bir gece öncesinde yine düşünceleri geri döndü. O akşam, sessizce yemeklerini yemişler, sonra da bulaşıkları yıkamışlardı. Jessica masaya oturarak Megan'ı yanına çekti.

Kolunu küçük kızın boynuna dolayarak, tebessüm etmeye çabaladı. «Bütün gece suratın çok asıktı. Bir şey mi oldu?»

«Yarın gidiyorum.» Megan'ın gözleri bulutlanmış, dudaklarının titremesi Jessica'nın içini acıyla doldurmuştu.

«Tatilini burada geçirmekten memnun kaldın mı?»

Megan'ın gözleri yaşla doldu. «Evet, ama... keşke hep burada kalsaydım.»

Sivri bir bıçak, Jessica'nın kalbini oyuyordu sanki. Megan'ı kucağına alarak, ona sarıldı. «En

çok neden hoşlandın?»

Megan içini çekti. «Her şeyden. Frances'i çok sevdim. Çok iyi arkadaş olduk. Birbirimize yazmaya söz verdik ve... Vivien teyze ile Peter amcayı da çok sevdim. Kendi annem ve babam gibi. En çok da onlardan hoşlandım.»

«Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?»

Megan başını sallayıp yüzünü Jessica'nın omuzuna gömdü. «Keşke öksüzler yurduna dönmek zorunda olmasaydım. Onları ve sizi çok özleyeceğim.»

Jessica gözlerindeki yaşları göstermemek için Megan'a daha sıkı sarıldı. «Seni çok seviyorum, Megan.»

Yarım saat sonra küçük kız yatmıştı. Jessica mutfak kapısından çıkarak, ay ışığının aydınlattığı bahçeden, O'Brien'ların evine doğru yürümeye başladı. Kafasında hiçbir planı yoktu. Ayrıca, onlara ne söyleyeceğini de bilemiyordu. Fakat işleri oluruna da bırakamazdı.

Peter'ın çalışma odasında ışık yanıyordu, teras kapıları da açıktı. Jessica telaşla merdivenlerden çıktı. Çalışma odasından sesler duyuluyordu. Hemen kenara çekildi.

Bulunduğu yerden çalışma odasını gayet iyi görebiliyordu ve gördüğü şeyden donmuş kalmıştı. Vivien, Peter'ın kollarındaydı... hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Vivien'ı böyle, yaşlar içinde görmek, Jessica'nın hiç alışık olmadığı bir şeydi. Peter başını eğip, Vivien'ın kulağına bir şeyler mırıldanmaya başlayınca Jessica hemen gölgelerin içine kaçtı.

Vivien'ın ağlayarak verdiği cevap, Jessica'nın

kulaklarına kadar geldi. «Ama onun gitmesine izin veremem, Peter! Veremem!»

Jessica hemen döndü. Eve doğru yürürken, kalbinde bir umut ışığının yandığını hissediyordu. Vivien'ın sözünü ettiği herhalde Megan'dı. Yanılmıyorsa, bu gece ziyaretçileri olacak demekti.

Yarım saat kadar sonra, mutfak kapısı çalmaya başladı. Jessica kapıyı açmaya giderken, heyecandan kalbi duracaktı.

Kapıda duran iki kişiye gülümseyerek baktı. «İçeri gelin. Ben de şimdi çay yapmıştım. Yapayalnız içmeye gönlüm hiç elvermiyordu.»

Peter aralarında bir resmiyetin olmadığını belirtmek ister gibi, «Biz de seninle mutfakta otururuz,» dedi.

Konukları mutfaktaki masaya oturdular. Jessica bardakları çıkarıp, çaylarını koydu.

Vivien kendini toparlamış gibiydi. Biraz önceki gözyaşlarından hiçbir iz kalmamıştı, fakat Jessica'nın uzattığı bardağı alırken ellerinin titrediği görülüyordu.

«Jessica... konumuz, Megan!»

Jessica içinde kopan heyecan fırtınasını bastırmaya çalışarak, sakin bir sesle, «Ne olmuş Megan'a?» diye sordu.

Bu sırada Peter söze karıştı. «Onu evlat edinmek istiyoruz.»

«Yaa..!» Jessica rahat bir nefes almış gibiydi. Fakat Vivien'la Peter bunun farkında değillerdi kuşkusuz.

Vivien sabırsız bir sesle, «Hiç kimsesi yok, değil mi? Yani uzak bir akraba filan?» diye sordu.

Jessica başını salladı. «Kimsesi yok, Vivien.»

Peter karısına dönüp gülümsedi. «Bu durumda hiçbir sorun kalmıyor.»

Vivien, «Ama önce Megan'la konuşmalıyız. Belki de bizi istemez,» diye mırıldandı.

Jessica her ikisine de gülümsedi. «Onu çağırayım. Eğer Megan'ı biraz tanıyorsam, hâlâ uyanık olması gerekir.»

Fakat kapıya varmadan Peter onu durdurdu. «Jessica, onu kaldırmadan önce, sana tasarılarımızdan bahsetmek istiyorum. Yarın Johannesburg'a dönmesine hiç gerek yok. Okulun ikinci dönemine buradaki okulda devam edebilir.»

«Bu konu halledilebilir sanırım. Babamın orada bir sürü tanıdığı var. Ve aklına bir şey koydu mu, son derece ikna edici olabilir.»

Vivien'la Peter heyecanla birbirlerine baktılar. Vivien başını kaldırıp Jessica'ya baktı. «Şimdi Megan'la konuşabilir miyiz?»

Jessica başını sallayarak odadan çıktı. Biraz sonra Megan'ın yanındaydı. «Megan, henüz uyumadığına sevindim, canım. Peter amca ve Vivien teyze buradalar. Seninle konuşmak istiyorlar.»

Megan sabahlığını ve terliklerini giyerken Jessica'yı soru yağmuruna tuttu. Fakat Jessica, biraz sonra her şeyi öğreneceğini söyleyerek, onu elinden tutup mutfağa götürdü. Vivien ve Peter onları sabırsızlıkla bekliyorlardı.

Her ikisi de bir süre, konuşmadan Megan'a baktılar. Megan da ciddiyetle onları süzüyordu. Vivien kocasına dönerek soran gözlerle baktı.

Peter gülümsedi. «Sen anlat, sevgilim.»

«Yanıma gel, Megan.» Vivien ellerini uzattı.

Megan hemen onun yanına giderek, küçük ellerini Vivien'a uzattı. Genç kadın heyecanına engel olmaya çalışarak, «Burada, bizimle kalmaya ne dersin?» diye sordu.

«Yani, sizinle ve Peter amcayla mı?»

«Evet.»

Megan'ın mavi gözleri büyümüştü. «Temelli mi?»

Vivien başını salladı. «Evet. Bizim kızımız olmanı çok istiyoruz.»

Megan duyduklarına inanamıyormuş gibiydi. «Yani, beni evlat mı edinmek istiyorsunuz?»

Vivien bir an tereddüt etti. «Evet, ama sen de istersen eğer.»

Megan'ın gözlerinden yaşlar süzülmeye başlamıştı. Kendini Vivien'ın kollarına atarak, «Evet, evet, lütfen!» diye bağırdı.

Şimdi Vivien'ın gözlerinde de yaşlar vardı. Megan'a sımsıkı sarılarak, yanağını onun sarı buklelerine dayadı. Fakat bu kez gözlerinden akan, mutluluk gözyaşlarıydı. «Megan, yavrum! Sen yanımıza gelince, öyle mutlu bir yaşantımız olacak ki!»

Jessica'nın, bu mutlu tablo karşısında boğazı düğümlenmiş, gözleri yanmaya başlamıştı. Yutkunarak gözyaşlarını engellemeye çalışırken, düşünceli bir tavırla, Peter'ın kendisini süzdüğünü fark etti.

Megan heyecanla, «Yani, yarın Johannesburg'a geri dönmüyorum, öyle mi?» diye sordu.

Peter, «Bugünden itibaren bizimle kalacaksın,» dedi.

«Yaşasın! İkinizi de öyle çok seviyorum ki!»

Her ikisini de sırayla öpmeye başladı. Herkes

bir ağızdan konuşmaya başlamıştı. Vivien, Megan'a dönerek, «Hadi, artık yatağına git, Megan. Yarın sabah eşyalarını bizim eve taşırız,» dedi.

Megan itaatkâr bir ifadeyle başını salladı. Gözlerinde mutluluk ışıkları yanıp sönüyordu. «İyi geceler ve... beni istediğiniz için teşekkürler.»

Bu sözler Jessica için bardağı taşıran son damla olmuştu. Arkasını dönerek gözyaşlarını kuruladı.

Biraz sonra Megan odadan çıkmıştı. Vivien, «O kadar mutluyum ki, ağlayabilirim,» diye mırıldandı.

Peter gülerek, «Lütfen, yapma! Bu geceki ağlama hakkını fazlasıyla kullandın!» dedi.

Vivien gözlerini kuruladı. «Haklısın. Özür dilerim, sevgilim.»

Peter O'Brien iskemlesinden eğilerek Vivien'a sarıldı. Bu sahneyi gören Jessica arkasını dönerek onları baş başa bıraktı.

Bir süre sonra döndü ve, «Bu akşam babama telefon ederim. O da yarın sabah her şeyi halleder,» dedi.

Peter gülümsedi. «Babanın ikna yeteneğinden bu kadar eminsin demek?»

«Gayet tabii!»

Peter, Vivien'ı kolundan tutarak kaldırıp, mutfak kapısına doğru götürmeye başladı. «O zaman, her şeyi sana bırakıyoruz, Jessica.»

O'Brien'lar gittikten sonra, genç kız sevinçten havalara uçacak gibiydi. Oturma odasına koşarak babasına telefon etti.

Jonathan Neal kızının isteklerine şaşırdıysa

da, telefonda hiç renk vermedi. İlgililerle konuştuktan sonra ona haber vereceğine dair söz verdi.

Jessica o gece heyecandan bir türlü uyuyamadı. Biraz uykuya daldığında, gece yarısını çoktan geçmişti. Vivien, sözünü tutarak, ertesi sabah erkenden Megan'ı almaya geldi. Jessica da tam muayenehanesine gelmişti ki, babasından telefon geldi.

«Her şey ayarlandı, Jessica. Evlat edinmeyle ilgili bütün kâğıtlar hazırlandı. En kısa zamanda da Louisville savcılığına postalanacak.»

Birkaç dakika sonra Jessica, bütün gelişmeleri Peter'a anlattı. Peter üzerinden büyük bir yük kalkmış gibi ferahlamıştı.

Gülümseyerek Jessica'ya baktı. «Teşekkür ederim, Jessica. Dün gece Megan'ı evlat edinmek istediğimizi söylediğimiz zaman çok şaşırmadın.»

Bu söz, hiç de bir soruya benzemiyordu. Jessica da açıksözlülükle cevap verdi. «O gün, Olivia'nın bebeği doğduğunda, Vivien'ın bir çocuk ihtiyacıyla yanıp tutuştuğunu gördüm ve...»

Peter onun yerine sözünü tamamladı. «Böylece de Megan'ı buraya getirdin.» Gözlerinde, bu durumu anlayışla karşılıyormuş gibi bir ifade vardı.

«Aslında benimkisi bir kumardı. Fakat kazandığım takdirde, üç kişinin de çok mutlu olacağını biliyordum.»

«Fevkalade bir insansın, Jessica.» Peter ayağa kalkarak pencereye gitti. Fakat daha önce Jessica, onun gözlerinin yaşardığını fark etmişti. O kadar uzun bir süre sessiz kaldı ki, Jessica

gitmesi mi gerektiğine karar veremedi. Peter tekrar konuşmaya başladığında, duyduğu heyecandan sesi kısılmıştı. «Yıllardan beri Vivien'la ben, birbirimize ve başkalarına, çocuğumuzun olmamasının hiçbir önemi yokmuş gibi davrandık. Bunu da iyi başardık sanırım. Ta ki, Megan sarı bukleleri ve tatlı bakışlı mavi gözleriyle hayatımıza girene dek. Ufacık bir tebessümü bizi en hassas yerimizden yaralayarak, dopdolu sandığımız yaşamımızın ne kadar boş olduğunu bir kez daha bize hatırlattı.» Peter bir an sustu ve Jessica'ya dönerek gülümsedi. «Megan'ı bir kez görüp de sevmemeye imkân var mı? Bizle öyle bir uyum sağladı ki, sanki bütün hayatı boyunca aramızda yaşamıştı. Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum, Jessica.»

Genç kız elini hafifçe onun omuzuna koydu. «O zaman etme. Bu sözlerinle beni utandırıyorsun.»

Peter'ın bir şey söylemesine fırsat bırakmadan çıktı, kendi odasına döndü. Uzun süredir bu kadar mutlu olduğunu hatırlamıyordu. Hatta o gün, Dane'in kırıcı sözleri bile bu mutluluğuna ve başarısına gölge düşüremedi.

«Dr. Jessica Neal... mucizeler yaratan kadın! Sihirli çubuğunu bir değdirdi mi, herkesin hayatını düzene koyar ve ömür boyu mutlu yaşamalarını sağlar!»

«Sen de onların mutluluğunu paylaşmıyor musun, Dane?»

Genç adam alayla güldü. «Tabii paylaşıyorum. Dua et ki, her şey planladığın gibi oldu. Yoksa arkanda çok mutsuz bir çocuk bırakacaktın.»

«Ayrıca sana da, 'Ben sana söylememiş miydim?' sözünü ettirmediğime çok memnunum.»

Dane'in dudakları ince bir çizgi halini aldı. «Beni yanlış anlamışsın, Jessica. Yaptığın işi küçümsemiyorum. Yalnız, göze aldığın şeyin ne kadar tehlikeli olduğunu sana anlatmak istiyorum.»

Jessica kızmıştı. «Bunu ben de biliyorum. Bu yüzden kaç gece uyku uyumadığımdan haberin var mı? Planım yürümeyecek diye neler çektim. Ama her şey iyi gitti işte. Sen de artık bu kırıcı sözlerinden vazgeçsen iyi edersin.»

«Senin görevin, hastalarının ruhsal değil, fiziksel sağlıklarıyla ilgilenmek. Bundan sonra da hastalarınla duygusal bir yakınlık kurmayı düşünüyorsan, sana tavsiyem, psikolog olarak çalışman.»

Jessica burnundan soluyarak, «Bak işte, bunu hiç düşünmemiştim!» diye söylendi.

Bir süre konuşmadan birbirlerine baktılar. Birden genç adamın elleri, Jessica'nın bileklerine yapıştı ve büyük bir güçle kendisine çekti.

«Biliyor musun, Jessica? Kızdığın zaman o kadar çekici oluyorsun ki!»

Jessica onu azarlamak için ağzını açtı. Fakat Dane başını eğerek dudaklarını onunkilere yapıştırdı. Bu arzu dolu, ustalıklı öpüş, Jessica'nın bir an aklını başından aldı. Bir süre sonra ondan kaçmak için çabalamaya başlayınca, genç adam onu daha sıkı tuttu. Mantığı karşılık vermemesini söylüyor, fakat bütün vücudunun eridiğini hissediyordu.

Dane'in dudakları, şimdi boynunda dolaşıyordu. Bir süre, düzensiz atan damarının üzerinde

durdu. Tekrar yukarı doğru çıkarak, dudaklarının kenarlarını, Jessica'ya işkence eder gibi öpmeye başladı. Ta ki Jessica, arzuyla kıvranıp tekrar onun dudaklarını isteyene dek.

Bu sırada kapı vuruldu. Dane hemen onu bıraktı. Jessica da yanaklarının kızardığını göstermemek için arkasını dönmüştü.

Hemşire Hansen içeri girdi. Masaya doğru yürüyerek, dosyaları aldı. «Bu akşam eve gitmeyeceksiniz galiba?»

Dane sükûnetle, «Şimdi çıkıyorduk,» diye cevap verdi. Jessica, Dane'in bu haline gıpta ediyor, hâlâ kendini toparlamaya çalışıyordu.

«Ayrıca burada olduğunuza sevindim. Hastaneden telefon ettiler, Dr. Trafford, Mrs. le Roux göğsünün ağrıdığından şikâyet ediyormuş. Nefes almakta güçlük çekiyormuş.»

Dane hemen kapıya doğru yöneldi. «Şimdi çıkıyorum. Sonra görüşürüz, Jessica.»

Kapı sessizce kapanırken, Jessica içinden, 'İnşallah görüşmeyiz,' diye söyleniyordu. Arkasını döndüğünde, Hemşire Hansen'ın onu süzdüğünü gördü.

«Gencecik bir insan olmanıza rağmen, üç ay içinde burada ün kazandınız. Herkesin hayranlığını ve saygısını topladınız. Kontratınız bitip de gittiğinizde, arkanızda bir sürü mutsuz insan bırakacaksınız.»

Jessica çantasını toplamaya başlamıştı. «Yeteneğimin elverdiğince görevimi yapmaya çalıştım.»

«Görevinizi, bir sürü doktordan çok daha iyi yerine getirdiniz. Buraya gelenlerle, sadece hasta olarak değil, insan olarak da ilgilendiniz. Far-

kınız da buradan kaynaklanıyor. Örneğin. Dr. O'Brien'ı ele alalım...»

Jessica, hayranı olduğu adamı hemen savunmaya geçmişti. «Dr. O'Brien fevkalade bir doktordur.»

Hemşire Hansen gülümsedi. «Ben bunu tartışmıyorum. Fakat, ona yaptıklarınıza bakın. Onu bugünkü kadar mutlu ve hayatından memnun hiç görmemiştim. Eşinin çocuğu olmadığını hepimiz biliyor, ama bundan hiç söz etmiyorduk. Ayrıca, onlar üzerinde durmadıkları için, hiç kimse de aldırmıyordu. Bununla beraber, siz onların ihtiyaçlarını fark ettiniz ve en önemlisi de, 'bana ne' deyip geçmediniz, dertlerine bir çare buldunuz.»

«Hemşire Hansen, beni gereksiz yere pohpohluyorsunuz. Aslında durumlar, benim lehime gelişti. Yoksa bir şey yapamazdım. Hiç kimse, birine gidip de, 'Bir çocuk evlat edinmek ister misiniz?' diye sormaz. Fakat onların ihtiyaçlarına cevap verecek, küçük bir kız tanıyordum ve bundan sonra da olaylar çorap söküğü gibi gitti.»

«Yine de yaptığınız işin, fevkalade bir şey olduğu kanısındayım, ayrıca fikrimi değiştireceğimi de sanmıyorum.»

Bu sözleri söyledikten sonra, Hemşire Hansen odadan çıktı. Jessica da gitmeden önce masasını toparladı. Hemşirenin övücü konuşmalarından biraz utanmıştı. Keşke Dane de yaptıklarını bu kadar eleştirmeseydi!

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bir hafta sonra, Jessica hastanedeyken, acele çağrıldı. Bir an önce muayenehanede olması isteniyordu. Acil bir durum olmadıkça, Peter hastane vizitini tamamlamadan onu çağırmazdı. Jessica, trafik polislerinin farkına varmaması için dua ederek, hızla yola çıktı. On dakika sonra muayenehaneye varmıştı. Dane de kendisi gibi şaşkınlıkla bekliyordu.

Peter hemen konuya girdi. «Kuzey Venda'da, küçük bir yerleşme bölgesi vardır. Oranın hemşiresinden bir telefon aldım. Şef Cedric Kapufu'nun acele, bir doktora ihtiyacı varmış. Hemşire, yaşını da göz önüne alarak, on kilometre ötedeki kliniğe götürmenin pek akıllıca bir iş olmayacağını düşünmüş.»

Dane, «Nesi varmış?» diye sordu.

Peter'ın kaşları çatılmıştı. «Hemşire apandisitten şüpheleniyor. Ama kesin bir şey söyleyemedi. Ciddi bir durum sanırım. Jessica'yı da beraber götürsen iyi edersin.»

«Arabayla iki veya üç saatimizi alır. Yolların ne kadar kötü olduğunu biliyorsun.»

«Bernard'ın uçağıyla gidebilirsiniz. Ama uçak iki kişilik.»

«Eğer Bernard uçağını verirse, ben pilotluk yapabilirim.» Jessica'nın sesi ilk kez duyuluyordu. İki adam da hayretle dönüp baktılar.

Dane her zamanki alaylı haliyle, «Sen uçak kullanabilir misin?» diye sordu.

«Eğer öğrenmek istediğin buysa, pilot ehliyetim var.»

Bu sırada Peter söze karıştı. «Ben şimdi telefon ederim. Eğer Bernard orada yoksa, Olivia haberi iletebilir.»

Peter vakit kaybetmeden telefona sarıldı. Birkaç dakika sonra telefonu kapadığında, yüzünde mutlu bir tebessüm vardı.

«Oraya vardığınızda, Bernard uçağı hazır etmiş olacak. Siz yoldayken, ben de hemşireye telefon edip, gerekli hazırlıkları yapmasını söylerim.»

«Öyleyse, hemen yola çıkalım.» Dane arkasında Jessica olduğu halde kapıya doğru yürüdü.

Olivia'lara vardıklarında, Bernard onları bekliyordu. Uçak hazırdı. Bernard fazla ayrıntıya girmeden, en kestirme yolu Jessica'ya anlatıyor, Dane de alaylı bakışlarla onları süzüyordu.

Jessica dönerek uçağa doğru yürümeye başladı. Dane de içini çekerek onu izliyordu. Pilot yerine tırmandı. Rahat bir eteklik ve ayakkabı giydiğine şükrediyordu genç kız. Dane yanındaki koltuğa yerleşmişti. Her ikisi de kemerlerini bağladılar. Jessica kulaklıkları taktı.

Onun bir düğmeyi çevirmesini izleyen Dane alayla mırıldandı. «Umarım, ne yaptığını biliyorsundur.»

Jessica güldü. «Merak etme, Dane. Seni tek parça halinde yere indireceğim.»

«Canlı mı, cansız mı?»

«Umarım, canlı! Şimdi, artık susar mısın?»

Motor birden çalışmaya başladı. Jessica'nın ya-

kın hava alanıyla temas kurarken, uçak titriyordu. Bir süre sonra alanda gitmeye başlamışlardı. Jessica gaza basarken, heyecan içindeydi. Uçak süratle ileri atıldı. Jessica bir kolu çekti ve yer altlarında alçalmaya başladı. Artık masmavi, bulutsuz gökyüzünde uçuyorlardı.

Dane, «Hımm, fena değil,» diye homurdandı.

Jessica uçmaktan o kadar memnundu ki, Dane'in sözlerine aldırmadı bile.

Uçuş için harika bir hava vardı. Jessica, uçağı kuzeybatı yönüne doğru çevirdi. Her şey yolunda giderse, yarım saat sonra varmaları gerekiyordu.

Jessica aralarındaki sessizliği bozarak, «Oradaki klinikte ameliyathane var mı?» diye sordu.

«Bildiğim kadarıyla yok. Ama acil durumlar için, herhalde birtakım imkânları vardır.»

«Peki, hasta kıpırdayamayacak durumdaysa?»

«Biz de ameliyatı, hemen orada yaparız.»

Jessica'nın dudaklarında alaylı bir tebessüm belirmişti. «Demek ki, sen de ameliyathaneyi yanında taşıyorsun?»

Dane'in sesi son derece haşindi. «Ne demek oluyor bu şimdi? Sen de biliyorsun ki, ne kadar ilkel şartlarda olursa olsun, bu ameliyatı yapmaya zorunluyuz.»

Jessica gözlerini kontrol tablosundan kaldırarak, Dane'in kızgın yüzüne baktı. «Evet, biliyorum. Sadece, senin söylediklerini tekrarlıyordum. Ama pek başarılı olamadım galiba.»

«Şimdi anladım. Sana, Olivia'yı hastaneye götürmedin diye epey söylenmiştim, değil mi?»

«Evet.»

«Bu kez, şartlar farklı ama.»

«Bence hiçbir fark yok. Ayrıca, bu olay daha da tehlikeli.»

«Bu konuyu tartışmayalım şimdi.»

«Pek tabii!»

On dakika sonra, Venda alanına harika bir iniş yaptılar. Uçaktan çantalarıyla çıkarlarken, önemli bir kişi gibi görünen zenci bir adam onlara doğru yürüdü. Kendisini, hastanın kardeşi Patrick Kapufu olarak tanıttı. Hiç vakit kaybetmeden, şahane bir arabaya binerek Şefin evine doğru yola çıktılar.

Jessica nasıl bir şeyle karşılaşacağını bilemiyordu. Ama muhakkak ki, Şef Cedric gibi önemli birini görmeyi hiç beklemiyordu. Adam toprak bir kulübede, yerdeki ot yatağın üzerinde yatıyordu. Kulübe dört kısma bölünmüştü. Oturma kısmı, mutfak ve iki yatak odası. Bir hayli ilkel olmasına karşın çok temizdi. Saz kaplı dam, içerisini serin tutuyordu.

Şef Cedric boğazına epey düşkün bir adama benziyordu. Çok şişmandı ve şu anda da yerde, ıstırap içinde kıvranıyordu. Mavi üniformalı zenci bir kadın, onlara doğru yürüyerek, kendini Hemşire Ravele diye tanıttı. Hep birlikte hastanın yanına gittiler.

Şef, Dane'i hemen tanımıştı. «Ağrı, doktor! Bu ağrı felaket bir şey!» diye homurdandı.

«Tahmin ederim, Şef.» Dane hemen hastayı tepeden tırnağa muayene etmiş ve hemşirenin teşhisini doğrulamıştı.

Şef Cedric yorgun bir tavırla, elini Jessica'ya doğru sallayarak, «Bu kadın kim? Karın mı?» diye sordu.

Dane sırıttı. «Hayır, Şef. Ben evli değilim. Bu

hanım, Dr. Jessica Neal. Bana yardımcı olmaya geldi.»

«Her erkeğin bir karısı olmalı.» Şef Cedric midesini tutarak homurdanıyordu. Dane ve Jessica hastanın yanından uzaklaştılar. Hemşire de onlarla birlikte geldi.

Jessica başını kaldırarak, «Ne yapacağız, Dane?» diye sordu.

«Onu yerinden kıpırdatamayız. Hem zamanımız yok, hem de bu yolculuğa dayanamaz.»

Jessica çıktıkları odayı şöyle bir süzdü. Sonra dehşetle Dane'e dönerek, «Onu, burada mı ameliyat edeceksin?» diye sordu.

«Başka şansım yok.» Dane hemşireye dönerek gerekli talimatı verdi. «Sana yardımcı olabilecek birini bul. Şefi yatıracak bir masa, ışık, bol su ve çok miktarda da dezenfektan gerek.»

Hemşire Ravele şaşılacak bir hızla, Dane'in söylediklerini yapmaya başladı. Bu sırada, Şefin kardeşi de arabanın aküsünden ışık temin etmekle uğraşıyordu. Şef iriyarı bir adamdı. Ancak sekiz kızı, onu masanın üzerine yatırmayı başardılar. Hemşire Ravele hastayı ameliyata hazırlarken, Dane ile Jessica da gerekli aletleri kontrol ediyorlardı.

Sonunda ameliyat masasının yanına geldiklerinde, Şefin ıstırap dolu kara gözleri Dane'i buldu. «Beni iyileştir, doktor. Ben de sana, istediğin kadına vermek üzere on tane sığır hediye edeceğim.»

Jessica gülmemek için kendini zor tutarak Dane'e baktı. Fakat genç adamın yüzünden bir şey anlamaya imkân yoktu.

Dane ışığı kontrol ederek, «Bizim âdetlerimiz

farklıdır, Şef. Sen de bilirsin,» dedi.

Şef inatçılıkla, «Değişik filan anlamam ben. Her erkeğin bir karısı olur...» diye homurdandı. Jessica'ya doğru baktı. «Her kadının da bir kocası olur. Bu böyle yazılmıştır.»

Dane, Jessica'ya alaylı bir bakış attı. «Artık konuşmayalım, Şef. Şimdi seni uyutacağız. Uyandığında kendini çok iyi hissedeceksin.»

Jessica, Şefin damarını bularak pentotal sodyumu verdi. Birkaç dakika sonra, başını kaldırıp Dane'e baktı. «Başlayabilirsin.»

Jessica bu ilkel şartlar altında daha önce hiç çalışmamıştı. Fakat Dane sakin ve kendinden emin görünüyordu. Apandisi bulduktan sonra hızla çalışmaya başlamıştı. Apandis tamamen iltihaplıydı ve basit bir ameliyat olmayacağa benziyordu.

Bir saat kadar sonra, hastayı Hemşire Ravele'nin bitişik odada hazırladığı yatağa yatırdılar. Şefi hemşireye bırakarak, çantalarını toparlayıp, parlak güneş ışığına çıktılar.

Patrick Kapufu, ağabeyinin durumunu öğrendikten sonra, «Hemen gidiyor musunuz, doktor?» diye sordu.

«Bir enfeksiyon yapıp yapmayacağından emin olmalıyım. Dolayısıyla yarına kadar kalabiliriz.» Dane'in cevabı Jessica'yı şaşırtmıştı. Her ikisi de hazırlıksız gelmişti.

«Çok iyi. Bu gece çok önemli bir törenimiz var. Sizler de katılırsanız şeref duyarız. Evliliğe hazırlanan genç kızlar *domba* dansı yapacaklar. Ya da, beyazların dediği gibi, yılan dansı.»

Dane'in yüzü bir tebessümle aydınlandı. «Biz de konuklarınız olmaktan şeref duyacağız.»

«Gelin, size kulübelerinizi göstereyim.»

Jessica, Dane'in ne düşündüğünü bir türlü anlayamıyordu. Sazdan bir kulübede, bütün gece korkudan titreyerek sabahı edeceğinden emindi. Fakat Patrick Kapufu, onları kütüklerden yapılmış, saz damlı bir kulübeye götürünce şaşırdı. Her ikisi de, modern bir biçimde döşenmişti ve özel banyoları vardı.

Patrick, Jessica'nın şaşkınlığını anlamış gibi gülümsedi. «Ağabeyim Şef Cedris, hâlâ ilkel bir yaşamı tercih eder. Fakat bu kulübeler konuklarının rahatını sağlamak için modern bir şekilde döşenmiştir.»

Jessica yanaklarının kızardığını hissetti. «Çok rahat edeceğimizden eminim. Çok teşekkür ederiz.»

Patrick, Dane'e dönerek, «Dr. O'Brien'a telefon edip, geceyi burada geçireceğinizi söyleyeyim mi, Dr. Trafford?» diye sordu.

Dane başını salladı. «Çok sevinirim.»

«İhtiyaçlarınızı karşılamak üzere, ağabeyimin karılarından birine emir verdim. Ay yükseldiğinde gelip sizi çağıracağım. Tören, gün batımından sonra başlar.»

Patrick saygıyla eğildikten sonra uzaklaştı.

«Bu gece, bir hayli eğlenceli olacağa benzer.»

Dane gözlerini kısarak, Jessica'ya baktı. «Daha önce yılan dansını görmüş müydün?»

«Bir filmde, çok kısa. Ya sen?»

«Louisville'e geldikten kısa bir süre sonra seyretme şansım oldu. İkinci kez görmeye değer.»

Jessica ona bakarak gülümsedi. «Sabırsızlıkla bekleyeceğim.» Fakat Dane dönerek kulübesine girmişti bile.

Dane de bir hayli yorgun ve sıcaktan bunalmış görünüyordu. Jessica içini çekerek kulübesine girip kapıyı kapadı.

Daha etrafına bakmaya fırsat bulamadan, kapı vuruldu. Kapıda duran kadın, bir tepsi içinde ufak sandviçler ve buzlu limonata getirmişti. Jessica teşekkür ederek tepsiyi aldı. Bu hafif yemeğin tadını çıkararak yedikten sonra da serin bir duş yaptı.

Etekliğini ve bluzunu giymeden yatağa uzandı. Beş dakika sonra da uykuya daldı.

Jessica ne kadar uyuduğunun farkında değildi. Birden uyandığında, Dane'i üzerine eğilmiş buldu. Çıplak vücudunu ihtiraslı bakışlarla süzüyordu.

«Yemek hazır.» Dane onun kızarmış yanaklarına, kombinezonunun altından görünen küçük göğüslerine bakıyordu. Sanki düşüncelerini okumuş gibi, alaylı bir sesle devam etti. «Şefin karısına, seni rahatsız etmemesini söylemiştim. Yemeği de benim kulübemde, ikimiz için hazırladılar.»

Jessica yerinden fırlayarak duvara doğru döndü. «Peki. On dakika sonra hazır olurum.»

Dane kulübenin kapısını açtıktan sonra dönerek, Jessica'nın vücudunun her ayrıntılısını bir kez daha süzdü. «Beş dakika olsun. Soğuk yemekten nefret ederim.»

O çıktıktan sonra, Jessica'nın kalp atışları normale döndü. Çabucak giyindi. Küçük çantasından saç fırçası, pudra ve rujunu çıkarıp hafif bir makyaj yaptı.

Yemeklerini yerken, hava kararmaya başlamıştı. Etraf sessizdi. Fakat bu sessizlik, heyecan

verici bir gecenin müjdecisi gibiydi.

Ay, ilk ışıklarını karanlık yeryüzüne yollarken, Patrick göründü ve onları alarak nehir kıyısına götürdü. Tören hazırlıkları başlamış, ateş yanmıştı.

Patrick onları, ateşten biraz uzakta ufak bir sıraya doğru götürürken, her yıl, bu tören için civardaki genç kızların Şef Cedric'in arazisine geldiklerini anlatıyordu. Bu gece de yaklaşık yüz elli genç kız gelecekti.

Töreni izlemeye, o bölgede yaşayan herkes gelmiş ve ateşin etrafında çember halinde oturmuşlardı. Bütün seyirciler bir anda susunca, Jessica heyecanla ürperdi. Patrick'in işaret ettiği yöne doğru baktığında, kalabalığın arasında uzun boylu, tüylerle kaplı tören giysileri içinde bir adam gördü.

Dane, Jessica'ya dönerek, «Bu adam, 'domba' nın efendisidir. Domba, piton yılanı demektir,» diye fısıldadı.

Jessica, adamın, arena denebilecek bir yere doğru yürüdüğünü gördü. Arkasında, ucu bucağı belli olmayan bir genç kız kalabalığı vardı. Belden aşağıları boncuklarla kaplı bir tür etek giymişlerdi. Hepsi de arenada toplandılar ve efendinin işareti üzerine, Jessica'nın anlayamadığı bir şeyler yapmaya başladılar.

Patrick hemen açıklamaya başladı. «Evlenme hazırlığı içinde olan genç kızlarımıza her gece dersler verilir. Onlara, evlilik hayatında yapmaları gereken şeyler öğretilir. Ayrıca, öğrendikleri şeyleri, hareketlerle de anlatabilmeleri gösterilir. Şu anda yaptıkları da bu.»

Jessica fısıltıyla sordu. «Piton yılanının bu ka-

dar özel bir yeri olmasının sebebi ne?»

Patrick hoşgörülü bir ifadeyle gülümsedi. «Piton çok güçlü bir yılandır; bazı ilkel kabilelerde hâlâ tanrı olarak kabul edilir.»

Genç kızların yaptığı gösteri uzun bir süre devam etti. Şu anda davullar çalmaya başlamış ve seyirciler arasında heyecanlı bir dalgalanma olmuştu. Birden, efendi derinden gelen, melodik bir sesle, «*Tharu ya mahbidighami!*» diye bağırdı.

Patrick hemen tercüme etti. «Piton yılanı çözülüyor.»

Yüz elli kızın hepsi birden, birbirlerine tutunarak, uzun bir çizgi halinde dalgalanmaya, yılan dansını yapmaya başladılar. Jessica böyle büyüleyici bir manzaraya ilk kez tanık oluyordu. Yarı çıplak, siyah vücutlar ateşin ışığında parlıyor ve yılan dalgalanmasına benzer, ritmik, davetkâr hareketlerle dalgalanıyorlardı. Davulların, ilkel ve sarhoş edici ritimleri Jessica'nın damarlarındaki kanı tutuşturuyordu.

Bu ilkel ve büyüleyici ayinden son derece etkilenen genç kız, Dane'e doğru yaslanmıştı. Biraz sonra Dane'in beline sarıldığını hissetti. Dudakları hafifçe şakaklarına dokunmuş; bu da, müstesna gecenin güzelliğini artırmıştı.

İki saat sonra, ateş sönmüş, dans edenler dinlenmek üzere çekilmiş ve davullar susmuştu. Patrick, Dane ile Jessica'yı kulübelerine kadar geçirdikten sonra, iyi geceler dileyerek ayrıldı.

Hâlâ o ilkel davulların etkisinde olan Jessica, kulübelerine yakın bir gölgelikte Dane'in kendisine yaklaşan dudaklarından kaçamadı. Dane, onu kollarına alıp kulübesine taşırken, o da genç

adama sımsıkı sarılmıştı. Kulübesinin karanlığı içinde, Dane'in elleri ve dudakları, genç kızı arzuyla kıvrandırıyordu. Şimdi Dane, elbiselerini çıkarmaya başlamıştı. Elleri kızın teninde ihtirasla dolaşıyor, Jessica'da harika duygular uyandırıyordu.

Şu anda Dane'i istiyordu. Hiçbir erkeği bu kadar isteyebileceğini hayal bile edemezdi. Elleri, istekle uzanıyor, onu kendine çekmek istiyordu. Dane bir an onu kendisinden uzaklaştırdığında, her ikisi de nefes nefese kalmışlardı. Genç adam şimdi pantolonunun kemerini çözmeye uğraşıyordu. Biraz sonra Jessica'yı yatağın üzerine götürdüğünde, genç kız onun her arzusunu yerine getirmeye hazırdı. Dane'in öpüşleriyle kendisinden geçiyor, onun göğsünü ve omuzlarını okşuyordu. Dane dudaklarını göğüslerinde gezdirmeye başlayınca, Jessica zevkle inledi.

«Dane... Dane...!» Bütün vücudu alev alev yanıyor, usta eller vücudunun en gizli yerlerinde dolaşıyordu. Tam bu sırada, kapının telaşla vurulduğu duyuldu.

Ani bir şaşkınlıkla aklı başına gelen Jessica, dehşet içinde derin bir soluk aldı. Dane onu uyarmak istermiş gibi, elleriyle dudaklarını örttü. Jessica bu uyarının nedenini anlamıştı. Bu yüzyılda bile, hâlâ ilkel şartlarda yaşayan bu insanların bazı töreleri vardı. Dane de bu törelere ve evsahibine saygısızlık etmekten çekiniyordu.

Dane dik bir sesle, «Evet? Ne var?» diye sordu.

Kapıdan Hemşire Ravele'nin sesi duyuldu. «Şefin ateşi yükseliyor. Hemen gelebilir misiniz,

Dr. Trafford?»

«Hemen geliyorum.» Dane'le birlikte karanlıkta yatan Jessica, bir utanç duygusunun dalga dalga beyninde yayıldığını hissetti. Hemşirenin telaşlı ayak sesleriyle uzaklaştığını duydu. Dane, Jessica'ya dönerek, «Özür dilerim,» diye mırıldandı. Jessica bu özür dilemenin anlamını pek kavrayamamıştı. Gitmesi gerektiği için mi, yoksa onunla sevişmek istediği için mi özür diliyordu?

Utangaç bir sesle, «Hemen gitsen iyi olacak. Ben de birkaç dakika sonra gelirim,» dedi.

Dane giyinip çıktıktan sonra, Jessica bir süre havanın sıcaklığına rağmen titreyerek yattı. Sonra yataktan çıkıp ve çabucak giyindi. Ellerinin titremesi yüzünden bluzunun düğmelerini zor ilikleyebildi. 'Eğer o dakikada Hemşire Ravele gelmeseydi acaba ne olacaktı?' diye düşünüyor, dehşete kapılıyordu. Böyle düşüncesizce hareket ettiği için kendisine lanetler yağdırıyordu.

Kendisini bir suçlu gibi hissederek, Dane'in kulübesinden çıktı. Her kıpırdayan gölgede yerinden sıçrayarak, gaz lambasıyla aydınlatılmış Şefin kulübesine vardı.

Dane'in yüzüne bakmaya korkarak, ilaç kokulu odaya girdi. Şu anda Jessica'nın varlığının farkında bile değildi genç adam. Sadece, emirler yağdırdığı asistanı vardı ve Jessica da bir robot gibi, onun söylediklerini yerine getiriyordu. Aslında, olanları düşünecek fırsat bulamadığı için Jessica bu durumdan memnundu.

Genç kız şırıngaya antibiyotik doldurarak hastanın koluna zerk etti. Artık, ilaca cevap verip

vermeyeceğini merakla bekleme devresi başlamıştı. Sanki saatlerce hastanın yatağının başında oturmuşlardı. Oysa, yalnızca kırk beş dakika geçmişti. Dane birden ayağa kalktı.

Şefin nabzını dinleyerek, «Artık hepimiz dinlensek iyi ederiz. Tehlikeli durumu atlattı,» dedi.

Hemşire Ravele, «Ben biraz daha kalacağım. Daha sonra, yerime Lirini bırakırım,» diye fısıldadı.

Jessica, Dane'den önce kulübeden çıkmıştı. Fazla uzaklaşmadan, genç adam uzun bacaklarıyla ona yetişti; karanlık yolda yan yana sessizce yürüdüler. Jessica onun konuşmasını sabırsızlıkla bekliyordu. Aralarındaki gerginliği ortadan kaldıracak herhangi bir şey... Fakat, duyulan, sadece hafif rüzgârda ağaçların çıkardığı ses ve kendi kalbinin gümbürtüsüydü.

Jessica'nın kulübesine geldiklerinde, genç kız resmi bir sesle, «İyi geceler,» diye mırıldandı. Fakat Dane ellerini uzatıp onu kendisine çekmek istedi.

Jessica onu iterek, soğuk bir sesle, «Hayır, Dane. Biraz önce olanlar hataydı; bunu tekrarlamak istemiyorum,» dedi.

Dane'in parmakları omuzlarını acıtıncaya kadar sıktı. «Ortada hata diye bir şey yok, Jessica. İkimiz de birbirimizi istedik.»

Jessica bu sözleri duyunca sarsıldı. «Bunu inkâr etmiyorum. Ama duyduğumuz, şehvetten başka bir şey değildi. Kendimden utanıyorum.»

Beklenmedik bir şekilde Dane onu bırakınca, genç kız sendeledi. Jessica'ya vahşi bir ifadeyle bakıyordu. «Söylediklerin gerçek mi?»

Kısık bir sesle; «Evet... gerçeği söylüyorum,»

diyebildi genç kız.

Uzun ve gergin bir sessizlik oldu. Jessica, Dane'in öfkesinin dalga dalga kabardığını hissediyordu. «Öyleyse, sana bundan sonra hiç dokunmayacağımdan emin olabilirsin.»

Dane buz gibi bir sesle konuşmuştu. Sözleri buz parçacıkları gibi Jessica'nın kalbine saplandı ve damarlarındaki kanı dondurdu. Dane'in uzaklaşmasını acı dolu bakışlarla izliyordu.

O gece Jessica'nın gözüne uyku girmedi. Şakakları zonkluyor, damarlarında hâlâ 'domba' davullarının ritmik vuruşunu duyuyordu. Kadınlara, bir macera gözüyle bakan ve sıkıldığında bir kenara itiveren bir adamın aşkıyla yanıp tutuşuyordu.

Jessica şu anda utanç içindeydi. Seviştikleri süre içerisinde Dane, ona sadece fiziksel bir yakınlık duymuştu. Bir parça da sevgi yakınlığı göstermiş olsaydı, genç kız bu kadar utanç duymayacaktı. Demek ki, Dane'in gözünde, daha önce beraber olduğu kadınlardan hiçbir farkı yoktu!

Gözlerine yaşlar dolmaya başlamıştı. Uzun yıllardan beri ilk kez ağlayarak uykuya daldı. Fakat uykusunda bile çektiği acıdan kurtulamamıştı. Dane, şeytan gibi rüyasına da girmişti. Jessica onun sevgisinin kırıntıları için bir köpek gibi yalvarıyor, Dane de ayaklarının dibinde kıvranan Jessica'ya şeytani bir gülüşle bakıyordu. Jessica birden bağırarak uyandı. Güneş henüz doğmuş, ağaçlarda kuşlar ötmeye başlamıştı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Jessica içeri girdiğinde, Dane, Şef Cedric'le beraberdi. Genç adam soğuk bir baş eğmesiyle Jessica'yı selamladı. Jessica'nın kafasındaki sorular böylece cevaplanmış oldu. Hiç olmazsa Şef Cedric'den ve Hemşire Ravele'den tatlı bir tebessüm gördü. Jessica biraz rahatlamıştı. Bu odada kendini fazlalık olarak görecekti yoksa. Dane muayenesini bitirene kadar bekledi.

Şefin tehlikeli bir durumu kalmadığından, daha fazla beklemelerine gerek yoktu. Onu Hemşire Ravele'nın yetenekli ellerine teslim edebilirlerdi. Kahvaltı ettikten sonra, oradan ayrılmadan Şef Cedric'i bir kez daha görmek istediler.

Bu sırada Şefin kulübesinin yakınındaki sığır ahırından gelen telaşlı gürültüler dikkatlerini çekti. Hayvan seslerinin yanı sıra sığır çobanlarının bağırışları duyuluyor ve biraz uzaktan da Patrick Kapufu'nun bu hareketleri dikkatle izlediği görülüyordu. Jessica olanları çok merak etmişti. Şefin kulübesine girdiklerinde, olan biteni öğrendiler.

Şef Cedric gözlerini Dane'e dikerek. «Kardeşim, en iyi sığırlarımızdan bir miktar ayırıyor. Bana yaptığın iyiliğe karşılık on tane seçmeni istiyorum. İkinci arzum da hemen kendine bir eş bulman,» dedi.

Bu sözler, daha önce Jessica'yı bir hayli eğ-

lendirmişti. Fakat şimdi, içinin ıstırapla burulmasına neden oldu. Dane de fazla eğlenmişe benzemiyordu.

«Benim evlilik hayatımla bu kadar ilgilenmenize teşekkür ederim, Şef Cedric. Size karşı kabalık etmek istemiyorum, ama ben sığırlardan hiç anlamam. Borcunuzu ödeme konusuna gelince, bunu da Dr. O'Brien'la konuşmanız gerekiyor.»

Şefin hiç sesi çıkmıyordu. Fakat garip bir tebessümle dudakları büküldü ve baş kadın olan karısını çağırmak için ellerini çırptı. Kadın sanki onun işaretini bekliyormuş gibi, hemen geldi. Elinde beyaz kâğıda sarılı büyük bir paket vardı. Paketi Şefin eline vererek çıktı. Paketten, şahane bir piton yılanı derisi çıktı. Şef yılan derisini Jessica'ya doğru uzatınca, genç kızın şaşkınlıktan gözleri büyüdü.

«Piton bereket tanrısıdır. Sana da bir sürü evlat verecek.»

Jessica sersemlemiş bir ifadeyle Şefe bakıyordu. Şefin de ona bakan gözlerinde hoşgörülü bir gülümseme belirmişti.

Elini kaldırarak onları selamladı. «Her ikinize de iyi yolculuklar. Kardeşim sizi uçak pistine götürecek.»

Dane de eğilerek, «Saygılarımızla,» dedi. Daha sonra Patrick'in arabasında giderlerken, Jessica'nın aldığı hediyeyi göstererek, «Piton yılanı derisi, öyle herkese kolaylıkla verdikleri bir armağan değildir,» diye mırıldandı.

Jessica hafifçe deriyi okşadı. «Bu armağan benim için bir şeref. Ama biraz da şaşırdım doğrusu.»

«Buralılar, garip âdetleri olan ilginç insanlardır. Ayrıca, sezgileri de çok güçlüdür.»

Louisville'e uçak yolculukları çok rahat geçmedi. Hava hızla bulutlanıyor, görüşlerini engelliyordu. Pek yakında yağmur yağacağa benziyordu.

Dane birden, «Pilot ehliyeti almak nereden aklına geldi?» diye sordu.

«Bir gün kardeşim uçarken beni de yanına almıştı. O gün, bu işe vurulmuştum.»

«Daha başka gizli kalmış küçük sürprizlerin var mı?»

Jessica gülümsedi. «Şu anda aklıma gelmiyor.»

«Demin bir kardeşten bahsettin.»

«Evet, Gregory.»

«Senden büyük mü, küçük mü?»

«Büyük. Mühendistir.»

«Mühendis olması baban için hayal kırıklığı olmuştur herhalde.»

Jessica çabucak Dane'e baktı. Yüzünde, her zamanki alaylı ifadesinin olmaması genç kızı şaşırtmıştı.

«Evet, o zaman çok hayal kırıklığına uğramıştı.»

«Fakat, hiç olmazsa sen durumu dengeledin.»

Jessica o günleri hatırlayarak gülümsedi. «Bir bakıma. Babam benim çocuk doktoru olmamı isterdi.»

«Sen bu fikri tutmadın mı?»

Jessica'nın yüreği oyulur gibi oldu. «Henüz hayır. Peter'la sözleşmem bitince, çalışmalarımı o yönde sürdürebilirim.»

Uçak pistine indiklerinde yağmur yağıyordu. Hangardan arabalarına gidene kadar sırılsıklam

olmuşlardı. Karanlık gökyüzünde, şimşekler, ateşten oklar gibi yeryüzüne süzülüyor; gök, yarılacakmış gibi gürlüyordu. Jessica, arabaya binerken, mis gibi toprak kokusu burun deliklerini doldurdu. Bir süre sonra, yağmur küçük dereler oluşturmuştu.

Venda yolculuğu, Jessica'ya pilot ehliyetinin yenilenmesi gerektiğini hatırlatmıştı. Doktor muayenesinden de geçmesi gerektiğinden, gerekli belgeleri toparlayıp Peter'a imzalattı.

Bu sırada, bir kamyon gürültüsü, bu sessiz öğle vaktini gürültüye boğdu. Bu gıcırdayan, titreyen kamyon, kliniğin önünde durana kadar kimsenin dikkatini çekmedi. Kamyonda, avaz avaz böğüren bir sürü sığır vardı ve itişip kakışıyorlardı. Şoför hayvanların gürültüsüne aldırmayarak dışarı atladı.

Her ikisi de iskemlelerinden fırlayarak pencereye koştular. Peter sert bir sesle, «Bu da ne? Bir kamyon dolusu sığırın, şehrin göbeğinde ne işi var?» diye bağırdı.

Jessica'nın kafasındaki şüphe şekillenir gibi olmaya başlamıştı. Fakat sesini çıkarmayarak, beyaz elbiseli birinin şoföre doğru ilerlediğini gördü. «Hemşire Hansen, şimdi her şeyi halleder.»

Bir süre sonra Peter homurdandı. «Pek başarılı olamadı galiba. Baksana, şoförün yerinden kıpırdamaya pek niyeti yok.»

«Gidip ne olduğunu öğrensek iyi olacak.»

Merdivenlerden inerken, Peter, «Bir sorun mu var, Hemşire Hansen?» diye sordu.

«Sanırım, Dr. Trafford'un bir sorunu var. Bu

adam, Şef Cedric Kapufu tarafından geliyormuş. Dr. Trafford hayatını kurtardı diye bu sığırları armağan olarak göndermiş.»

Peter'ın gözlerinde muzip ışıklar yanıp sönmeye başlamıştı. «Öyle mi? O zaman rica edelim de, Dane hemen gelsin.»

«Hemen çağırayım, Dr. O'Brien.»

Peter bir süre sığırlara baktıktan sonra Jessica'ya döndü. «Sen bu konuda bir şey biliyor musun?»

Jessica gülmesini zor tutuyordu. «Korkarım, evet! Şef, Dane'in, sığırlarını kendi seçsin istiyordu. Fakat Dane onu atlattı. Bu sığırlarla, Dane'in bir eş satın almasını arzu ediyordu.»

Peter neşeyle güldü. «Yok canım!» Birden, ileriye doğru bakarak ciddileşti. «İşte, Dane de geldi.»

Dane her zamanki gibi çok şık ve pahalı giysiler içindeydi. Bir şey söylemeden önce sığırlara şöyle bir göz attı. «Sorun ne?»

Jessica ciddiyetini korumaya çalışırken, Peter sakin bir sesle, «Bir sorun yok, Dane. Yalnız, sanırım bu sığırlar sana ait.»

«Ne..!» Dane'in gözleri şaşkınlıkla açıldı.

Peter gülmesini tutarak, «Şef Cedric, kendine bir eş satın alma zamanının geldiğini düşünüyor herhalde,» dedi.

Dane dönerek Jessica'ya baktı. Kuşkusuz, bu bilginin kimden geldiğini anlamıştı. Jessica rahatsız bir tavırla dönerek, kamyonun kenarına dayanmış duran şoföre baktı. Adam bütün olanlara karşı ilgisiz bir tavırla sigara sarıyordu.

Peter bu gergin sessizliği bozarak, sakin bir sesle, «Sığırları evine bırakmasını şoföre söyle-

yemin mi?» diye sordu.

Dane öfkeden kudurmak üzereydi. «Sen de pekâlâ biliyorsun ki, bu Allahın belası hayvanları bahçeme sokamam!»

Jessica bu sıska hayvanları, Dane'in süslü bahçesinde gözünün önüne getirince, kendini daha fazla tutamayarak kahkahalarla gülmeye başladı.

Kendine hâkim olmaya çalışarak, «İstersen onları Sylvia Summers'ın annesiyle babasına gönder,» dedi. Fakat gizli gizli gülen Peter'la Hemşire Hansen'ı görünce, kendini tutamayıp bir kahkaha daha attı.

Dane'in gözlerinden ateş püskürüyordu. Öfkeyle Jessica'ya döndü. «Allah kahretsin! Benim evlenmeye hiç niyetim yok. Buna karar versem bile, karımı sığırla satın almayacağım!»

Peter ciddi bir tavır takınmaya gayret ederek, «Ama eninde sonunda, bunları ne yapacağına bir karar vermen gerek. Herhalde bu hayvanlar ilelebet o kamyonda kalmayacak!» dedi.

«Nerede kalacakları beni zerre kadar ilgilendirmiyor!»

Jessica alayla, «Hediyene karşı böyle saygısızlık etmemelisin, Dane. Ayrıca, Şef Cedric'in armağanını reddedersen, çok ayıp olur!» dedi.

Bu sırada Peter söze karıştı. «Bir önerim var. Şoföre söyleyelim de, kamyonu pazar yerindeki çitle kaplı alana boşaltsın. Sonra da Bernard'dan rica ederiz, sen ne yapacağına karar verene kadar, onun ahırlarında kalır.»

Jessica kıkırdadı. «Çok güzel bir fikir. Ama Bernard'ın damızlık hayvanlarının yanında, bu perişan görünüşlü sığırlar nasıl durur, çok me-

rak ediyorum doğrusu!»

Peter'ın gözlerinden alaylı bir ifade geçti. Fakat Dane'e bakarken, yine ciddileşmişti. «Onlara iyi bakılması için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum, Dane.»

Dane ellerini pantolonunun cebine sokarak başını salladı. «Çok teşekkürler!»

Peter yanındaki kadına dönerek, «Hemşire Hansen, lütfen şu adama pazar yerini tarif eder misiniz? Ben de gidip Bernard'ı arayayım,» dedi.

«Tabii, doktor.» Hemşire gülümseyerek, sigara içen adama doğru koştu.

Peter, Jessica'ya baktı. «Hadi, içeri gel artık. Bernard'la konuştuktan sonra, senin işini halledelim.»

Peter, Hemşire Hansen'ın masasından telefon ederken, Jessica da onun odasında bekliyordu. Beş dakika geçtiği halde Peter hâlâ dönmemişti. Peter'ın Bernard'ı ikna etmekde güçlük çektiğini düşünerek kıkırdadı. Ama on dakika geçince, genç kız huzursuzlanmaya başladı. Arkasındaki kapının açıldığını duyarak döndü. Karşısında Dane'i görünce şaşırdı.

«Ne arıyorsun burada?»

Dane masanın başına gelerek, belgelere baktı. «Peter hastaneden acele bir telefon aldığı için senin pilot ehliyetin için muayeneni benim yapmamı rica etti.»

Jessica'nın başından aşağı kaynar sular döküldü. «Ne yaptı? Ne yaptı?»

«Hadi, soyun!»

Jessica dehşetle bakıyordu. «Anlayamadım?»

«Soyun dedim.»

Jessica paniğe kapılmak üzereydi. «Hayır! Ke-

sinlikle böyle bir şey yapmayacağım!»

Bakışları çarpıştığında, ürkütücü bir sessizlik oldu. Dane gözlerinde buz gibi bir ifadeyle masanın etrafında dolaşarak, Jessica'ya doğru ilerledi.

Yüzünde şeytani bir gülüş belirmişti. «Kendin mi soyunursun, yoksa ben sana yardımcı olayım mı? Seni ilk kez soymuyorum, unuttun mu?»

Jessica ellerini alev alev yanan yanaklarına bastırarak, kapıya doğru bir hamle yaptı. Dişleri arasından, tıslar gibi, «Bana dokunmaya kalkarsan, avazım çıktığı kadar bağırırım,» dedi.

«İstediğin kadar bağır. Hemşire Hansen yemeğe çıktı. Ayrıca, kapı da kilitli.»

Jessica'nın bir anda rengi uçmuştu. «Sen şeytanın ta kendisisin!»

Dane vahşi bir sesle, «Canımı sıkmaya başladın ama! Hadi, soyun da, seni muayene edeyim,» diye söylendi.

Jessica şimdiye kadar Dane'den bu kadar çok korktuğunu hatırlamıyordu. Ağzının kuruduğunu hissetti. Dane buz gibi bakışlarla, sanki Jessica, karşısında çırılçıplak duruyormuş gibi, onu yavaş yavaş süzdü. Genç kızın yanakları kıpkırmızı kesilmişti.

Dilini kuruyan dudakları üzerinde gezdirdi. Bu hareketinin ne kadar tahrik edici olduğunun farkında bile değildi. «Pekâlâ, Dane! Yeterince eğlendin herhalde? Demin seninle alay ettiğimi ve olanları Peter'a anlattığımı kabul ediyorum. Hata etmişim. Ama sen de öcünü aldın işte. Artık barışalım mı, ne dersin?»

Dane bu yalvaran sözlere aldırmayarak, soğuk bir sesle, «Seni soymamı istiyormuşsun gibi bir

his var içimde,» dedi, Jessica'ya doğru yürüdü. Jessica birden, kendine hâkim olamayarak, elini kaldırdı ve Dane'in yanağına bir tokat aşk etti.

Ama sonra, yaptığı şeyden dehşete düşerek, başını kaldırıp, öfkeden kısılmış gözlere baktı. Bir şeyler söylemeye çabaladı, ama dudaklarından hiçbir ses çıkmadı. Bunun affedilmez bir hata olduğunu biliyordu. Ama farkında olmadan, korktuğu için yapmıştı. Şu anda, Dane bunu anlayacak durumda değildi kuşkusuz!

«Allah kahretsin! Sana dokunmamaya yemin etmiştim!» Dane genç kızın bileklerini tutarak vücudunu kendisininkine yapıştırdı.

Jessica'nın, sırtında bükülü duran kolları acıyor, göğüsleri Dane'in sert göğsü altında eziliyordu. Fakat Dane'in vahşi öpüşü, bunların yanında hiç kalırdı. Jessica dudağından akan kanın tuzlu tadını ağzında hissetti. Geriye doğru bükülmüş boynu, kırılacakmış gibi ağrımaya başlamıştı. Gırtlağından ıstırap dolu bir çığlık yükseldi. Dane birden aklı başına gelmiş gibi Jessica'yı bırakıverdi. Sendeleyen genç kız, şaşkın bir ifadeyle alet dolabına çarptı.

Dane kilidi döndürerek kapıyı ardına kadar açtı. «Gidebilirsin! Dediğin gibi, barıştık.» Jessica bir yaprak gibi titrerken, Dane'in bu kadar sakin görünmesine gıpta ediyordu.

Gözlerinin yaşardığını fark etti. Fakat Allahtan, Dane görmemişti. Arkasını dönmüş, pencereden bakıyordu. Genç kız hemen dönerek, odadan kaçtı.

Evine vardığında, banyodaki aynada dudaklarını inceledi. Bir hayli berelenmişti. İyileşmesi için bir iki gün geçmesi gerekiyordu. Fakat bi-

leklerindeki çürükler daha uzun bir zaman kalırdı.

Jessica gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü yıkadı. Dane'e sığırlar konusunda, sadece şaka yapmak istemişti. Fakat herhalde, genç adam o anda şaka kaldıracak durumda değildi.

Dudaklarına soğuk, nemli havluyla kompres yaparak, «Allah kahretsin! Bana bu kadar kötü davranmasına ne gerek vardı?» diye homurdandı.

Banyonun kenarına oturdu ve olanları düşünmeye başladı. Dane kendisiyle alay edilmesine dayanamamış, bunun acısını da ondan çıkarmıştı. Belki de genç adamın misilleme yapmasını kabul etmeliydi. Oysa, çok korkmuş ve onu tokatlamıştı.

Muhakkak ki büyük bir yanlış yapmıştı. Onu bu şekilde cezalandırmamalıydı. Dane kadınlardan bu tür bir tepki almaya alışkın değildi.

İçini çekerek ayağa kalktı. Çok güç gelmesine rağmen, Dane'den özür dilemeliydi.

O gün öğleden sonra, Peter elinde bir kâğıt sallayarak, Jessica'nın odasına girdi. «Jessica, şu senin raporun...»

«Tanrı aşkına, neden bu işi Dane'e havale ettin?»

«Ben böyle bir şey yapmadım. Hastaneden çağrıldığımı ve muayeneni daha sonra yapacağımı sana söylemesini rica ettim.»

«Yaa!»

Peter'ın gözlerinde yine muzip ışıkları yanmaya başlamıştı. «Seni aldattı ha?»

Jessica hafifçe başını salladı. «Sanırım, alay edilmekten hiç hoşlanmadı. Ve acısını da ben-

den çıkardı.»

«Başarılı oldu mu?»

Jessica ne yaptığını fark etmeden, parmaklarını dudağının üzerinde gezdirerek ıstırapla gülümsedi. «Onun başarısız olduğunu hiç gördün mü?»

Peter tamamladığı formları masanın üzerine bırakarak çıktı. Jessica da bir süre cesaretini toplamaya çalıştı ve Dane'in odasına doğru yürüdü. İçeri girdiğinde, Dane ceketini giyiyordu. Başını çevirip baktığında, Jessica'nın kapıda durduğunu gördü.

«İstediğin bir şey mi vardı?»

Jessica çabucak, «Senden özür dilemek istiyorum, Dane,» diye mırıldandı.

«Önümde soyunmadığın için mi özür diliyorsun?»

Jessica bu alaylı cevaba sinirlenmişti. «Neye özür dilediğimi pekâlâ biliyorsun!»

«Budalalık etme, Jessica! Zevk aldığının sen de farkındasın!»

«Sen de, verdiğin cezadan çok zevk almış gibisin!»

Dane'in gözleri, genç kızın zarif vücudunda dolaştıktan sonra, berelenmiş dudakları üzerinde bir süre durdu. «O zaman, evet. Ama sen de hak etmiştin. Ama şimdi, daha iyi bir şeye hak kazandın.»

Jessica onun niyetinin ne olduğunu anlayamadan, Dane kapıyı kapayıp genç kızı kollarına aldı. Jessica'nın karşı koyma gücü uçup gitmişti. Bu kez Dane'in öpüşünde vahşet yoktu. Dudakları, okşar gibi dudaklarının üzerinde geziniyor ve Jessica'nın nabız atışları hızlanıyordu.

Dane'in elleri, göğüslerinin üzerinde gezinmeye başlayınca, genç kızın aklı başına geldi. Kurtulmak için mücadele etmeye başladı.

«Hayır, Dane. Yapma!»

Dane hemen onu bırakmıştı. Sert bir sesle, «Bu kez neden korkuyorsun, Jessica? Kendinden mi?» diye sordu.

Dane çantasını alarak, Jessica'nın bir şey söylemesine fırsat kalmadan odadan çıktı. Söyleyecek ne vardı zaten? Jessica'nın düşündüğünün aksine, onun korkusunu fark etmişti! Fakat genç adam, Jessica'nın kendi duygularından ne kadar korktuğunu anlayamazdı. Kendini, Dane'in karşısında küçülmüş gibi hissetmeye dayanamazdı.

İki hafta sonra, Jessica'nın annesi ve babası hafta sonunu geçirmeye geldiler. Gelirken, evlat edinmeyle ilgili tüm belgeleri getirmişlerdi. Jonathan Neal gerçekten büyük bir iş başarmış, çok uzun süren işlemleri, kısa bir sürede tamamlamıştı.

Cumartesi gecesi, bu olayı kutlamak için, O'Brien'larda bir parti vardı. Parti bahçede veriliyordu. Davetliler arasında, Dennie amca, Maria teyze, Bernard ve Olivia King de vardı. Diğerleri, Jessica'ya tamamen yabancıydı.

Dane geldiğinde, Jessica, Olivia ile beraber oturuyordu. Peter, genç adamı, Jessica'nın ailesiyle tanıştırdı. Jessica, annesinin, Dane'e nasıl hayran kaldığını fark etmişti.

Etler ateşte pişerken, Peter, Vivien'la Megan'ı yanına çekip, herkesin susmasını işaret etti.

«Sizlere, kızımız Megan Leigh O'Brien'ı tanıtmak istiyorum. Ona, 'kızım' diye hitap etmekten

ne kadar mutlu olduğumu belirtmek isterim. Ayrıca, bu mutluluğumu sizlerle de paylaşmak arzusundayım.»

Herkes kadehini kaldırarak, «Megan'ın şerefine!» diye bağırdı. Jessica, bu kadar mutlu üç kişi daha görmediğini düşünüyordu.

Bu sırada Peter'ın sesi bir kez daha duyuldu. «Bir şey daha var. Şimdi de, Megan'ın hayatımıza girmesine neden olan Jessica Neal'in şerefine kadehlerimizi kaldıralım.»

Bütün davetliler bir ağızdan, «Jessica'nın şerefine!» diye bağırdılar. Herkes dönüp kendisine baktığında Jessica yanaklarına kan hücum ettiğini hissetti.

Bakışları bir an, bahçenin öbür ucunda duran Dane'le karşılaştı. Jessica onun gözlerindeki ifadeyi göremiyordu, ama genç adam kadehini ona doğru kaldırınca, dudaklarındaki alaylı kıvrımları fark etti.

Jessica kaşlarını çatarak, bakışlarını ondan kaçırdı. Heyecanı biraz yatışmıştı ki, Maria teyzenin, Olivia'nın üzerinden kendisine doğru eğildiğini gördü. «Artık, kendine bir koca bulma zamanı geldi, çocuk! Kollarında kendi bebeğinle ne güzel bir manzara oluştururdun.»

Olivia gülümseyerek, «Maria teyze haklı, Jessica. Çocuklarla aran o kadar iyi ki, vakit geçirmeden, kendi çocuğunu kucağına almalısın,» diye mırıldandı.

Jessica ne kadar çok acı çektiğini fark ettirmeden, tebessüm etmeye çalıştı. «Önce, istediğim gibi bir koca bulmalıyım ama!»

Maria teyze muzip bir ifadeyle, «Dane'e ne dersin? Her zaman söylerim, Dane o kadar iyi

bir koca olur ki!» dedi.

Olivia, Jessica'yı iyi tanıdığından, aralarında tatsız bir şeylerin geçtiğini fark edip, Maria teyzeye uyarıcı gözlerle baktı.

«Jessica'yı bu kadar sıkıştırmayalım, Maria teyze. İstediği gibi birini çok yakında bulur.»

Maria teyze sessizce başını salladı. Olivia genç kızın mutsuzluğunun farkındaydı. Jessica da, Olivia'nın anlayışlı davranışına müteşekkirdi.

Bir süre sonra, kucağında oturan Logan'ı annesine uzatarak, «Logan'ı tutar mısın? Megan'la biraz konuşmak istiyorum,» dedi.

Jessica ayağa kalkıp, bir süre önce Megan'la Frances'i gördüğü yere doğru yürüdü. Dane bir grup adamla ateşin başındaydı. Arkası Jessica'ya dönüktü ve hafifçe başını eğerek Bernard'ı dinliyordu. Ceketsiz, sanki daha rahat gibiydi. Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvırmıştı. Bu kadar uzaktan bile güçlü adaleleri belli oluyordu. Jessica bütün varlığının özlemle ona doğru aktığını hissediyordu. Dane sanki Jessica'nın varlığını hissetmiş gibi, birden döndü; bakışları karşılaştı. Jessica, birkaç saniye soluğunu tutarak, öylece kaldı. Sonra kendini toparlayarak, çocuklara doğru yürümeye devam etti.

«Merhaba, çocuklar!» Megan'a döndü. «Megan Leigh O'Brien olduktan sonra neler hissediyorsun bakalım?»

Megan gözleri mutluluktan parlayarak baktı. «Çok mutluyum, Dr. Jessica! Artık buradan hiç ayrılmak zorunda kalmayacağım.»

Jessica, Bernard King'in siyah saçlı kızına baktı. «Sen neler hissediyorsun, Frances?»

Bembeyaz dişler, geniş bir tebessümle aydınlandı. «Bir kuzin sahibi olmak harika bir şey! Tatilde, ona ata binmeyi öğreteceğim.»

Jessica her ikisine de sarıldı. «Çok iyi bir fikir, canım.»

Megan, Jessica'nın yanında zıplamaya başlamıştı. «Ben de sabırsızlıkla bekliyorum!»

«Neyi sabırsızlıkla bekliyorsun, Megan?» Jessica birden, arkasında Dane'in derin sesini duydu. Bütün gücünü kullanarak, sakin görünmeye çalışıp ona döndü.

Megan genç adama gülümseyerek, «Frances bana, ata binmeyi öğretecek,» diye açıkladı.

Dane bu kez Frances'e dönerek, «Sen ata iyi biner misin, Frances?» diye sordu.

«Evet. Babam öğretti. Çok iyi bir binicidir.»

Megan, Jessica'ya baktı. «Siz ata biner misiniz, Dr. Jessica?»

«Maalesef, hayır.»

Frances söze karıştı. «Olivia da binemiyor. Babam diyor ki, 'Atlardan korkuyorsanız, onlara yaklaşmayın.' Hayvanlar çok hassastır, biliyor musunuz?»

Dane bir an Jessica'ya baktı. «Çok hassas olan bazı insanlar da vardır. Özellikle birini tanıyorum ki, gerçekleri görmekten daima korkup kaçar!»

Dane'in çıplak kolu, bir an Jessica'ya süründü. Genç kız ürpererek, bir adım geriye kaçtı.

«Ben gitmek zorundayım. Sanırım, Vivien benimle konuşmak istiyor.»

Jessica oradan kaçıp Vivien'a doğru yürürken, Dane'in, arkasından alaylı gözlerle kendisini süzdüğünü hissediyordu.

Vivien onu kalabalıktan biraz uzaklaştırarak, «Dün baban resmi kâğıtlarla buraya geldiğimden beri seninle özel olarak konuşmak istiyordum. Sana teşekkür etmek istiyorum, ama bu işi nasıl becereceğimi bilemiyorum, Jessica!» dedi.

«Teşekkür etmene gerek yok, Vivien. Senin mutlu olman bana yeter.»

Vivien içini çekti. Gözleri yaşararak, Jessica'nın ellerine sarıldı. «Çok, pek çok mutluyuz, Jessica!»

«Bu da binlerce teşekkürün yerini tutar!»

Vivien gözyaşlarını silerek, «Mutluluktan söz etmişken, aklıma geldi. Dane bugünlerde çok mutsuz görünüyor. Acaba o kadınla aralarında bir sorun mu var?» diye sordu.

Jessica birden kaskatı kesildi. «Hiçbir fikrim yok.»

Vivien güldü. «Sonunda âşık olduysa, hiç şaşmam. Gözlerinde aşk kıvılcımları seziyorum. Eğer Sylvia onu terk ederse, Dane bunu hak etmiş olacak.»

Jessica o gece, gücünün elverdiğince Dane'den kaçmaya çabaladı. Dane'in, vaktinin çoğunu annesi ve babasıyla geçirdiğini fark ediyordu. Annesiyle babasının da ondan hoşlandıkları görülüyordu. Bir ara annesi, yanlarına gelmesi için Jessica'ya işaretler etmeye başladı. Jessica gitmeyi reddedince de, Amalia Neal'in merakla ve soran bakışlarla kendisini süzdüğünü fark etti.

ONUNCU BÖLÜM

O gece partiden döndüklerinde, Jonathan Neal, «Dane Trafford çok hoş bir genç. Çok da zeki,» dedi.

Amelia Neal heyecanla, «Son derece çekici bir adam,» diye cevap verdi ve düşünceli gözlerle kızını süzdü. «Ha, Jessica, yarın akşam onu yemeğe çağırdım.»

«Anne!»

Annesi kızgın görünüyordu. «Neden çağırmayacakmışım?»

«Gelecek mi?»

«Gelmekten zevk duyacağını söyledi hem de.» Annesinin bu cevabı üzerine, Jessica öfkeyle soludu. Memnuniyetsizliği yüzünden de anlaşıldığı için annesi ona dönerek, «Neden bu adamın bu kadar aleyhinde olduğunu bir türlü anlayamıyorum, Jessica! Çok çekici, yakışıklı. Hiçbir kadın ona ilgisiz davranamaz. Hatta sen bile!» diye söylendi.

«Haklısın, anne. Söylediklerinin hepsi doğru, ama...»

«Aması ne?»

«Pek iyi geçinemiyoruz da!»

«Çok garip, niye peki?»

Bu sırada babası rahatsız olmuş gibi söze karıştı. «Kimyasal bir olgu herhalde. İki madde ya birbirini itiyor, ya da bir kıvılcım çıkıyor.»

Amelia Neal delici bakışlarla kocasını süzdü. «Senin kimyasal teorilerinden hiçbir zaman hoşlanmadım, Jonathan. Fakat, bu seferki biraz mantıklı galiba!» Delici bakışlar, bu kez de Jessica'ya döndü. «Seninle Dane Trafford arasında itici bir güç mü oluşuyor, yoksa bir kıvılcım mı çakıyor?»

Jonathan kızının bakışlarında bir 'imdat' işareti sezerek söze atıldı. «Bırak bu sorgulamayı, Amelia. Çok geç oldu, ayrıca hepimiz yorgunuz.»

Amelia bir şey söylemek için ağzını açtı. Fakat Jessica daha çabuk davranarak, 'iyi geceler' dileyip odasına kaçtı.

O geceyi çok kötü geçirdi genç kız. Ertesi gün de, bütün huysuzluğu üzerindeydi. Akşama Dane'in geleceğini düşündükçe sinirleniyordu. Annesinin neşe içinde akşam yemeğini planladığını gördükçe, iyice huzuru kaçıyordu. Hiç istememesine karşın, sonunda o da yemek hazırlığı işine girişti.

Annesiyle beraber, son hazırlıkları tamamlıyorlardı ki, ön kapının vurulduğunu duydular.

«Dane olmalı!» Amelia heyecan içinde, ellerini önlüğüne kuruladı ve dönüp Jessica'ya baktı.

Jessica omuzlarını silkti. «Herhalde.»

«Onu içeri almayacak mısın?»

«Babam oturma odasında, kapıyı açar herhalde.»

Amelia öfkeyle, «Jessica! Hiç olmazsa içeri git de 'hoşgeldin' de!» diye söylendi.

«Onu sen davet ettin, anne. Git de, sen karşıla!»

Amelia kızını hiç anlayamıyormuş gibi başını salladı. Bu sırada içeriden Jonathan'ın sesi du-

yuldu.

«Hoş geldin, Dane! İçeri gel.»

Dane özür diler gibi bir sesle, «İnşallah çok erken gelmemişimdir,» diye cevap verdi.

«Hayır, hayır! Hanımlar mutfakta, ben de yalnız içki içmekten nefret ederim.»

Bu sırada Amelia Neal önlüğünü çıkarıyordu; dönüp Jessica'ya baktı. «Sen nezaket kurallarını oldukça unutmuşa benziyorsun, Jessica. Hiç olmazsa ben kabalık etmeyeyim.»

Mutfakta yalnız kalan Jessica, Dane'le karşı karşıya gelebilmek için kendini toparlamaya çalışıyordu. Fakat, bütün aklı, oturma odasından gelen seslerdeydi. Bardak sesleri ve mırıltılar duyuyor, bu gecenin bir an önce sona ermesi için dua ediyordu.

Salatayı maydanozlarla süslüyordu ki, Dane içeri girdi. Uzun boyuyla, bir anda mutfağı doldurmuştu.

Genç kıza bir bardak uzatarak, «Sanırım, biraz şeri içersin,» dedi.

Jessica, «Teşekkür ederim,» diye mırıldandı. Dane'in eli eline değince, az kalsın bardağı düşürüyordu.

«Yemeğe çağrılmam pek hoşa gitmedi galiba?»

«İyi tahmin etmişsin.»

«Neden?»

«Seninle iş arkadaşıyız ve boş vakitlerimizi de beraber geçirmemizin bir anlamı olduğunu sanmıyorum.»

Dane'in biçimli dudaklarında sert bir ifade belirdi. «Sözünü esirgemeyi de hiç beceremezsin, değil mi?»

Jessica meydan okur gibi baktı. «Ben de senin için aynı şeyi söyleyecektim.»

«Doğru. Aklımdan geçenleri söylemeyi tercih ederim. Örneğin, şu anda Şef Cedric'in konuk kulübesinde seninle baş başa olmak için neler vermezdim!» Soğukkanlılıkla söylenmiş bu sözler, Jessica'nın öfke ve utançtan yanaklarının pençe pençe kızarmasına neden olmuştu. Dane'in kafasına bir şey fırlatmak arzusuyla, elindeki salata kâsesine sımsıkı yapıştı. Fakat Dane o şeytani bakışlarıyla genç kızın aklından geçenleri okumuş gibi, hafif bir sesle, «O güzelim salataya çok yazık olur, Jessica,» diye mırıldandı.

Jessica öfkesini bastırmaya çalışarak, kısık bir sesle, «O geceyi bana hatırlatman, alçaklıktan başka bir şey değil!» diye söylendi; sonra kirpiklerinde parlamaya başlayan gözyaşlarını Dane'e göstermemek için arkasını döndü.

«Böyle bir karakterim olduğunu inkâr etmiyorum. Ama hiç olmazsa, aklımdan geçenleri söyleyip, seni kuşku içinde bırakmıyorum.»

Aslında söyledikleri yalan değildi. Dane'in arkasından yaklaştığını ve omuzlarını tuttuğunu fark etti. Bu dokunuşun o kadar özlemini çekiyordu ki! Ama kendisine hâkim olması gerekiyordu.

«Dane, bir sakıncası yoksa, ben...»

Dane onu kendisine döndürdü. «İstersen, bu gece ateşkes ilan edelim. Yarın, bana istediklerini söylemene izin veriyorum.»

Jessica bir an tereddüt etti. Sonra Dane'in uzatmış olduğu ellerine hafifçe dokundu.

«Pekâlâ. Fakat bunu annemin, babamın hatırı için yaptığımı da aklından çıkarma.»

Gecenin geri kalan kısmında bir aksaklık çıkmamıştı. Dane'in çok ilgi duyduğu beyin cerrahisi, Jonathan Neal'le aralarında ortak bir konu olduğu için zevkle sohbet ediyorlardı. Fakat Dane, Jessica'nın annesini düşünerek, bu konu üzerinde çok fazla durmadı. Her türlü ayrıntıya dikkat eden, harika bir konuktu. Saat on sularında da gitmek üzere kalktı. Daha oturması için Amelia'nın ısrar etmesine rağmen, Dane kararlı görünüyordu.

Nazik bir ifadeyle, «Daha çok erken, biliyorum, ama yarın uzun bir yolculuğunuz var,» dedi.

Dane bir süre sonra evden çıkmıştı. Jessica da, ne olduğunu anlayamadan, kendini onun yanında buldu.

Nedenini bilmediği halde, aralarında gergin bir sessizliğin hüküm sürdüğünü fark ediyordu. Amelia ve Jonathan Neal'in yanında birbirlerine çok iyi davranmışlar, ama şu anda söyleyecek bir şey bulamıyorlardı.

Arabanın yanına geldiklerinde, Dane hafifçe onun elini tuttu; garip bir ifadeyle, «İyi geceler,» diye mırıldandı. Jessica aralarındaki kısa süreli barış antlaşmasının bittiğini fark ederek, hemen ellerini çekti ve biraz uzaklaştı.

Kibar bir sesle, «İyi geceler, Dane,» dedi. Sonra onun arabaya binişini izledi. Fakat genç adam daha uzaklaşmadan, onun yumuşak ve alaylı kahkahasını duymuştu. Araba uzaklaşırken, gecenin sessizliğinde, bu alaylı gülüş Jessica'nın kulaklarında hâlâ çınlıyordu.

Oturma odasına girdiğinde, annesi suçlar gibi bir sesle, «Hani Dane'le iyi geçinemediğinizi söy-

lemiştin?» diye sordu.

Jessica dikkatle cevap verdi. «Arada bir iyi geçindiğimiz olur. Fakat her zaman değil.»

Annesi gözlerini Jessica'ya dikmişti. «Umarım, bir dahaki gelişimizde onu buraya davet edersin.»

Jessica alaylı bir tebessümle, «Ondan bu kadar çok hoşlanıyorsanız, tabii ki çağırırım,» dedi.

Amelia öfkeyle soludu. «Seni hiç anlayamıyorum. Dane kadar mükemmel birini uzun zamandır görmemiştim.»

«Seninle aynı fikirdeyim.»

«Öyleyse?»

«Öyleyse, ne?»

«Neden bu konuda bir şeyler yapmıyorsun?»

Jessica gözlerinde muzip bir ifadeyle, annesine baktı. «Onunla bir aşk macerası mı geçirmemi öneriyorsun?»

Annesi dehşete kapılmış gibi, «Tabii ki, hayır!» diye bağırdı.

Jessica'nın gözlerinde acı bir ifade belirmişti şimdi. «Ama Dane Trafford'un tek ilgilendiği şey o!»

«Karşısına doğru dürüst bir kadın çıkıp da, ona hatırlatmadıkça, hiçbir erkek evliliği düşünmez.»

«Dane'in evlenmek isteyeceği kadının ben olduğumu da kim söyledi? Ayrıca, ben de böyle bir çaba göstermek istemiyorum belki.»

Jonathan yorgun bir tavırla yerinden kalktı. «Bu konu, iyice içinden çıkılamaz bir hal aldı. Ben yatmaya gidiyorum.»

Amelia çabucak, «Bekle beni, Jonathan,» diye-

rek ayağa fırladı ve kızına dönüp, ümitsiz bir ifadeyle başını salladı. «Keşke seni biraz olsun anlayabilseydim, Jessica!»

Bunu izleyen bir hafta boyunca, Jessica, Dane'i fazla göremeyecek kadar meşguldü. Gecelerini ise çoğunlukla hastanede geçiriyordu. Evde kaldığı akşamlar da, bol bol uyumaya çalışıyordu.

Cuma akşamı eve biraz geç döndü. Bütün haftanın yorgunluğunu üzerinden atmak için sakin bir gece geçirmek niyetindeydi. Fakat evinin önünde park etmiş, yabancı bir araba görünce, bütün ümitleri suya düştü. Arabanın içinden çıkan kadını hiç tanımıyordu. Uzun boylu, sarışın ve çok zarif bir kadındı. Jessica'nın hayatında gördüğü en güzel insanlardan biriydi.

«Dr. Neal?»

Bu müzikal ve kedi mırıltısını andıran ses Jessica'ya pek yabancı gelmemişti. Genç kız, hafifçe başını alladı. «Buyurun?»

Gri-yeşil gözler, eleştirir gibi bir süre Jessica'yı süzdü. «Sizinle görüşmek istiyordum. Benim adım, Sylvia Summers.»

«Yaa!»

Mercan kırmızısı dudaklar bir tebessümle aralanınca, muntazam, beyaz dişleri göründü. Fakat bu tebessüm, gözlerine ulaşamamıştı. «Beni tanıyorsunuz galiba?»

Jessica içinde kopan fırtınaları belli etmeyerek, son derece sakin durmaya çalışıyordu. Dikkatle cevap verdi. «Dr. Trafford sizden bahsetmişti. İçeri gelmez misiniz?»

«Teşekkür ederim.» Sylvia tekrar gülümsedi; Jessica'nın yol vermesi üzerine, sevimli bir ifa-

deyle içeri girdi.

Oturma odasına yerleştiklerinde, Dane'in bu kadında ne bulduğunu Jessica çok iyi anlıyordu. Kaliteli, güzel ve son derece dişiydi. Hele dişiliğinin Dane gibi bir erkeği nasıl kendine çekeceğini çok iyi fark ediyordu.

Aralarındaki garip sessizliği bozarak, nazik bir sesle, «Size nasıl yardımcı olabilirim, Miss Mummers?» diye sordu.

«Önemli olan, sizin bana değil, benim size nasıl yardımcı olabileceğim! Söylemek istediğim şu: Sizi uyarmaya geldim.»

Jessica hemen karşı koydu. «Miss Summers, korkarım yanlış...»

«Beni yanlış anlamayın. Buraya kıskanç bir metres gibi, yüzünüzü gözünüzü tırmalamaya gelmedim. Sizi uyarmamın nedeni şu: Eğer Dane'in sizinle evleneceğini umuyorsanız, yanılıyorsunuz. O tür işlerle alışverişi yoktur. Onun metresi olup da, elinizde tutmayı düşünüyorsanız, onu da unutun. Bir, hadi diyelim iki yıl sizi tutar, sonra da elinize biletinizi verip, ortadan kaybolmanızı söyler. İşte, Dane Trafford budur! Onun boynuna zincir vuracak olan kişi çok güçlü ve özel biri olmalıdır!» Sylvia'nın yüzünde çirkin bir tebessüm belirdi.

Jessica buz gibi bir sesle, «Dane'le aramızda bir ilişki olduğuna inanmanıza neyin sebep olduğunu öğrenebilir miyim?» dedi.

Mercan dudaklar acıyla büküldü. «Dane söyledi. Dane'in sözünü hiç sakınmadığını bugüne kadar öğrenmiş olmalısınız. Bir ilişkiye son vermek istediği zaman hemen söyler ve nedenini de açıklar.»

Jessica duyduklarına inanamıyordu. «Dane size aramızda bir... bir şey mi olduğunu söyledi?»

«Hayır. Tam olarak şunları söyledi: 'Onu istiyorum ve elde edeceğim.' Şimdi gözü sizde. Eğer dikkat etmezseniz, çok üzülürsünüz. Sizi uyarmak istediğim konu buydu.» Sylvia zarif bir hareketle ayağa kalkıp, eleştirir bakışlarla Jessica'yı tepeden tırnağa süzdü. «Çok garip... Hiç de onun tipi değilsiniz!»

Bu sırada, evin önünde bir fren sesi duyuldu. Jessica eve doğru ilerleyen ayak seslerini işitince, kaskatı kesilmişti. Sylvia da bu ayak seslerini tanımış, yüzünde garip bir ifade belirmişti.

Kapı ardına kadar açıldı ve Dane upuzun boyuyla odayı bir anda doldurdu. Üzerinde, o gün giydiği elbise vardı. Yalnız kravatını çıkarmış, gömleğinin düğmelerini açmıştı.

Gözleri bir an Jessica'nın üzerinde durdu, sonra dönüp Sylvia'ya baktı. İnsanı iliklerine kadar donduran, buz gibi bir sesle, «Şimdiye kadar evine dönmüş olman gerekirdi,» dedi.

Sylvia hafif bir kahkaha attı. «Ben de tam gitmek üzereydim, sevgilim. Size iyi eğlenceler.»

Ve arkasında bir parfüm kokusu bırakarak çıktı. O gittikten sonra uzun bir sessizlik oldu.

Dane'in vahşi sesi, birden bu sessizliği bozdu. «Buraya geleceği aklımın ucundan geçmedi. Ne söyledi sana?»

«Söyledikleri, hep bildiğim şeylerdi.»

Dane ısrar etti. «Bu hiç de açıklayıcı bir cevap değil. Ne söyledi?»

«Çoğunlukla senden bahsettiği için merak etmen yersiz. Ama ben, senin hakkında düşündüklerimi söyleyeyim. Sen, zalim ve duygusuz bir

barbarsın! Şu anda, senden nefret ediyorum!»

Dane'in yüzü öfkeden morarmıştı. «Bana duyduğun his, nefret, öyle mi?»

Adalelerini germiş, saldırmaya hazırlanır gibiydi. Jessica kendini sıkmış bekliyordu. Fakat hiçbir şey olmadı, çünkü tam o sırada telefon çalmaya başlamıştı. Jessica hemen koştu.

Sesinin titrediğinin fark edilmemesine dua ederek, «Ben Dr. Neal, buyurun,» diye söze başladı. Fakat, hastanenin santralindeki kız, sadece acil durumla ilgiliydi. Jessica dikkatini kızın söylediklerine vermeye çalışarak bir süre dinledi ve, «Hemen geliyorum,» diyerek telefonu kapadı.

Arkasını döndüğünde, yalnız olduğunu fark etti. Alfa'sına binip yola çıktığında, Dane'in arabasına rastlamamıştı. Onu bu kadar öfkeli gördüğünü hiç hatırlamıyordu. O anda telefon çalmasaydı neler olabileceğini düşünerek titredi. Çünkü, o anda kendisi de son derece öfkeliydi. Çok da incindiği, bir gerçekti. Sylvia Summers'ın söylediklerinin, zaten bildiği şeyler olduğu doğruydu. Fakat Sylvia, genç kızın yüreğinde kalan son ümit kırıntısını da silip süpürmüştü.

Bunu izleyen birkaç saat boyunca, Jessica kendini düşünmeye fırsat bulamadı. Zor bir doğum yaptırmak zorundaydı ve geç saatlere kadar da sürmüştü.

Nöbetçi hemşire, soyunma odasında, «Çok solgun görünüyorsunuz, doktor. Bir şeyler yemek ister misiniz?» dedi.

Jessica midesinin kazındığını hissederek, «Hem de nasıl!» diye cevap verdi.

Hemşire onu küçük odasına çıkararak, kantin

den sandviç ve çay ısmarladı. Sonra onu bir süre yalnız bıraktı.

Çayla sandviçleri gelince, kendini zorlayarak biraz yedi. Yarım saat kadar sonra biraz kendine gelebilmişti.

Nöbetçi hemşire, «İnşallah, bu gece başka bir şey çıkmaz, doktor,» diyerek gülümsedi.

Jessica da yorgun bir tebessümle, «İyi geceler,» deyip çıktı.

Eve vardığında, ruhsal ve bedensel olarak perişan bir haldeydi. Vakit gece yarısını çoktan geçmişti. Şu anda Jessica'nın istediği tek şey, yatağına girip deliksiz bir uyku çekmekti. Her şey yarına kadar bekleyebilirdi. Bu kararla anahtarını kilide sokup kapıyı açtı.

«Jessica?» Karanlıklar içinden duyulan Dane' in sesi, sinirleri zaten harap bir halde olan Jessica'nın korkuyla çığlık atmasına neden oldu. Arkasını dönerek, ağaçların arasında suran Dane'e baktı. Genç adamın o kadar çekici bir hali vardı ki, içinin özlemle dolduğunu hissetti. Duyduğu korku, yerini heyecana bıraktı ve güçsüz bir tavırla kapının pervazına dayandı. Dane ona doğru yürüyerek, «Seni korkuttuysam, özür dilerim,» diye mırıldandı.

Jessica onun gri gözlerinin içine baktı; kaşlarını çatarak, «Gecenin bu saatinde, burada ne işin var?» diye sordu.

«Seninle konuşmam gerek.»

«Yarın sabaha kadar bekleyemez misin?»

Dane sert bir ifadeyle çenesini kaldırdı. «Söyleyeceğim şey yarına kadar bekleyemez.»

«İçeri gel öyleyse.» Jessica içini çekerek, onunla münakaşa etmenin faydası olmayacağını dü-

şündü. Sinirli ve gergin bir tavırla çantasını masanın üzerine bırakıp nazik bir sesle, «Kahve ister misin?» diye sordu.

«Belki sonra. Jessica... sana açıklamam gerek.»

Jessica kendini zorlayarak güldü. «Açıklamak mı? Açıklanacak ne var ki, Dane?»

«Öyle sanıyorum ki, Sylvia sana gerçeği söylemedi.»

«Sylvia bana bir şey açıklamak zorunda değildi ki zaten! Bir süre önce, beni arzuladığını söylemiştin. Sylvia da, benimle bir ilişkiye girmek için, senin bütün gücünle savaşacağını anlattı.»

Dane güldü. «Sana bütün söylediği bu muydu?»

Jessica'nın solgun yüzünde, koyu renk gözleri ıstırapla parlıyordu. «Tanrı aşkına, Dane! Her söylediği şeyi kelime kelime sana tekrarlamamı mı istiyorsun?» diye bağırdı.

«Onun söyledikini öğrenirsem, benim için büyük kolaylık olacak.»

Jessica içini çekti. Ondan kurtulmak için, şu anda her istediğini yapmaya hazırdı. «Pekâlâ. Sylvia'ya tam olarak şunları söylemişsin: 'Onu istiyorum ve elde edeceğim.' Şunu da ilave etmek istiyorum, Dane. Bunu asla başaramayacaksın! İstediğin kadını elde edip, bıkınca da eski bir elbise gibi bir kenara atamazsın! Ben de bu duruma hiçbir zaman düşmeyeceğim!»

«Jessica...»

Jessica haykırarak, ondan bir adım uzaklaştı. «Dokunma bana! Hayatımda, tanımak şanssızlığına uğradığım en duygusuz insansın! Eğer bir

sakıncası yoksa, şu anda gitmeni istiyorum.»

Dane'in yüz hatları öfkeyle kasıldı. «Söyleyeceklerimi bitirmeden, şuradan şuraya gitmem!»

«Senin söyleyeceğin hiçbir şeyle ilgilenmiyorum.»

«Eğer sözlerim seni etkilemiyorsa, belki bununla sakinleşirsin.» Dane eğilerek onu dudaklarından vahşice öptü.

Jessica kurtulmak için savaşıyor, ama bütün gayretleri boşa gidiyordu. Gücü tükenmiş, bacakları titremeye başlamıştı. Ama Dane'in aldırdığı yoktu. Jessica'nın gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı ve acıyla bağırınca, Dane onu bıraktı.

«Şimdi beni dinleyecek misin?»

Jessica gözlerine dolan yaşlardan etrafı doğru dürüst göremiyordu. «Senden nefret ediyorum, Dane Trafford! Beni duyuyor musun? Senden nefret ediyorum!»

«Benimle evlenir misin, Jessica?»

Jessica birden soluğunu tuttu. Yeni bir öfke dalgası bütün vücudunu sarmıştı. «Sen çıldırdın mı? Beni başka türlü elde edemeyeceğini anladığın için, şimdi de evlenme teklifi mi yapıyorsun?»

«Seninle başka türlü bir ilişkiye girmek istemiyorum zaten!»

Jessica sabırsız bir el hareketiyle gozyaşlarını sildi. Ona inanmak istiyordu. Fakat Dane duygusuz bir ifadeyle taş kesilmiş gibi duruyordu. Hislerini açığa vuracak en ufak bir hareket yapmıyordu. Jessica'nın ümitle çarpan kalbi birden durulmuştu.

«Bunları beni ikna etmek için söylüyorsun,

Dane. Kabul etmek gerekir ki, çok zekisin. Oltayı nasıl savuracağını o kadar iyi biliyorsun ki! Sana inanmıyorum.»

Dane yumruklarını sıkmıştı. «Allah kahretsin! Neden bana inanmak istemiyorsun?»

«O gece, senin evinde yemek yerken konuştuklarımızı hatırlıyor musun? Evlilikle nasıl da alay etmiştin! Bana açıkça... açıkça metresin olmamı teklif etmiştin. Teklifini reddedince de, hemen ertesi gün Sylvia Summers'la yeniden ilişki kurdun!»

«Bunu da...»

«Sonra da, benim bir 'evet' sözcüğünü etmemle Sylvia'yı göndereceğini söyledin. Zevkli dakikalar geçirdiğin bir kadın için bunları söyledikten sonra, senden ne bekleyebilirim, Dane?»

«Ona dokunmadım bile.»

Jessica alayla güldü. «Yaa, öyle mi! Buna inanmamı mı bekliyorsun?»

«Sana duyduğum hislerden kurtulacağımı sandım. Ama yanılmışım. Her dakika, sen aramızdaydın ve... Allah kahretsin, ona dokunamadım işte!»

Dane şu anda çok farklıydı. Jessica'nın kalbinin delice çarpmasına neden olan bakışlarla süzüyordu onu. Genç kızın bacakları titremeye başlamıştı.

Dane sözüne devam etti. «Ona, aramızda her şeyin bittiğini söyledim. Bana inanmadı. Bugün öğleden sonra da onu tekrar karşımda görünce, belki de biraz zalimlik ederek, ona gerçeği anlattım.»

Jessica fısıldar gibi bir sesle, «Beni arzu ettiğini mi söyledin ona?» diye sordu.

Dane, Jessica'nın şaşkın bakışlı yüzünü alayla süzdü. «Seninle evlenmek istediğimi söyledim. Ona gerçeği anlatmanın en doğru hareket olacağını düşünmüştüm. Ama sonuçta, benim işimi zorlaştırmaktan başka bir işe yaramadı.»

Uzanıp, Jessica'yı belinden tuttu. Ellerinin sıcaklığı, genç kızın heyecanla titremesine neden oluyordu.

«Neden benimle evlenmek istiyorsun?»

«Sen, son derece kendinden emin ve yetenekli bir insansın, Jessica. Çok iyi bir doktor, usta bir pilotsun. Hastalarınla duygusal bir yakınlık kuruyorsun diye seninle alay etmiştim. Fakat bana, hastalarımla sadece fiziksel olarak ilgilenmemem gerektiğini öğrettin. Ayrıca, senin cesaretine de hayranım ve... o uçurumun kenarında duran kamyona çıktığın günü hatırlıyor musun? Hayatımda hiç o kadar korktuğumu hatırlamıyorum. Eğer o kamyon seninle beraber aşağıya yuvarlansaydı, benim de hayatımın sonu olurdu bu!»

Jessica, «Dane...» diye fısıldadı. Genç adamın belini sıkan elleri, içini zevkli bir acıyla dolduruyor, ona yavaşça sokuluyordu.

Bu sırada Dane, «Seni seviyorum, Jessica,» diye mırıldandı. Jessica, bu sözleri hiç söylemeyecek sanıyordu. Dane'in sesinde duygusal titreşimler seziliyordu. Sert yanağını, Jessica'nın yanağına sürdü ve boynundaki damardan öptü. «Senin herşeyini seviyorum, Jessica. Yürüyüşünü, sinirlendiğin zaman sesinin kısılmasını... güldüğün zaman, gözlerinin kırışmasını, sinirlendiğin zaman da yüzünün kıpkırmızı olmasını seviyorum.» Birden başını kaldırarak, Jessica'

nın gözlerinin ta içine baktı. «Bana yardım et, Jessica! Bir kadının aşkını bu kadar büyük bir tutkuyla hiç istememiştim. Bütün benliğimle, bir kadına bağlanmamıştım.»

Jessica konuşamayacak kadar titriyordu. Fakat kalbinin sırrı gözlerinden okunuyordu. Dane gördüğü şeye inanamıyormuş gibi inledi.

«Tanrı aşkına, Jessica! Bana işkence etme!»

Jessica onun boynunu okşayarak, «Seni seviyorum. Birçok kereler, bunu gözlerimden okuduğunu sanmıştım,» diyebildi.

«Sen bir şey söylemeden nasıl emin olabilirdim?» Dane'in gözlerinde ihtiras ışıkları parlamaya başlamıştı. Eğilerek, Jessica'nın titreyen dudaklarını öptü.

Jessica hafif bir sesle, «Ama sen de hiçbir şey söylemedin,» diye mırıldandı.

«Seni istediğimi kaç kere söyledim!»

«Katı kurallar içinde yetişmiş bir kız için pek de cesaret verici bir söz değil bu. Hele, söz konusu sen olunca, daha fazla şeyler beklemeye başladım, Dane.»

«İstediğinden çok daha fazlasını vereceğim sana.» İhtiraslı bir öpüşle dudakları birleşti.

Bir süre sonra, Dane onu çekerek kanepeye oturttu. «O gece, Venda'da, törenden sonra seninle sevişmeyi hiç düşünmemiştim. Ama...»

Jessica onun çenesini sevgiyle okşayarak sözünü kesti. «Biliyorum. Büyülü, çılgın bir geceydi. Senin de beni sevdiğini bilseydim, o kadar utanç duymazdım. Ama sandım ki...»

«Sadece, şehvet duygularımı tatmin etmek istediğimi sandın, değil mi? Eğer, Hemşire Bavele gelmeseydi, seni ne kadar çok sevdiğimi anla-

yacaktın. O gece seninle sevişmeme izin verecektin, değil mi?»

«Evet. Seni istediğim açıkça belli oluyordu.»

Dudakları bir kez daha birbirini buldu. Özlem dolu bir öpüştü bu. Fakat, ihtiras dalgası her ikisini de sarmaya başlayınca, Jessica hafifçe ondan uzaklaştı.

Dane, «Acaba, gelecek cumartesi günü evlensek, annenin babanın bir itirazı olur mu?» diye sordu. Jessica, Dane'in bu kadar acele etmesine şaşıramayacak kadar mutlu ve yorgundu. Onun beline sarılarak, yüzünü göğsüne gömdü.

«Karşı çıkacaklarını hiç sanmıyorum. Ama Peter'la olan sözleşmem ne olacak?»

Dane onu içine sokmak ister gibi sımsıkı sarıldı. «Sözleşmen bitene kadar çalışmana hiçbir itirazım yok.»

«Peki sonra?»

Dane başını kaldırdı. Gözlerinde sıcak ve tatlı bir ifade vardı. «Bunu, o zaman düşünürüz.» Şimdi gözlerinde şeytani pırıltılar uçuşmaya başlamıştı. «Acaba baban, Şef Cedric'in sığırlarıyla yetinir mi?»

«Saçmalama, Dane! Acaba sorabilir miyim, onları ne yaptın?»

«Yanımda yıllarca çalışan sadık Jonas'a verip, kendisine iyi bir eş bulmasını söyledim. Eğer o zamana kadar doktorluk yaparsan, onun çocuklarını da sen doğurtursun!»

Jessica yanan yüzünü Dane'in göğsüne gömdü.

Dane'in ihtiraslı dudakları, Jessica'nın kulağını öperek, boynuna doğru gezindi ve sonunda onun aralanmış dudaklarını buldu. Bu kez Jes-

sica'nın kalbi öyle gümbürtüyle atıyordu ki, genç kıza o geceki ilkel davulların ritmik sesini hatırlatıyordu. Bu gümbürtü, Jessica'nın bütün vücudunu titretiyor ve vahşi duygular aşılıyordu. Bu sırada, Dane onu kanepeye boylu boyunca yatırmış, elbisesinin fermuarını çekmiş ve sabırsız parmaklarıyla sütyeninin kopçasını açıyordu. Jessica'nın göğüsleri, Dane'in ellerinin altında arzuyla sertleşiyordu.

«Dane! Sevgilim... lütfen..!»

Dane arzuyla tutuşan gözlerini kaldırıp, Jessica'ya baktı. «Beklememi mi istiyorsun?»

Jessica'nın parmakları Dane'in saçlarını okşuyordu. «Senden çok şey mi istiyorum?» diye sordu.

Dane'in gözlerinde derin bir sevgi okunuyordu. Ayağa kalkarak, onu da kendine çekti. «Sen beklenmeye değersin, Jessica! Artık yatmalısın. Saat neredeyse iki oldu. Ayakta uyuyan bir kızdan yararlanıp da yeni hayatımıza bu şekilde başlamak istemiyorum!»

Dane onun yorgun yüzünü sevgiyle okşayıp dudaklarına yumuşacık bir öpücük kondurdu. «Yarın görüşmek üzere.» Ceketini alarak, kapıdan çıkmadan önce Jessica'ya bir öpücük yolladı.

Daha sonra Jessica yatağına girdiğinde, Dane'in sevgi dolu sözleri hâlâ kulaklarında yankılanıyordu. Konuşacakları daha o kadar çok şey vardı ki! Fakat yarına kadar bekleyeceklerdi. Dudaklarında mutlu ve neşeli bir tebessümle uykuya daldı.

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul Ve Esaslar Hakkında liğin

5. Maddesinin İkinci Fıkrası Çerçevesinde Bandrol Taşıması Zorunlu Değildir.

………SON……..